

**សេចក្តីអធិប្បាយ
នៃលោកុប្បត្តិ និងនិក្ខមន៍**

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ បណ្ឌិត យូណេ ស៊ុន ផាក (១៩០៥-១៩៨៨) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំអំពី ទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ។ ក្នុងការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ ព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំខ្ញុំទៅកាន់ទ្រង់ក្នុងពេលសិស្សថ្នាក់សិក្សា សាលារបស់ខ្ញុំនៅប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង មហាវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College (BA) និង Hapdong Theological Seminary in South Korea (M.Div.) និងនៅ សហរដ្ឋអាមេរិកផងដែរ នៅ Westminster កាលីហ្វ័រញ៉ា សិក្សាសាលា (D. Min 1906) បន្ទាប់មក ចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមគាត់ ដើម្បីបម្រើការហៅរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាផងដែរ ពេលវេលាផ្សព្វផ្សាយសាសនា ខ្ញុំបានបន្តធ្វើដូចគាត់នៅក្នុង កិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់បេះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។ ហេតុផលដែលខ្ញុំលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីបកប្រែសៀវភៅទ្រឹស្តីរបស់គាត់ និងអត្ថាធិប្បាយ របស់គាត់ និងសេចក្តីអធិប្បាយរបស់គាត់ជាភាសាអង់គ្លេស និងខ្មែរ គឺជាការធានារបស់ ខ្ញុំក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អដល់ប្រទេសកម្ពុជា 25 ខេត្ត និង 14500 ភូមិជាមួយនឹងដំណឹង ល្អ និងភ្លើងរស់ឡើងវិញនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយជាក់ស្តែងរបស់គាត់បានកែទម្រង់ការ បង្រៀនខាងទ្រឹស្តី និងរបស់គាត់។ ជីវិតបូជាបរិសុទ្ធគឺជាខ្លឹមសារដ៏ត្រឹមត្រូវបំផុត និងវិធី សាស្ត្ររបស់វានៅលើវិស័យបេសកកម្មនៃប្រទេសកម្ពុជា។

ដូច្នេះ ជាដំបូង ខ្ញុំអាចបញ្ចប់ការបកប្រែសៀវភៅទ្រឹស្តីជាច្រើន ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ ព្រះគម្ពីរ និងជីវិតរបស់គាត់ (ស្វ័យភាពរបស់គាត់) កំណែទម្រង់ Dogmatic និងអត្ថាធិប្បាយ

របស់គាត់ វិវរណៈយ៉ូហាន រ៉ូម និងសុភាសិត ទៅជាភាសាអង់គ្លេស និងខ្មែរ។ ហើយខ្ញុំក៏
រួមបញ្ចូលធម្មទេសនាទាំងអស់ (ប្រហែល 1000 ធម្មទេសនា) នៅក្នុងអធិប្បាយ។ ក្នុង
គ្រានេះ ដោយសារព្រះគុណនៃព្រះ ខ្ញុំត្រេកអរចំពោះការបញ្ចប់ធម្មទេសនា I. II Sam, I.
II Chron និង I II Kings ទេសនា (១១ តុលា ២០២៤) ។ ការបកប្រែរបស់ខ្ញុំមាន
គោលបំណងបកប្រែទៅជាចក្ខុវិស័យខ្មែរ ដើម្បីបង្កើតទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ និងជំនឿរបស់
វាលើវិស័យបេសកកម្មនៃប្រទេសកម្ពុជា។

ខ្ញុំសូមអរគុណដល់សហសេរីក CEMF បុគ្គលិកកម្ពុជារបស់ខ្ញុំ និងក្រុមគ្រួសារជាទី
ស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំសម្រាប់ការលើកទឹកចិត្ត និងការលះបង់របស់ពួកគេ និងការអធិស្ឋានដ៏
ស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃការ
យល់ដឹងរបស់ Jung Am នៃបទគម្ពីរ និងការគោរពប្រណិប័តន៍របស់ព្រះអង្គ តាមរយៈ
ធម្មទានរបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីអធិប្បាយលោកុប្បត្តិ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 មនុស្សជារបស់សត្វ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦-៣១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សេចក្តីពិតខាងវិញ្ញាណដែលអាពាហ៍ពិពាហ៍ដំបូងបង្ហាញ (លោកុប្បត្តិ ២:២១-២៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អ័ដាម តើអ្នកនៅឯណា? (លោកុប្បត្តិ ៣:៨-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ការយល់ត្រូវចំពោះសេចក្តីស្លាប់ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៧-១៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 សេចក្តីមេត្តាករុណាក្នុងសេចក្តីក្រោធ (លោកុប្បត្តិ ៣:៨-២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 នៃអាយុយ៉ែនបូរ (លោកុប្បត្តិ ៥:៤-៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ចូរយើងចាំថាស្លាប់ម្តង (លោកុប្បត្តិ ៥:៤-៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ភ្នែក និងសត្វព្រាប (លោកុប្បត្តិ ៨:៦-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 សម្ពន្ធមេត្រីនៃព្រះ (លោកុប្បត្តិ ៨:២១-២២, ៩:៨-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងត្រូវបានដាក់លើសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ
(លោកុប្បត្តិ ៩:៨-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ចិត្តប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (លោកុប្បត្តិ ១០:៨-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ចលនានៃប៉មបាបិល (លោកុប្បត្តិ ១១:១-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 អត្ថន័យនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 បទពិសោធន៍នៃសេចក្តីជំនឿរបស់អំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 សេចក្តីជំនឿពិត (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 ចូរយើងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 ផ្នែកនៃអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 អាកប្បកិរិយារបស់អំប្រាហាំ និងម្នាក់នៃរ៉ូត (លោកុប្បត្តិ ១៣:៨-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 មិលគីស្សាដែក (លោកុប្បត្តិ ១៤:១៨-២០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 តើព្រះជាខ្មែររបស់យើងនៅពេលណា? (លោកុប្បត្តិ ១៥:១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 នៃសេចក្តីជំនឿ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 សេចក្តីសុខនៃសេចក្តីស្លាប់ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ព្រះជាម្ចាស់ប្រោសខ្ញុំនៅទីនេះ (លោកុប្បត្តិ ១៦:១៣-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ជំនឿរបស់អំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១៧:១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 25 អាកប្បកិរិយារបស់សាវ៉ាចំពោះសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១៨:១-១៥)

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 26 ការអធិស្ឋានរបស់អំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១៨:២២-៣៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 អាកប្បកិរិយាខ្សោយរបស់អ្នកជឿ និងការបាត់បង់របស់គាត់ (លោកុប្បត្តិ ១៩:១-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណដែលអ៊ីសាកក្លាយជាតង្វាយដុត។ (លោកុប្បត្តិ ២២:៩-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 ព្រះនៃបេតអែល (លោកុប្បត្តិ ២៨:១០-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 30 សង្គ្រាមនៃការអធិស្ឋាន (លោកុប្បត្តិ 32:24-32)

សេចក្តីអធិប្បាយ 31 កូនប្រុសទីពីររបស់អ៊ីសាក (លោកុប្បត្តិ ៣២:២២-៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 32 យ៉ូសែបបានរីកចម្រើនដោយរក្សាជំនឿរបស់គាត់ក្នុងគ្រាលំបាក។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:១-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 33 យ៉ូសែបសម្ងាត់ឈ្មោះការល្អៗ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:៧-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 34 សេចក្តីជំនឿរបស់យ៉ូសែប (លោកុប្បត្តិ ៥០:១៥-២៦)

ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីអធិប្បាយ និងមន្ទីរ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 សេចក្តីជំនឿរបស់យុវជន (និក្ខមន៍ ២:១-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 អត្ថន័យនៃពាក្យ ប្រព្វនៃអំប្រាបាំ ព្រះនៃអ៊ីសាក និងព្រះនៃយ៉ាកុប™
(និក្ខមន៍ ៣:៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ព្រះដែលម្ចីសេបានឃើញ (និក្ខមន៍ ៣:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ហេតុអ្វីបានជាព្រះព្យាយាមសម្លាប់លោកម្ចីសេ? (និក្ខមន៍ ៤:២៤-
២៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ឈាមសង្គ្រោះយើង (និក្ខមន៍ ១២:១៣-១៤, ២១-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 សសរពពក និងបង្គោលភ្លើង (និក្ខមន៍ ១៣:២១-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ចូរនៅស្ងៀម (និក្ខមន៍ ១៤:១៣-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 បន្ទាប់ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឆ្លងកាត់ទន្លេក្រហម អំពើបាបដំបូង
របស់គេ (និក្ខមន៍ ១៥:២២-២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំងរបស់ព្រះ (និក្ខមន៍ ១៥:២២-២៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ព្រះបានប្រទាននំម៉ាណា និងការបង្រៀន (លោកុប្បត្តិ ១៦:១-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ជនចម្លែកនៅទីរហោស្ថាន (និក្ខមនំ ១៧:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលហើរដោយស្លាបត្រី (និក្ខមនំ ១៩:៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 កុំប្រមាថព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (និក្ខមនំ ២០:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ចូរយើងរក្សានៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងបរិសុទ្ធ (និក្ខមនំ ២០:៨-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ចូរយើងយកទីសក្ការៈនៃស្ថានសួគ៌ (និក្ខមនំ ២៥:៨-៩)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 នៃទីសក្ការៈ (និក្ខមនំ ២៥:១០-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 នៃតារាង (និក្ខមនំ ២៥:២៣-៣០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 ចូរយើងក្លាយជាជើងចង្កៀង (និក្ខមនំ 25:31-40)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 អំណាចនៃព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ (និក្ខមនំ 27:1-8)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 អត្ថន័យនៃត្រសាល និងត្រសាលរបស់វា (និក្ខមនំ ២៧:៩-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 ចូរយើងធ្វើជាកម្មករថ្វាយព្រះអម្ចាស់ (និក្ខមនំ ២៩:១-៣៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 លើអាសនៈគ្រឿងក្រអូប (និក្ខមនំ ៣០:១-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃអាងលាង (និក្ខមនំ ៣០:១៧-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ចូរយើងសម្រេចបាននូវភាពបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
(និក្ខមនំ ៣០:២២-៣៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 25 គ្រឿងក្រអូបរបស់ពួកបរិសុទ្ធ (និក្ខមនំ ៣០:៣៤-៣៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 មូលហេតុដែលព្រះឆ្លើយតបការអធិស្ឋានលឿន (និក្ខមនំ ៣៣:១២-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 មនុស្សមិនអាចមើលឃើញខ្លឹមសារនៃព្រះទេ (និក្ខមនំ ៣៣:១៨-២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 រស្មីនៃមុខលោកម៉ូសេ (និក្ខមនំ ៣៤:២៩-៣៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 ការពន្យល់អំពីបញ្ហាលំបាកនៃការរក្សាថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ (និក្ខមនំ ៣៥:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 30 ចូរយើងធ្វើតាមការស្តាប់បង្គាប់របស់ម៉ូសេ និងអ៊ីស្រាអែល (និក្ខមនំ ៤០:១៧-៣៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 មនុស្សត្រូវនៅកណ្តាលសត្វ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦-៣១)

ព្រះបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់ ហើយបុរសបានបង្កើតនៅកណ្តាលនៃពួកវា ធ្វើឱ្យពួកគេ គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់។ សម្រាប់បុរសឈរក្នុងជំហរបែបនេះ គាត់គួររស់នៅក្នុងការគិត។

1. គាត់គួរតែដឹងពីតម្លៃរបស់មនុស្សប្រុស

កាលដែលបុរសសម្លឹងមើលសត្វទាំងអស់ លោកគួរដឹងថា អ្វីៗទាំងអស់អាក្រក់ជាងខ្លួន ទៅទៀត។ តើអ្នកណាដែលមិនចង់មានកិត្តិយស ហើយចង់ក្លាយជាសត្វស្លាប ឬដូចជា សត្វគោនៅលើភ្នំ? នេះគឺជាបញ្ហាជាក់ស្តែង។ បន្ទាប់មក ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវថា ព្រលឹងមានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងអស់ គឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីពិត។ (ម៉ាថ. ១៦:២៦) បុរសដែលដឹងការពិតនេះមិនអាចមានចិត្តក្រអឺតក្រទមបានទេ គាត់គួរអរគុណព្រះទាំង ស្រុង។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុថាបុរសនោះមានសេចក្តីប្រពៃ មិនបានកើតឡើង ដោយឧបេក្ខាទេ តែខ្លួនមិនបានកើតឡើងដោយការបង្កើតរបស់ព្រះ។ វត្ថុដ៏មានតម្លៃបែប នេះមិនអាចចេញពីឧបទ្វីបហេតុនេះបានទេ ហើយក៏មិនអាចចេញពីផែនការរបស់មនុស្ស បានដែរ។ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបង្រៀនយើងថា បុរសនោះជាស្នាដៃ យើងគ្មានអ្វីគួរឱ្យជឿទៀតទេ។

2. បុរសគួរចងចាំព្រះ

នេះគឺជាគោលបំណងដែលមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពនៃព្រះ។ គាត់អាចស្គាល់ព្រះយ៉ាងសំខាន់ ហើយអាចឆ្លុះបញ្ចាំងពីព្រះ។ ដូច្នេះ Ecc 12: 1-8 បាននិយាយថា "សូមចងចាំអ្នកបង្កើតរបស់អ្នកផងដែរ" ។ បើអ្នកណាមើលមិនឃើញពីមុនងងឹតភ្នែកនោះជារឿងមិនសប្បាយចិត្ត។ ដូចនេះដែរ ប្រសិនបើបុរសមិនអាចមើលឃើញអ្នកបង្កើតដើម្បីបង្កើតរបស់ទាំងអស់ ហើយចងចាំគាត់ វាហាក់ដូចជារឿងស្លាប់។ (អេភ. ១:១) ព្រះដ៏វិសេសជាងជីវិតរបស់យើង។

តើវាមានន័យដូចម្តេចដែលបុរសចងចាំអ្នកបង្កើត? ដើម្បីចងចាំមិនមានន័យថាបញ្ចប់ដើម្បីដឹងជាទូទៅ; វាមានន័យថាការរួបរួមរវាងចំណេះដឹងនិងចិត្តរបស់ខ្ញុំ។ នៅពេលយើងទន្ទេញចាំការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ មុនពេលយើងគិតពីវា ខ្លឹមសារនៃការអធិស្ឋានបានចេញពីមាត់របស់យើង។ ដូចជាយើងរួបរួមនឹងការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់។

3. ដូចជាចង់ចាំចំណុចអ្នកបង្កើតដែលយើងគួរស្តាប់តាមគាត់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ សូភាសិត 3:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញទទួលស្គាល់ទ្រង់ក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវឯង នោះទ្រង់នឹងធ្វើឲ្យផ្លូវរបស់អ្នកទៀងត្រង់™។ នេះជាពាក្យបង្រៀនពីជីវិតឲ្យចងចាំអ្នកបង្កើត។ មានតែជីវិតដែលព្រលឹងយើងស្ងៀមនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះគឺមិនអាចនិយាយថាជីវិតដើម្បីចងចាំព្រះបានឡើយ។ នេះគ្រាន់តែថាក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណដើម្បីយកពន្លកតែមិនទទួលបានផល។ តាមរយៈជីវិតដើម្បីចងចាំព្រះយេស៊ូវ យើងគួរបើកចង្អៀងដើម្បីបង្ហាញព្រះដល់អ្នកដទៃ។ អ្នកជឿដោយមិនមានជីវិតបរិសុទ្ធ ជាជាងក្លាយជាឧបសគ្គដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ

4. បុរសគួរកាន់កាប់អ្វីៗទាំងអស់

ពេលគាត់កាន់កាប់អ្វីៗទាំងអស់ គាត់ក្រោកឈរឡើងដើម្បីស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់។ ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅថ្វាយបង្គំអ្វីៗទាំងអស់នោះព្រះនឹងចាកចេញពីគាត់។ ការថ្វាយបង្គំរបស់ទាំងអស់ត្រូវបានបើកសម្តែងជារត្មា គឺមួយគឺចង់បានគេ និងមួយទៀតគឺដើម្បីបម្រើពួកគេ។ ដោយសារមនុស្សលោភលន់រឿងនោះ យើងមិនអាចឃើញព្រះទេ ព្រោះភ្នែកខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ងងឹតហើយ។ ជាការពិតណាស់ កាលដែលគាត់ទទួលយកវាជារត្មាសាសនា ដោយការបម្រើរបស់ទាំងអស់ជាប្រព្រះ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីនិយាយនោះទេ។ នៅពេលដែលបុរសនោះបង្ក្រាបគ្រប់បែបយ៉ាង ដូចជាការដែលគាត់ខាំជើងរបស់គាត់ ហើយមិនត្រូវបានទាញ គាត់មានលក្ខណៈសម្បត្តិជាហោរាដើម្បីបម្រើព្រះ និងបូជាបាវៗ និងស្តេច។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ពួកបរិសុទ្ធពិតទាំងអស់ក្រោកឈរឡើងនៅទីតាំងដើម្បីកម្ចាត់អ្វីៗទាំងអស់។ ផ្ទុយទៅវិញអ្នកមិនជឿទាំងអស់ភាពសម្បូរបែបនៃអបិយជំនឿ និងវត្ថុនិយមត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអ្វីៗទាំងអស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សេចក្តីពិតខាងវិញ្ញាណដែលអាពាហ៍ពិពាហ៍ដំបូងបង្ហាញ (លោកុប្បត្តិ ២:២១-២៥)

សារកប៉ុលបានគិតថា ផ្នែកនេះបង្រៀនពីសេចក្តីពិតខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ ។ (អេសេសូរ ៥:៣០-៣២)

1. អំពីការពិតដែលថាព្រះបានធ្វើឱ្យអ័ដាមដេកលក់ហើយយកឆ្អឹងជំនីរបស់គាត់ហើយបង្កើតប្រពន្ធរបស់គាត់។ (ខ ២១)។

នេះគឺជាការបង្រៀនថា ព្រះបានបង្កើតអ័ដាមជាយញ្ញូឬជាចេញពីរូបកាយរបស់គាត់ហើយព្រះបានបង្កើតប្រពន្ធរបស់គាត់។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលថានៅពេលអនាគត ព្រះគ្រីស្ទបានចាក់ទឹក និងឈាមចេញពីឆ្អឹងជំនីរបស់ទ្រង់ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញ សាសនាចក្រនៃព្រះគ្រីស្ទក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំរបស់គាត់គឺមានភាពស្និទ្ធស្នាលណាស់។ អ័ដាមបានចង្អុលទៅប្រពន្ធរបស់គាត់ថា ឯ នេះជាឆ្អឹងនៃឆ្អឹងរបស់ខ្ញុំ ហើយជាសាច់នៃសាច់របស់ខ្ញុំTM ។ (ខ២៣) ក្រុមជំនុំគឺជាកូនប្រុសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (អេសេសូរ ៥:២៥-២៩)

2. អ្នកជឿ (ក្រុមជំនុំ) គួរតែស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ ច្រើនជាងឪពុកម្តាយ និងប្រពន្ធ និងកូនរបស់គាត់។

ព្រះបានមានបន្ទូលថា៖ ឯហេតុដូច្នេះហើយបានជាបុរសនឹងចាកចេញពីឪពុកម្តាយទៅកាន់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន នោះនឹងក្លាយជាសាច់ឈាមតែមួយTM។ (ខ. កាលបុរសនិងស្រ្តីបានរៀប

ការហើយ ពួកគេបានចាកចេញពីឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ខណៈបុរសនោះជឿថាព្រះគ្រីស្ទ
ពួកគេស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទលើសជាងឈាមទាំងអស់។ នេះជាអត្ថន័យដែលត្រូវចាកចេញ
ពីឪពុកម្តាយ។ លោកអប្រាហាំក៏ចាកចេញពីភូមិកំណើតរបស់គាត់ សាច់ញាតិ និងផ្ទះ
ឪពុកគាត់។ (១២:១) ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា “ហើយអស់អ្នកណាដែលបានចាក
ចេញពីផ្ទះ បងប្អូនប្រុសស្រី ឬឪពុក ម្តាយ កូន ឬទីកន្លែង ព្រោះតែឈ្មោះខ្ញុំ នោះនឹងទទួល
បានមួយរយដង ហើយនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (មថ ១៩:២៩ យោងទៅ
លក ១៤:២៦)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អំពីអ្នកនៅឯណា? (លោកុប្បត្តិ ៣:៨-៩)

គ្មានអ្វីដែលមានតម្លៃបំផុតដូចព្រះស្វែងរកមនុស្សឡើយ។ ព្រោះអ្វីដែលគាត់ស្វែងរក មនុស្សកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។ ទោះបីជាទ្រង់បានស្វែងរកអំពី ហើយ បានសុំឱ្យគាត់ផ្តល់ការផ្ដន្ទាទោសក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់បានដោះស្រាយបញ្ហារបស់គាត់ជា ជំហានបន្ទាប់ៗ (ខ១៥) តើពាក្យព័ត៌មាននេះឯងនៅឯណា?

1. វាមានន័យថា "តើអ្នកដឹងថាទីតាំងរបស់អ្នកនៅឯណា"?

នេះមិនបានសួរគាត់មិនដឹង។ ទោះបីជាមនុស្សឯងដឹងដូចមិនស្គាល់ព្រះក៏មិនស្គាល់សូម្បីតែ ខ្លួនឯងក៏ដោយ។ គាត់មិនឃើញស្ថានភាពនៃព្រលឹងគាត់ទេ តែឃើញតែស្ថានភាពនៃខ្លួន គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ ជាទូទៅ ទោះបីជាគាត់មិនបានឃើញក៏ដោយ ក៏គាត់ដឹងថាគាត់ក្លាយជា អ្វី។ គាត់មិនរស់នៅក្នុងភាពប្រាកដនិយម; គាត់គ្របដណ្តប់ខ្លួនឯងជាមួយអ្នកដទៃ។ យើងគួរតែអាចស្តាប់សំឡេងរបស់ព្រះ ឬតើអ្នកនៅឯណា?TM។ ជារឿងរាល់ថ្ងៃ និងគ្រប់ ពេលវេលា។ យើងមិនគួរយកអាកប្បកិរិយាដែលគ្របខ្លួនយើងនៅចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែ ដោយគិតថាព្រះបានចាកចេញពីយើងរហូតមកដល់ពេលនេះ។ ព្រះតែងតែជារតន្ត្រីផ្ទាល់ របស់យើង ដែលយើងត្រូវហៅទ្រង់ជាករណីទីពីរ។ ទោះបីជាបុរសជឿសាងទំនាក់ទំនង បែបនេះក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចធ្វើបែបនោះបានដែរ។ នៅពេលណាដែលយើងប្រព្រឹត្ត ចំពោះមនុស្សទាំងអស់ យើងគួរតែចាត់ទុកជាបុគ្គលទីបី ហើយគិតថាព្រះជាម្ចាស់ជិតស្និទ្ធ

ជាងពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកយើងគួរតែធ្វើសកម្មភាពទាំងអស់នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ គាត់។

2. វាគឺជាពាក្យដើម្បីស្វែងរកសតិសម្បជញ្ញៈរបស់មនុស្ស។

ហេតុអ្វីបានជាអ័ដាមមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបរបស់គាត់ក្នុងមនសិការរបស់គាត់? ហេតុអ្វី បានជាគាត់លាក់បាំង? ទោះជាអ័ដាមទទួលយកការកាត់ទោសមនសិការរបស់គាត់ក៏ ដោយ គាត់បានសង្កត់សង្កិនវា ហើយលាក់ខ្លួននៅក្នុងដើមឈើក្នុងសួនច្បារ។ ដូចដែល ជីវិតដើម្បីសង្កត់សង្កិនមនសិការរបស់គាត់នាំមកនូវលទ្ធផលដែលសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ គាត់ត្រូវស្លាប់។ ដោយការឆ្លើយតបទៅនឹងការជឿជាក់នៃសតិសម្បជញ្ញៈបានយ៉ាងល្អ មានតែអ្នកណាដែលត្រូវស្តាប់តាម ដោយវាយខ្លួនឯងមុននឹងព្រះបានទទួលជីវិតអស់កល្ប ជានិច្ច។ តើត្រូវធ្វើអ្វីក្នុងមនសិការ? វាត្រូវបានឆ្លើយដោយឧទាហរណ៍ដូចខាងក្រោម។ គ្រូគង្វាលរស់នៅក្នុងប្រទេសអាឡឺម៉ង់ខាងកើត លោក Otto Dibelius ដែលត្រូវបាន ចាប់ខ្លួនដោយរដ្ឋាភិបាលហ៊ីត្លែរ ចៅក្រមបានដឹងថាគាត់គ្មានកំហុស ហើយដោះលែងគាត់ វិញ។ ជាការពិតណាស់ ចៅក្រមបានដោះស្រាយរឿងនេះ ទោះបីជាគាត់អាចនឹងត្រូវប ណ្តេញចេញពីបញ្ហានេះក៏ដោយ។ . អ្នកជឿម្នាក់នៅតំបន់ភាគខាងត្បូងសហរដ្ឋអាមេរិក បានសម្រេចចិត្តយកគោចេញជាបេសកកម្មថ្វាយ។ បន្ទាប់មកតម្លៃគោមួយក្បាលក៏បាន ផ្លាស់ប្តូរចិត្ត ហើយក៏បោះបង់ការថ្វាយវាទៅ។ បន្ទាប់មកនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំនៅថ្ងៃព្រះ អម្ពាន់ គាត់បានស្តាប់ការសរសើរទោលរបស់ពួកបរិសុទ្ធ គាត់សោកស្តាយចំពោះកំហុស របស់គាត់ ដែលគាត់បានយកការសម្រេចពីមុនរបស់គាត់ដោយផ្ទាល់។ នេះក៏ជា

សកម្មភាពមនសិការផងដែរ។ ពេលយើងរក្សាសតិសម្បជញ្ញៈ យើងអាចរក្សាជំនឿរបស់
យើង។ សូមមើល ធីមទី១ ១:១៩។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ការយល់ត្រូវចំពោះសេចក្តីស្លាប់ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៧-១៩)

1. លក្ខណៈនៃបញ្ហានៃការស្លាប់។

អំពីបញ្ហានៃការស្លាប់និងការរស់នៅបុរសព្យាយាមដោះស្រាយវាអស់ពីចិត្ត។ តើអ្នកជឿ គ្រិស្តសាសនិកដោះស្រាយបញ្ហាសេចក្តីស្លាប់ដោយរបៀបណា?

1) Christian Scientist អះអាងថាការស្លាប់មិនមែនជាការពិតទេ ប៉ុន្តែវាជាទ្រឹស្តីបង្ខំ។ សូមមើលលោកុប្បត្តិ ៥:៥, ៨, ១១, ១៤, ១៧, ២០, ២៧, ៣១។

2) អ្នកគេចវេសខ្លាចស្លាប់ មិនគិតមិននិយាយ។ ស្តេចបារាំង Louis XV មានបន្ទូលថា អ្នកណាមិនគួរនិយាយអំពីការសោយទិវង្គតនៅចំពោះមុខព្រះអង្គឡើយ។

3) អ្នកទុច្ចិម្និនិយមដាក់បណ្តាសាជីវិត ហើយយកសេចក្តីស្លាប់ដោយខ្លួនឯង។ ខុសដែល ពួកគេទទួលបរាជ័យដោយខ្លួនឯង។

4) អត្ថិភាពនិយម លោក Heidegger បាននិយាយថា "ដោយសារតែការស្លាប់របស់ មនុស្សគឺជាបាតុភូតធម្មជាតិ បុរសគួរតែយកវាជាក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ"។ ប៉ុន្តែវាជាការ បកស្រាយខុសនៃសាសនាព្រះ។

ការស្លាប់នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង (17-19) គឺទាក់ទងទៅនឹងប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប។ នោះគឺការស្លាប់កើតឡើងដោយធម្មជាតិ ហើយវាកើតឡើងសម្រាប់អំពើបាប។ ដើម្បី ក្លាយជាធម្មជាតិគ្មានការឈឺចាប់ និងរន្ធត់នោះទេ។ ជាឧទាហរណ៍ អ្វីដែលបុរសញ៉ាំ និង

ផឹក អ្វីដែលគាត់គេង និងភ្នាក់ពីគេង ទំហំធំឡើង។ ធម្មជាតិទាំងអស់គឺធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ការស្លាប់ត្រូវយករឿងដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលមួយចំនួនដូចជាការខាំ (១កូរិនថូស ១៥: ៥៥) វាជារឿងមិនមែនធម្មជាតិ និងជារឿងគួរឱ្យរន្ធត់។ ដូច្នេះ សេចក្តីស្លាប់គឺជាសត្រូវ របស់មនុស្ស ហើយជាលទ្ធផលនៃអំពើបាប។

5) គ្រិស្តសាសនានិយាយថា សេចក្តីស្លាប់គឺជាសត្រូវរបស់ពួកគេ។ (កូរិនថូសទី១ ១៥: ២៦) វាមានប្រវត្តិនៃច្បាប់។ ម្យ៉ាងទៀត អំណាចនៃក្រឹត្យវិន័យនាំមកនូវអំពើបាប ហើយ អំពើបាបនាំមកនូវសេចក្តីស្លាប់។ អំណាចរបស់មនុស្សមិនអាចយកឈ្នះលើអំណាចនៃ ច្បាប់បានទេ។ អ្នកដែលអាចយកឈ្នះបាននោះ គឺមានតែព្រះទេ ដែលបង្កើតច្បាប់។ តាមពិតព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក្នុងនាមជាមនុស្សធួន ហើយអំពើបាប របស់យើងត្រូវបានជំនួសមកលើទ្រង់ ហើយការទាមទារនៃក្រឹត្យវិន័យមកយើងគួរតែបាត់ ទៅវិញ។ នេះគឺជាជ័យជំនះ។

2. នៅពេលយើងដោះស្រាយសេចក្តីស្លាប់ដោយការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿ វាមិនមែន ជាបញ្ហាទេ។

ដោយសារអំពើបាបបាននាំមកនូវសេចក្តីស្លាប់ អ្នកដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់នៅ ចំពោះព្រះ ហើយដើម្បីទទួលបានការលើកលែងទោស មានអារម្មណ៍សង្ឃឹម និងសន្តិភាពនៅ ពេលគាត់ស្លាប់។ ប៉ុន្តែវាសង្ឃឹមប្រែចិត្តមិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ទេ ហើយបាននិយាយថា៖ បំប្លែងទៅទៅបោះទៅក្នុងសមុទ្រ។ ពេលនោះ សមុទ្រនឹងស្ងប់ស្ងាត់សម្រាប់អ្នក ដ្បិតខ្ញុំ ដឹងថា វាមកពីខ្ញុំដែលខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងនេះបានមកលើអ្នក™។ (ប្រូណាស ១:១២) ឧក្រិដ្ឋ ជនដែលត្រូវបានផ្តាច់លើឈើផ្កាបានប្រែចិត្តថា បើយើងពិតជាមានយុត្តិធម៌មែន។

យើងកំពុងទទួលបានរង្វាន់នៃការប្រព្រឹត្តរបស់យើង; ប៉ុន្តែបុរសនេះមិនបានធ្វើអ្វីខុសទេ™
។ (លូកា ២៣:៤១)

ពេលដែល Moody បានទទួលមរណភាព គាត់បាននិយាយថា “ផែនដីបានបាត់ទៅហើយ
ប៉ុន្តែមេឃបានបើកហើយ”។ នៅពេលដែល Wesley បានទទួលមរណភាព ហើយគាត់
បាននិយាយថា “ល្អបំផុត! សម្រាប់ព្រះគង់នៅជាមួយនឹងខ្ញុំ” Toplady ដែលបានបង្កើត
ទំនុកតម្កើង “Rock of Ages, cleft for me” ត្រូវបានស្លាប់ ហើយនិយាយថា “ខ្ញុំបាន
ភ្ញាក់ផ្អែមមេឃក្នុងព្រលឹងខ្ញុំរួចហើយ”។ Dalington ត្រូវបានលេងជាមួយអ្នកទស្សនា និង
ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ ហើយត្រូវបានចាកចេញ។ Bengel ដែលជាអ្នកអត្ថាធិប្បាយដ៏អ
ស្ចារ្យម្នាក់បាននិយាយអំពីការស្លាប់ថា “ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមិនចាំបាច់មានអារម្មណ៍ថាវាដូចជាខ្ញុំ
ទើបនឹងរស់នៅដោយធម្មជាតិនោះទេ ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំនឹងត្រូវស្លាប់។ ប្រសិនបើ
សេចក្តីស្លាប់មករកខ្ញុំ វានឹងក្លាយជាផ្នែកមួយនៃកម្មវិធីជីវិតរបស់ខ្ញុំ™។ ហើយគាត់បាន
និយាយជាថ្មីថា កាលខ្ញុំស្លាប់ ខ្ញុំនឹងធ្វើដូចខ្ញុំដើរចូលបន្ទប់ផ្សេងពីបន្ទប់នេះ™។ តាមពិត
គាត់បានស្លាប់ដូចពាក្យរបស់គាត់។ . បន្ទាប់ពីគាត់បានបញ្ចប់ការកែតម្រូវ Gnomon
ទំព័រចុងក្រោយនៃការអត្ថាធិប្បាយនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានចាកចេញ
ពីពិភពលោកភ្លាមៗ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 សេចក្តីមេត្តាករុណាក្នុងសេចក្តីក្រោធ (លោកុប្បត្តិ ៣:៨-២៤)

នៅពេលដែលយើងអានផ្នែកនេះ យើងមានផ្នែកដែល e គួររក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់យើង។ វាគឺជាការពិតដើម្បីចងចាំសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់នៅក្នុងកំហឹងរបស់គាត់។ ១) ព្រះមិនបានយាងទៅជួបបុរសនោះក្នុងខ្យល់ព្យុះភ្លៀងទេ ប៉ុន្តែបានយាងទៅលេងនៅពេល វាត្រឹមត្រូវជាក់ក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់។ (ខ៨) វាជាការសួរសុខទុក្ខរបស់គាត់។ ២) កាលព្រះ បានប្រកាសដាក់ទោសដល់សត្វពស់ ទ្រង់បានទាយថា ស្រ្តី និងពូជរបស់នាងនឹងត្រូវតទល់ នឹងពស់យ៉ាងអវិភាព។ (ខ ១៥) ៣) ទោសដែលស្រ្តីបានទទួលគឺជាការនឿយហត់ពីកំណើត។ (ខ១៦) នាងគួរត្រូវលះបង់ច្រើនជាងបុរស។ 4) អ័ដាម (បុរស) បានទទួលត្រូវបានបណ្តេញចេញពីអេដេន ហើយត្រូវបានគេដាក់ទណ្ឌកម្មឱ្យធ្វើការដោយការឈឺចាប់។

ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីពិភពលោក ហើយត្រូវបានធ្វើការ និងបង្ក្រាបគ្រប់ការទាំងអស់ ហើយបានសាងសង់វប្បធម៌ មិនទាន់គាត់គួររីករាយនឹងព្រះគុណធម្មតានោះទេ។ ហើយរូបព្រះក៏មិនបាត់បង់ទាំងស្រុងពីគាត់ដែរ។ ការពិតដែលគាត់ត្រូវការសេចក្តីស្លាប់គឺដោយសារអំពើបាបរបស់គាត់មិនអាចត្រូវបានដកចេញក្នុងជីវិតរបស់គាត់ឡើយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Bavinck បាននិយាយថា “បន្ទាប់ពីបុព្វបុរសរបស់មនុស្សបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប គោលការណ៍ពីរគឺប្រឆាំងនឹងគាត់ ហើយធ្វើការនៅក្នុងគាត់។ នោះគឺជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ (សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីស្រឡាញ់)។” (Na den val treedt er dus aanstonds tweerlei Principe in werking: torn en

genade, gerechtigheid en barmhartigheid ។ é Gereformeerde
Dogmatiek ទំព័រ 10-19 ២០៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 នៃអាយុយ៉ែនយូរ (លោកុប្បត្តិ ៥:៤-៣២)

អត្ថបទរបស់យើងបង្ហាញពីឈ្មោះបុរសដើម្បីឱ្យមានអាយុវែង។ យើងមានចំណុចខ្លះដែលយើងគួរគិត។

1. នៅពេលដំបូងដែលមិនចូលមកក្នុងបទគម្ពីរ មនុស្សចាស់រស់នៅបានយូរអាចជាអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ។ បុរសដើម្បីមានអាយុវែងបានដំឡើងការបូជានិងបទពិសោធន៍ដែលបានសម្រេចជាយូរមកហើយ ព្រះបានប្រទានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីដឹកនាំពួកគេ។ វិទ្យាសាស្ត្រមានតម្លៃ ប៉ុន្តែត្រូវលះបង់យូរ ហើយបទពិសោធន៍របស់គាត់មានតម្លៃជាង។ ព្រះធ្វើឱ្យមនុស្សមានប្រយោជន៍តាមពេលវេលា។ ជាទូទៅ មនុស្សប្រុសដែលមានអាយុវែងត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈបទពិសោធន៍ និងការលះបង់របស់គាត់។ ប៉ុន្តែយុវជននោះមិនស្គាល់ពួកគេទេ ហើយវាយប្រហារដោយមិនភ័យខ្លាច។

2. ដោយសារតែអាយុវែងចេញពីព្រះ ពួកគេបានសម្លឹងមើលទៅបុរសមានជីវិតវែង ហើយពួកគេគិតពីព្រះនៅពីក្រោយពួកគេ។ (លេវីវិន័យ ១៩:៣២)

កាលដែលយើងឃើញបុរសចំណាស់ម្នាក់ យើងគួរត្រឡប់ទៅរកសិរីល្អដល់ព្រះវិញ។ ដូចដែលយើងឃើញបុរសជាច្រើនដើម្បីឱ្យមានអាយុវែងនៅថ្ងៃចាស់នោះយើងគួរតែដឹងពីការងារនៃជីវិតនៅថ្ងៃនោះ។ Duet 30:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ស្តាប់តាមសំឡេងរបស់ព្រះអង្គ ហើយកាន់ខ្ជាប់នឹងព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គជាជីវិត និងរយៈពេលនៃថ្ងៃរបស់អ្នក ដើម្បីអោយអ្នកបានរស់នៅក្នុងស្រុកដែល

ព្រះអម្ចាស់បានស្បថនឹងបុព្វបុរសរបស់អ្នកចំពោះលោកអប្បបាទ។ ដល់អ៊ីសាក និងយ៉ា
កុបដើម្បីឱ្យវា™។ ទំនុកតម្កើង 91:16 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំប៉ននឹងធ្វើឱ្យគាត់មាន
អាយុវែង ហើយបង្ហាញការសង្គ្រោះដល់គាត់™។ សុភាសិត 16:31 ចែងថា៖ បំប៉នក៏ស្ងួត
ជាមកដល់សិរីល្អ វាត្រូវបានទទួលនៅក្នុងជីវិតសុចរិត™។ ហើយ អេសាយ ៦:២-៣
បាននិយាយថា បំប៉ន ចូរគោរពមាតាបិតារបស់អ្នក™ (នេះជាបញ្ញត្តិទីមួយជាមួយនឹងការ
សន្យាមួយ) បំប៉ន ដើម្បីឱ្យអ្នកបានសុខសប្បាយ ហើយអ្នកអាចរស់នៅបានយូរនៅក្នុងទឹក
ដី™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ចូរយើងចាំថាស្លាប់ម្តង (លោកុប្បត្តិ ៥:៤-៣២)

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងពាក្យ "ស្លាប់" ចេញមក 8 ដង។ នេះជាការសង្កត់ធ្ងន់ថា បុរសនោះមិនអាចគេចផុតពីសេចក្តីស្លាប់បានឡើយ។ ក្រោយពីបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទោះបីគាត់ព្យាយាមមិនចាស់ក៏ត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដ។ ដូច្នេះហើយបានជាកំណាព្យមួយក្នុងប្រទេសយើងបានពោលថា “ខ្ញុំកាន់ដំបងក្នុងដៃម្ខាង ខ្ញុំកាន់បន្ទាមួយដៃម្ខាងទៀត ហើយកាលដែលខ្ញុំបិទផ្លូវចាស់ដោយបន្ទា ហើយខ្ញុំវាយសក់ស សក់សមុនគេដឹងថាវាមករកខ្ញុំដោយផ្លូវខ្លី។ ហើយបុរសម្នាក់ក៏សោកស្តាយចំពោះការដែលមនុស្សទាំងអស់ត្រូវស្លាប់ដែរ នោះគាត់បានបង្កើតកំណាព្យដូចជាតាម។ "Sungbunto insanhu, sanjergjerg Werlwhanghon ()" ។

1. ចំពោះការស្លាប់នឹងមករកយើង សូមរៀបចំការស្លាប់របស់យើង។ (ហេព្រើរ ៩:២៧)

ហេព្រើរ 2:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើយើងប្រោសអស់អ្នកដែលខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ឱ្យរួចពីខ្ញុំបម្រើអស់មួយជីវិត™។ ម្ចាស់ក្សត្រី អេលីហ្សាបេត ខ្លាចមរណៈ ស្រែកឡើងឆាក ហើយសុគត។ ពាក្យដែលនាងចាកចេញនៅគ្រាចុងក្រោយគឺបែបនោះគឺថា “បើឯងធ្វើឱ្យខ្ញុំរស់មួយភ្លែត ខ្ញុំគួរឱ្យមានរាប់រយលាន”។ Gibbon ក្នុងនាមជាអ្នកមិនជឿសាសនា មួយកំពុងស្លាប់ គាត់បាននិយាយថា "ទាំងអស់គឺឯងឆ្គង" ហើយស្តេចបារាំង Charles IX ដើម្បីសម្លាប់គ្រីស្ទានជាច្រើនបាននិយាយថា "ខ្ញុំបានបំផ្លាញ" ហើយគាត់បានស្លាប់។

ដូចនេះ បើទោះជាបុរសនោះស្អប់ការស្លាប់របស់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏ការស្លាប់គួរតែមករកគាត់ យ៉ាងប្រាកដថា Tod ស្លាប់មួយស្មើ។

ដូចនេះបើមនុស្សប្រុសស្អប់ស្លាប់ សេចក្តីស្លាប់ក៏មកដល់ដែរ យើងគួររៀបចំផែនដី។ តើ អ្វីជាការរៀបចំនៃការស្លាប់? វាគឺដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយជឿលើព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់។ អ្នកដែលមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាប ប៉ុន្តែត្រូវដំឡើងវាតែប៉ុណ្ណោះ ទោះបីជាគាត់បាននិយាយថា ជឿលើព្រះអម្ចាស់ នោះគ្មានដំណោះស្រាយនៃបញ្ហានោះ ទេ។ ដូច្នោះហើយ បុរសនោះមិនស្លាប់ដោយត្រេកអរដូចស្លាប់ទេ តែស្លាប់ដោយទុក្ខសោកយ៉ាងខ្លាំង ។ ខ្ញុំផ្ទាល់បានឃើញបុរសនោះស្លាប់ដោយទុក្ខសោកយ៉ាងខ្លាំង។ បន្ទាប់មក ទោះបីគាត់បានល្អងលោមគាត់តាមផ្លូវនៃដំណឹងល្អក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំបានឃើញវាមិនទទួលយកដែរ។ ប៉ុន្តែ បុរសទាំងនោះបានរៀបចំសេចក្តីស្លាប់តាំងពីដើមដំបូង ហើយបណ្តេញអំពើបាបចេញ ជាជាងស្វាគមន៍សេចក្តីស្លាប់។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំដំបូងបានចង្អុលទៅថ្ងៃដែលនឹងត្រូវស្លាប់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយនិយាយថាជាថ្ងៃកំណើតរបស់ទុក្ខរបុគ្គល។ ព្រោះថ្ងៃនោះជាថ្ងៃដែលត្រូវចាកចេញពីពិភពនៃសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែចូលទៅក្នុងពិភពនៃជីវិត ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។

2. សម្រាប់ក្រោយពីសេចក្តីស្លាប់ការជំនុំជម្រះនឹងមកដល់ សូមយើងរៀបចំសេចក្តីស្លាប់របស់យើង។ (ហេ. ៩:២៨) បុរសនោះគួរត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ។ វាត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដោយមនសិការរបស់យើង។ តើមានការលើកឡើងថា “ចោរកំពុងតែស៊ីជើង” ទេ? ពីព្រោះមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយគេមិនអាចជឿសាងបាន មនសិការរបស់គេតែងតែ

មានកង្វល់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ គម្ពីរត្រូវមានពន្លឺគ្មានទីបញ្ចប់ ហើយកាន់អំណាចជាងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់យើង ព្រមានអំពីការជំនុំជំរះជាមួយនឹងពាក្យជាច្រើន។ យើងគួររៀបចំខ្លួនមុនការស្តាប់របស់យើង មិនត្រូវបានកាត់ទោសជារៀងរហូតនៅចំពោះមុខក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជម្រះ។

បទគម្ពីរលាតត្រដាងពីអាថ៌កំបាំងដែលយើងអាចទទួលយកភាពក្លាហាននៅថ្ងៃជំនុំជំរះ។ យ៉ូហាន 4:17 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណែងសារសេចក្តីស្រឡាញ់នេះបានគ្រប់លក្ខណ៍ដល់យើងរាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យយើងមានទំនុកចិត្តចំពោះថ្ងៃជំនុំជំរះ ពីព្រោះយើងនៅក្នុងលោកនេះដូចជាទ្រង់ដែរ™។ តើអ្វីទៅជាសេចក្តីស្រឡាញ់សម្រេចបានទាំងស្រុង? វាត្រូវបានបើកសម្តែងដោយពាក្យនៃ ខ ១៥-១៦។ វាគឺជាជីវិតដើម្បីបង្កើនជាមួយនឹងព្រះ ដោយការសារភាពព្រះយេស៊ូជាបុត្ររបស់ព្រះ។ បន្ទាប់មក ដើម្បីទទួលស្គាល់ព្រះយេស៊ូជាបុត្ររបស់ព្រះ មិនត្រឹមតែជាព្រះបន្ទូលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវរក្សាជំនឿតាមពិតទៅ។ យើងគួរប្រែចិត្តដោយជាក់ច្បាស់ថាជីវិតរបស់យើងអាចនឹងក្លាយទៅជាដូច្នេះ។ ឆាល ហ្វីននី បានក្លាយជាអ្នករស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យមួយរូបក្នុងពិភពលោក ក្នុងបំណងខ្លាចការវិនិច្ឆ័យ។ ពេលគាត់សិក្សាច្បាប់ ពេលគាត់អធិស្ឋាន មានសំឡេងមួយប្រាប់ក្នុងចិត្តគាត់។ នោះគឺវាហាក់ដូចជាធ្វើតាម "ហ្វីននី តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីបន្ទាប់ពីអ្នកបានសិក្សាច្បាប់?" គាត់បានលេងសារជាថ្មីថា "ខ្ញុំទទួលបានការងារល្អតាមច្បាប់"។ បន្ទាប់ពីនោះគាត់ទទួលបានសំណួរមួយ និងចម្លើយមួយ។ នោះគឺ "តើអ្នកធ្វើអ្វីនៅពេលក្រោយ?" បន្ទាប់មកគាត់ឆ្លើយថា៖ បំណងក្លាយជាអ្នកមាន™។ ហើយអ្វីទៅជាជំហានបន្ទាប់? គាត់និយាយថា "ខ្ញុំចាស់ហើយ" ។ ហើយបន្ទាប់មក "តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វី?" គាត់បានចាក់សារឡើងវិញថា "ខ្ញុំ

បានស្តាប់ហើយ" ។ ហើយបន្ទាប់មក "តើអ្នកបន្ទាប់ជាអ្វី?" គាត់ញ័រ ហើយឆ្លើយទៅ
ព្រះថា៖ ប៉ុន្តែគួរតែទទួលការជំនុំជម្រះ™។ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានចូលទៅក្នុងព្រៃពេញ
មួយថ្ងៃហើយបានប្រែចិត្តយ៉ាងខ្លាំងហើយបានទទួលព្រះគុណហើយបន្ទាប់មកគាត់បាន
បោះបង់ចោលការធ្វើជាមេធាវី។ ប៉ុន្តែគាត់បានក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ គាត់បាន
ធ្វើការជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងខ្លាំងអស់រយៈពេល 50 ឆ្នាំនៅក្នុងពិភពលោក។ ហេ
ព្រើរ 9:27 បានមានប្រសាសន៍ថា “ហើយដូចជាត្រូវបានកំណត់ឱ្យមនុស្សស្តាប់ម្តង
ហើយបន្ទាប់ពីការជំនុំជម្រះនឹងមក” អិម ៤:១២ មានប្រសាសន៍ថា “ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ
ចូររៀបចំខ្លួនទៅជួបព្រះនៃឯងចុះ!

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ក្អែក និងសត្វព្រាប (លោកុប្បត្តិ ៨:៦-១២)

នៅពេលទឹកជំនន់ លោកណូអេបានបញ្ជូនសត្វក្អែកទៅខាងក្រៅ ដើម្បីដឹងពីទំហំទឹក ហើយបន្ទាប់មក លោកក៏បញ្ជូនសត្វព្រាបទៅទីនោះ។ ក្អែកមិនបានត្រឡប់ទៅវិញទេ បន្ទាប់ពីវាចេញទៅ ប៉ុន្តែសត្វព្រាបត្រូវបានបញ្ជូនបីដង។ មានពេលមួយវាត្រលប់មកវិញ ដោយមិនមានខ្លះ ហើយមួយទៀតត្រឡប់ទៅគាត់វិញជាមួយនឹងដើមអូលីវថ្មី ហើយអ្នកទី បីមិនបានត្រឡប់ទៅទីនោះវិញទេ។ ការពិតនេះផ្តល់មេរៀនខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងជីវិតនៃ ក្រុមជំនុំរបស់យើង។

1. អ្នកជឿដូចក្អែក។

ទោះបីណូអេបានបញ្ជូនក្អែកទៅខាងក្រៅក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាបានត្រឹមតែហើរ ហើយវាមិនបាន ផ្តល់អ្វីដល់វាឡើយ។ (ខ៧) ក្នុងចំណោមអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក គាត់ទទួលបានអាហារ រូបត្ថម្ភពីក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែគាត់ដើរលេងក្នុងសង្គម មនុស្សជាច្រើនមិនផ្តល់ប្រយោជន៍ ខ្លះដល់ក្រុមជំនុំទេ។ អ្នកជឿបែបនេះគឺដូចជាក្អែក។ ក្អែកស៊ីសាច់រលួយ អ្នកជឿបែបនេះ ស្គាល់តែអាហាររលួយ តែគាត់មិនផ្តល់ផលប្រយោជន៍អ្វីដល់ក្រុមជំនុំទេ។ ទោះបីជាពួក គេទទួលបានព្រះគុណពីក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែពួកគេក្លាយជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ដល់ក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែមិនមែន ជាការបម្រើសម្រាប់ក្រុមជំនុំនោះទេ។

2. អ្នកជឿដូចសត្វព្រាប។

នៅពេលដែលសត្វលក់ចេញពីទូកត្រឡប់មកវិញ វាបម្រើរបស់ចាំបាច់។ នៅពេល
 ដំបូង វាបានជូនដំណឹងថា គ្មានកន្លែងអង្គុយទេ បន្ទាប់ពីវាត្រឡប់មកទូកវិញ នៅលើកទីពីរ
 វាបានជូនដំណឹងថា ផ្ទៃដីបានរឹងស្អាត ហើយការចាក់ចេញថ្មីក៏ចេញមក។ ហើយលើកទី 3
 វាមិនត្រលប់មកវិញទាំងស្រុងទេដូច្នេះវាបានជូនដំណឹងថាទឹកបានបាត់នៅលើផ្ទៃ។ ដូច
 នោះដែរ ព្រាបបានបម្រើដោយការដឹងគុណចំពោះការសង្គ្រោះ ខ្ញុំគិត។ ទោះបីជាសត្វ
 ព្រាបដឹងពីព្រះគុណប៉ុណ្ណា បុរសគួរមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា! ក្នុងចំណោមមនុស្សមាន
 បុរសជាច្រើនមានចិត្តបះបោរ តើសោកស្តាយប៉ុណ្ណា! សូក្រាតត្រូវបានគេសម្លាប់នៅ
 ពេលដែលគាត់ធ្វើកំណែទម្រង់ជាតិរបស់គាត់ដោយសីលធម៌។ កូឡូបូស ត្រូវបានគេ
 បណ្តេញចេញពីទឹកដីអាមេរិក ដែលគាត់បានរកឃើញ។ កសិករម្នាក់បានឮការបក
 ស្រាយថា “គោស្គាល់ម្ចាស់ ហើយណាក៏ស្គាល់ម្ចាស់ដែរ តែអ៊ីស្រាអែលមិនដឹង ប្រជាជន
 របស់ខ្ញុំមិនយល់ទេ”។ (គឺ ខៈ:៣) ដោយគ្រូគង្វាលរបស់គាត់។ បន្ទាប់មក ពេលគាត់ឱ្យ
 ចំណីគោ គោក៏កាន់ដែ។ ពេលនោះ កសិករបាននឹកឃើញ អេស ខៈ:៣ គាត់បានគិតពីចិត្ត
 ខ្លី ដោយមិនបានអរព្រះគុណ ហើយស្រែកទ្រហោយ។ ទោះបីយើងនៅរស់ ហើយ
 មានរបស់ដែលដឹងគុណច្រើនក៏ដោយ ជាពិសេសយើងគួរតែអរគុណចំពោះព្រះគុណខាង
 វិញ្ញាណ។ ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណមានតម្លៃជាងព្រះគុណនៃរូបធាតុ។ យើងគួរតែ
 ព្យាយាមផ្តល់ផលប្រយោជន៍សម្រាប់ក្រុមជំនុំដោយចិត្តដឹងគុណជានិច្ច។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 សេចក្តីសញ្ញាធម្មជាតិនៃព្រះ (លោកុប្បត្តិ ៨:២១-២២, ៩:៨-១៨)

1. ទំនាក់ទំនងរវាងសេចក្តីសញ្ញានៃធម្មជាតិ និងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ។

យោងទៅតាមអត្ថបទរបស់យើង ទោះជាចិត្តមនុស្សអាក្រក់តាំងពីក្មេងក៏ដោយ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថាកុំដាក់បណ្តាសានៅលើទឹកដីរបស់គេ។ (ខ២១) ហេតុនេះសេចក្តីសញ្ញាធម្មជាតិមានលក្ខណៈនៃសេចក្តីសញ្ញាព្រះគុណ។ នេះត្រូវបានបន្ថែមទៅកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ។ ដោយការពិតដែលថាព្រះសង្គ្រោះរាស្ត្រទ្រង់ ពិភពធម្មជាតិក៏ត្រូវបានជះឥទ្ធិពលផងដែរ។ (K. Schilder, Heaven, តើវាជាអ្វី? ទំ ៩៥)

ការពិតដែលព្រះបានចុះកិច្ចព្រមព្រៀងធម្មជាតិជាមួយល្អអេគីបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីថ្វាយតង្វាយដុតដែលល្អអេបានចេញពីទូក។ តង្វាយដុតគឺជាសញ្ញានៃដង្វាយធូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលនឹងមកដល់នាពេលអនាគត សេចក្តីសញ្ញាធម្មជាតិក៏ត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការពិតដែលបង្កើតឡើងដោយគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ដូច្នេះតើការថ្វាយបង្គំដោយការជឿលើព្រះលោហិតដ៏វិសេសនៃឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺសំខាន់ប៉ុណ្ណា! តង្វាយដុតដែលល្អអេ (ជាប្រភេទឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) ថ្វាយបាននាំឲ្យមានការពិតថាទឹកជំនន់មិនបានកើតឡើងម្តងទៀតទេ។ គ្មានពាក្យដែលព្រះបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាធម្មជាតិដោយមើលឃើញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ល្អអេនោះទេ។ មានតែពាក្យដែលល្អអេថ្វាយអំណោយដល់ព្រះ។ ក្នុងន័យដែលព្រះបានទទួលយកមួយនេះ គាត់បានបង្កើតសេចក្តីសញ្ញាធម្មជាតិ។ តើអ្វីជាអំណោយដែលយើងលះបង់? វាគឺជា

សកម្មភាពដើម្បីបម្រើព្រះដោយសេចក្តីជំនឿដើម្បីជឿលើឈាមដ៏មានតម្លៃ ។ ក្នុងការ
ជឿលើឈាមដ៏មានតម្លៃ យើងត្រូវចាំថា យើងគួរជឿដូចជាយើងថ្វាយយញ្ញបូជារបស់យើ
ង។ ការផ្តល់ជូនគួរតែជាអាកប្បកិរិយាខ្ពស់បំផុត។ ជំនឿដែលមិនផ្តល់ដោយចិត្តស្មោះ
មិនមែនជាសេចក្តីជំនឿ។

2. អត្ថន័យនៃកិច្ចព្រមព្រៀងធម្មជាតិ។

កតិកាសញ្ញាធម្មជាតិមានគោលបំណងរក្សាបរិយាកាសត្រឹមត្រូវដែលព្រះអាចធ្វើការ
សម្រាប់ការរស់រានមានជីវិតរបស់មនុស្សជាតិ និងកំណើតរបស់ពួកគេ។ វាទាមទារ
តុល្យភាពនៃថាមពលធម្មជាតិ។ ជាឧទាហរណ៍ វាដូចជាគាត់បានផ្តល់ឱ្យយើងនូវរដូវ
រំពងឆ្នាំ 4 ដោយគ្រប់គ្រងអាកាសធាតុ អត្ថន័យនៃពាក្យនៅក្នុង 8:22 ។ លក្ខខណ្ឌធម្ម
ជាតិដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការរស់រានមានជីវិតរបស់មនុស្សជាតិ គឺជាកិច្ចការតែមួយគត់នៃ
សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនជាលទ្ធផលដោយចៃដន្យនោះទេ។ បើការផ្លាស់ប្តូរនៃ
ពិភពធម្មជាតិគឺអាស្រ័យលើឧប្បត្តិហេតុនោះ មនុស្សជាតិមិនគួររស់នៅលើដីដែលគ្មានស
ណ្តាប់ធ្នាប់នោះទេ។ ជាឧទាហរណ៍ ងាយស្រួលសម្រាប់ភ្លៀងនៅលើដីស្ងួតក៏ធ្វើឱ្យដីមាន
សំណើមដូចទឹកដែលខ្ចាត់ខ្ចាយទឹកឱ្យស្រាល ៗ គ្រាប់ធញ្ញជាតិក៏លូតលាស់ល្អ។ ប្រសិន
បើវាចាក់ដូចជាធ្លាក់មកលើពួកគេ គ្រាប់ធញ្ញជាតិត្រូវខូច។ ការដែលភ្លៀងស្រទន់ធ្លាក់
មកលើពួកគេមិនធ្វើដូច្នេះចេញពីកិច្ចការរបស់ព្រះ។ ទោះបីជាបែបនេះក៏ដោយ ក៏បុរស
ទទួលបានឥទ្ធិពលនៃភ្លៀងតែពួកគេមិនស្គាល់ព្រះ។ វាប្រៀបដូចជាជ្រូកស៊ីដើមអ្នក ប៉ុន្តែ
មិនឃើញដើមអ្នកទេ។ ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ការរក្សាតុល្យភាពនៃច្បាប់ធម្ម

ជាតិអាចបង្ហាញនៅកន្លែងណាមួយក្នុងពិភពធម្មជាតិ។ ព្រះស្រឡាញ់យើងដោយ
ព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះក្នុងពេលតែមួយ ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ទ្រង់។

3. សេចក្តីសញ្ញាធម្មជាតិ និងសេចក្តីជំនឿ។

អ្នកជឿដើម្បីរស់នៅក្នុងកតិកាសញ្ញាធម្មជាតិគួរតែយកលក្ខណៈពិសេសនៃជីវិតរបស់គាត់។ គាត់គួរតែមនសិការនៃសញ្ញានៅចំពោះព្រះ។ មនសិការនៃសេចក្តីសញ្ញាគឺជឿលើ
ចរិតស្មោះត្រង់ទាំងស្រុង។ តាមសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះ រដូវក្តៅនឹងមកដល់ រដូវក្តៅនឹងមក
ដល់ រដូវរងានឹងមកដល់ ហើយថ្ងៃទាំងយប់ត្រូវដោះដូរយ៉ាងប្រាកដ។ ព្រលឹងដែលទទួល
អារម្មណ៍ពីសេចក្តីស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ហើយទទួលយកវាសំនៅយ៉ាង
ពិតប្រាកដ។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងដៃរបស់មនុស្សដើម្បីជឿលើវា
ហើយរីករាយនឹងវា។ ដូច្នេះតើវាសប្បាយចិត្តប៉ុណ្ណាដែរដែលគាត់ទទួលស្គាល់សេចក្តី
សញ្ញារបស់ព្រះ ហើយគាត់បានភ្ជាប់ទៅនឹងមូលដ្ឋាននៃសេចក្តីសញ្ញា (បញ្ហាឱ្យជឿលើ
ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ)! គ្រឹះបែបនេះមិនធ្វើឱ្យយើងធ្ងន់នោះទេ។ វាគឺជាទំនាក់ទំនង
ដូចជាអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ដោយសារអ្វីដែលយើងភ្ជាប់ជាមួយអ្នកផ្សេងដោយ
អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺទាក់ទងនឹងមនុស្សជាទីស្រឡាញ់នោះ វាត្រូវតែរីករាយជាខ្លាំងដែលយើង
បានភ្ជាប់ជាមួយវា។ នៅពេលដែលយើងមានមូលដ្ឋានគ្រឹះដើម្បីជឿលើទ្រង់នៅក្រោម
កិច្ចព្រមព្រៀងនោះ យើងមានសេចក្តីរីករាយក្នុងការភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សជាទី
ស្រឡាញ់ (ព្រះ)។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 10 សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងត្រូវបានដាក់លើសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ
(លោកុប្បត្តិ ៩:៨-១១)**

ណូអេបានចេញពីទូកធំ គាត់បានក្រោកឈរនៅលើពិភពនៃសាកសពដើម្បីត្រូវស្លាប់ដោយ
ទឹកជំនន់។ បន្ទាប់មក ពិភពលោកដែលដាច់ស្រយាលបានតាំងចិត្តចំពោះរូបកាយនៅលើ
ណូអេ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់។ ឥឡូវនេះ តើពួកគេនឹងត្រួសត្រាយផែនដីដែលត្រូវបាន
បំផ្លាញដោយសាវតារណា? បន្ទាប់មក ព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅបានត្រូវបើកសម្តែងដល់
ពួកគេ ហើយធានាដល់អនាគតដ៏ភ្លឺស្វាង។ វាជាភ្នាក់ងាររបស់ពួកគេ។ ភ្នាក់ងាររបស់
មនុស្សជាតិគឺមានតែព្រះដែលរស់នៅប៉ុណ្ណោះ។ ថ្ងៃនេះវាក៏ដូចគ្នាចំពោះយើងដែរ។

1. មនុស្សជាតិខ្លួនឯងមិនអាចប្រតិបត្តិអ្វីដែលសង្ឃឹមពិតប្រាកដសម្រាប់ខ្លួនគេបានទេ។

ភ្នាក់ងារមានន័យថាធ្វើបានល្អនាពេលអនាគត។ ទេ វាមានន័យថាធ្វើបានល្អជាទៀងរហូត
តទៅ តើមនុស្សជាតិអាចធ្វើល្អសម្រាប់គាត់ឬទេ? ពួកគេបានព្យាយាមធ្វើបានល្អនៅថ្ងៃ
អនាគតសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ។ ពួកគេមិនបោះបង់ការបង្កើនឈាមរបស់ពួកគេសម្រាប់ភ្នាក់
សង្ឃឹមនេះទេ។ ឪពុកគេលើកឡើងសូម្បីតែការកែទម្រង់ដើម្បីប្រជាជនវិវត្ត។ The
Times in America បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ ឯការកែទម្រង់ស្វែងរកភ្នាក់
សង្ឃឹម ភ្នាក់ងាររកមើលការបរាជ័យ ហើយការបរាជ័យបានមកដល់អំពើហិង្សាផ្លាស់ប្តូរ™
។ តាមពិតវាជាការពិត។ ការលះបង់ទាំងអស់របស់មនុស្សជាតិ មិនបានមកដល់ភ្នាក់
សង្ឃឹមពិតនោះទេ។ H.G. Wells បាននិយាយថា "ការថប់បារម្ភរបស់មនុស្សគឺមិនមែន

ដើម្បីសម្រេចបាននូវបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ និងដើម្បីសម្រេចបំណងប្រាថ្នានោះទេ" ។
តាមលំដាប់លំដោយ មានន័យថា ទោះបីបុរសមិនបានសម្រេចក្តីប្រាថ្នាក៏ដោយ ក៏មានការ
ថប់បារម្ភ ហើយបន្ទាប់ពីសម្រេចបាន ក៏មានការថប់បារម្ភ។

2. ការលោតពិតចេញពីព្រះ។

បុរសចង់បានភាពអស់កល្បជានិច្ច (អេក 3: 11) មុនពេលដែលបំណងប្រាថ្នាមិនបាន
សម្រេច វាគួរតែមានការថប់បារម្ភ។ ព្រះគម្ពីរប្រាប់ថាមានជីវិត។ គាត់មិនមែនជានិរន្តរ
ភាពដោយមិនស្គាល់ឈ្មោះរបស់គាត់ ឬជាទ្រឹស្តីដាច់ខាត។ ទ្រង់ជាព្រះដែលធ្វើសេចក្តី
សញ្ញាដោយព្រះបន្ទូល។ ពេលគាត់ធ្វើសេចក្តីសញ្ញា គាត់បានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាថាខ្លួនគាត់
ក្លាយជាមរតករបស់អ្នកជឿ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ គាត់មិនបានរស់នៅក្នុងគុម្ពោតបន្តា ឬនៅ
ក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គាត់នៅក្នុងកូនប្រុសរបស់គាត់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ហើយព្រះ
យេស៊ូវគ្រីស្ទបានបើកសម្តែងដល់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលមាននៅក្នុងអ្នកដែលជឿលើព្រះ
យេស៊ូវគ្រីស្ទ។ នៅពេលយើងគិតអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ យើង
មិនគួរបន្ទាបអំណាចនៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរឡើយ ។ ជាការពិតណាស់ ព្រះបន្ទូលនៃបទ
គម្ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏បានគោរព
តាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរដែរ។ (យ៉ូហាន ១៩:២៨) ម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់បានបំពេញការស្តាប់
បំបង្គាប់ក្នុងនាមជាបុត្ររបស់ព្រះ ដោយធ្វើតាមបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ដូច្នេះ យើងមករក
ព្រះគ្រីស្ទតាមបទគម្ពីរ ហើយទៅឯព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។(យ៉ូហាន ១៤:៦) ដូច្នេះ សេច
ក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងត្រូវបានកំណត់តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃពាក្យសម្តែងមេត្រីរបស់ព្រះ

ដែលជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើឱ្យ
ដែលមានចែងទុកនៅជំនាន់មុនគឺត្រូវសរសេរទុកសម្រាប់ការណែនាំរបស់យើង ដើម្បីឱ្យ
យើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមដោយការស្និទ្ធាំ និងដោយសារការលើកទឹកចិត្តពីបទគម្ពីរ។ (រ៉ូម
១៥:៤)

ដូចលោកណូអេបានត្រួសត្រាយពិភពលោកដែលបំផ្លាញដោយទឹកជំនន់ ហើយបានបង្កើត
សណ្តាប់ធ្នាប់ថ្មី យើងក៏មានក្តីសង្ឃឹមតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ព្រះបន្ទូលនៃកិច្ចព្រម
ព្រៀង និងយកឈ្នះលើពិភពលោកនៃអំពើបាបគួរតែចូលទៅក្នុងនគរដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ចិត្តនៃអ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ (លោកុប្បត្តិ ១០:៨-១២)

Nemrod ត្រូវបានគេនិយាយថាប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនៅដើមដំបូង។ ដូចដែលបទគម្ពីរចែងអំពីការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ប្រៀបធៀប វែង និងលម្អិត ការជូនដំណឹងអំពីអ្នកជឿត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយអ្នកជឿ។ អ្នកដែលដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ គួរយល់ដឹងអំពីការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយគួរប្រុងប្រយ័ត្ន។ នៅទីនេះ យើងនឹងដឹងពីគំនិតប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

1. ពួកគេមានវិវភាព (ខទី ៨)

វិវភាពជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោក។ អ្នកដែលគោរពព្រះគួរបដិសេធខ្លួនឯង ហើយទទួលយកឆ្កាង។ គាត់មិនគួរលើកខ្លួនឡើងទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរព្យាយាមបន្ទាបខ្លួនជានិច្ច។ ផ្លូវទាបមិនដែលត្រូវបំផ្លាញទេ តែជាផ្លូវត្រូវ។ ដោយសារតែការពិតដែលថាអ្នកជឿគួរតែទាបមិនត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពខ្វះចន្លោះនោះទេប៉ុន្តែវាគឺជាជីវិតដើម្បីបដិសេធគាត់និងដើម្បីទទួលយកព្រះ។ លើកលែងតែការដែលបុរសនោះបម្រើព្រះ នោះគ្មានអ្វីដែលសប្បាយចិត្តឡើយ។

ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមអ្នកជឿ មាននរណាម្នាក់ព្យាយាមក្លាយជាវីរបុរសតាមរយៈសកម្មភាពសាសនា ហើយបុរសជាច្រើនព្យាយាមលើកខ្លួនឯង។ វាគឺដើម្បីប្រតិបត្តិដោយគំនិតនៃការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ បុរសបែបនេះអាចអំពាវនាវឱ្យអ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ មានភាពព្រងើយកន្តើយជានិមួយៗ។ ព្រោះថា ទោះបីជា Nimrod យកវត្ថុលោកិយ ហើយក្លាយជាវីរបុរសក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះបានកត់សម្គាល់ខាងលើ ប្រតិបត្តិតួនាទីប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រី

ស្ន តាមរយៈសាសនា។ ពេលបេលសាសាយកឧបករណ៍នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ
ចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយផឹកស្រា គាត់បានឃើញអក្សរម្រាមដៃ (ការប្រកាសអំពី
ការបំផ្លិចបំផ្លាញក្នុងនគរបេលសាសា) បង្ហាញនៅលើជញ្ជាំងភ្លាមៗ។ អំពើបាបក្នុងការ
ប្រើឧបករណ៍បរិសុទ្ធសម្រាប់បំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនគឺធំធេងណាស់។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿ
គ្រីស្ទានមានវិវភាពតាមរយៈសកម្មភាពសាសនាគឺជាអំពើបាបដ៏ធំ។ វាគឺជាសកម្មភាព
ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

2. បេះដូងនៃអ្នកប្រមាញ់។ (ខ៩) អ្នកប្រមាញ់មិនមែនជាកម្រិតដើម្បីបរមាញ់សម្រាប់
ការកម្សាន្តចាំបាច់របស់គាត់ទេ គាត់អះអាងថានឹងបន្តវា។ អ្នកដែលផ្ដោតលើការកម្សាន្ត
នោះនៅមានជីវិត ប៉ុន្តែតាមពិតគាត់បានស្លាប់។ (ឆីមទី១ ៥:៦) ដោយសារបុរសបែបនេះ
ស្រឡាញ់ការសប្បាយជាងព្រះ។

ព្រះមិននៅជាមួយមនុស្សបែបនេះទេ យោងទៅលកា ៨:១៤។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ព្រោះសេចក្តីទុក្ខ និងសេចក្តីទុក្ខ លេខដែលត្រូវតាមសេចក្តីសប្បាយ មានច្រើនជាងចំនួន
នៃសេចក្តីវិនាសនៃនរក។

អេសាវក៏មិនបានចាត់ទុកពរជ័យខាងវិញ្ញាណដោយតម្លៃដែរ ប៉ុន្តែបានលក់ពរជ័យពីកូន
ប្រុសច្បងជាមួយនឹងបានសម្ភក្រហម។ (លោកុប្បត្តិ ២៥:២៩-៣៤ ហេ. ១២:១៦-១៧)
អ្នកដែលស្រឡាញ់ពិភពលោកគឺជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ (យ. អ្នកខ្លះជិះទូកនៅក្នុងគាត់ឆ្លង
ទន្លេផឹកស្រាស្រវឹង។ នៅពេលយប់ គេជិះទូកត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ហើយចែវទូកពេញមួយ

យប់។ ប៉ុន្តែទូកមិនបានមកដល់ចំណុចគោលបំណងទេ។ លុះថ្ងៃភ្លឺឡើង ពេលពិនិត្យមើល ឃើញថា ខ្សែអង្ករចងនៅលើគោក ទូកមិនអាចទៅមុខបានសូម្បីមួយម៉ែត្រ។ កាលដែល បុរសនោះបានកាត់ខ្សែនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចេញទៅកាន់លោកីយ៍ នោះគាត់មិនអាចទៅរក ព្រះបានឡើយ។

ក្នុងចំណោមអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក មានមនុស្សជាច្រើនដែលឈប់និយាយតែពាក្យ សម្រាប់នគរព្រះ ហើយផ្ដោតលើការបរិច្ចារ្យរបស់លោកីយពេញមួយជីវិត។ អ្នកជឿ បែបនេះគឺជាអ្នកប្រមាញ់សម្រាប់ពិភពលោកនេះពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ចលនានៃប៉មបាបិល (លោកុប្បត្តិ ១១:១-៩)

ចលនានៃប៉ម Babel និយាយដោយខ្លី គឺដើម្បីដកព្រះចេញ ហើយជាចលនានៃចលនាមនុស្ស។ ការពិតនេះត្រូវបានលាតត្រដាងនៅក្នុង ខ ៣-៤។

1. ចលនាដើម្បីសម្រេចគោលដៅបុរសសម្រាប់ខ្លួនគេ។

ខទី ៣ ក្នុងអត្ថបទបានចែងថា ប៉ ចូរមកយើងធ្វើគង្គ ហើយដុតវាឱ្យបានស្អាត™។ ហើយពួកគេមានឥដ្ឋសម្រាប់ថ្ម និងបាយអសម្រាប់បាយអ™។ នៅផ្នែកទីមួយនៃខទី 4 វាបាននិយាយថា “មក ចូរយើងសាងសង់ទីក្រុង និងប៉មមួយដែលមានកំពូលនៅលើមេឃ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យយើងដាក់ឈ្មោះសម្រាប់ខ្លួនយើង ក្រែងលោយើងបែកខ្ញែកគ្នាពេញផែនដីទាំងមូល។ ” ដូចដែលយើងឃើញថា ពួកគេមិនបានរំលឹកព្រះទេ តែពឹងផ្អែកលើបុរស។ អ្វីដែលបុរសពឹងលើអំណាចរបស់ខ្លួន គឺជារឿងល្ងង់ដែលមនុស្សត្រូវលង់ក្នុងទឹកដើម្បីធ្វើស្ថានជាមួយទឹកសមុទ្រ។ ក្នុងន័យថា ព្រះបាទដាវីឌពឹងលើតែព្រះ តែមិនពឹងផ្អែកលើបុរសនោះ ទ្រង់មានបន្ទូលដូចតទៅថា “ចូរទុកចិត្តលើទ្រង់គ្រប់ពេលវេលា ឱមនុស្សអើយ! ចាក់បេះដូងរបស់អ្នកនៅចំពោះគាត់; ព្រះជាជាប្រកសម្រាប់យើង។ សេឡា អ្នកដែលមានទ្រព្យទាបគឺជាដង្ហើម។ ទ្រព្យសម្បត្តិខ្ពស់គឺជាការបំភាន់; នៅក្នុងសមតុល្យពួកគេកើនឡើង; ពួកគេនៅជាមួយគ្នាស្រាលជាងដង្ហើម។ កុំទុកចិត្តលើការជំរិតទារប្រាក់; កុំទុកក្តីសង្ឃឹមឥតប្រយោជន៍លើការប្តូរ។ ប្រសិនបើទ្រព្យសម្បត្តិកើនឡើង ចូរកុំដាក់ចិត្តលើពួកគេ។ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូល; តើខ្ញុំបានឮពាក្យនេះជាពីរដងហើយឬ

ទេ ថាអំណាចនោះជាបស់ព្រះ ហើយឱព្រះអម្ចាស់អើយ នោះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្លាំង ខ្លួនរបស់ទ្រង់? ដ្បិតអ្នកនឹងប្រគល់ឱ្យបុរសតាមកិច្ចការរបស់ខ្លួន។ (ទំនុកដំកើង ៦២:៦-១២)

2. ព្រះស្តាប់ណាស់ដែលបុរសនោះមិនពឹងលើព្រះទេ តែអាស្រ័យលើមនុស្សភាគច្រើន។ យេរេមា 17:5 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ បង្អង់ណាដែលទុកចិត្តលើមនុស្ស ហើយធ្វើឱ្យសាច់ឈាមមានកម្លាំង អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាហើយ។ “, គឺ 3:1-4 មានប្រសាសន៍ថា “ត្បិតមើលចុះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល កំពុងដកចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម និងពីការគាំទ្រ និងការផ្គត់ផ្គង់ អាហារទាំងប៉ុន្មាន និងទឹកទាំងអស់។ បុរសខ្លាំងនិងទាហាន, ចៅក្រម និងហោរា គ្រូទាយ និងព្រឹទ្ធាចារ្យ ជាប្រធានក្រុមហាសិបហើយបុរសមានឋានៈជាទីប្រឹក្សា និងគ្រូមន្តអាគមដ៏ប៉ិនប្រសប់ និងអ្នកជំនាញខាងមន្តស្នេហ៍។ ហើយយើងនឹងតាំងក្មេងប្រុសឱ្យធ្វើជាមេរបស់ពួកគេ ហើយទារកនឹងគ្រប់គ្រងលើពួកគេ™។

3. នៅកណ្តាលនៃកិត្តិយស។

ខទី 4 នៅក្នុងអត្ថបទបាននិយាយថា "អនុញ្ញាតឱ្យយើងដាក់ឈ្មោះសម្រាប់ខ្លួនយើង" ដែលវាមានន័យថាពួកគេមិនបានបន្តលើកតម្កើងព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេហើយពួកគេបានលើកឈ្មោះរបស់ពួកគេហើយពួកគេបានព្យាយាមដើម្បីទទួលសិរីរុងរឿងដល់ពួកគេ។ តើនរណាដែលរស់នៅចំពោះព្រះ គួររស់ដោយទទួលស្គាល់ថាខ្លួនឯងជាមនុស្សមានបាបដែលស្លាប់? ពួក Puritans រស់នៅដូច្នេះ។ បុរសនោះក៏ចង់លើកតម្កើងក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នដែរ ហើយគាត់ក៏ចង់បន្សល់ទុកឈ្មោះរបស់គាត់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រោយៗទៀត។

បុរសបែបនេះចាត់ទុកប្រវត្តិសាស្ត្រថាជាអ្នកវិនិច្ឆ័យខ្ពស់បំផុត ហើយខ្លាចមុននឹងបញ្ចេញ
 របៀបដែលប្រវត្តិសាស្ត្រជំនាន់ក្រោយកត់ត្រាអំពីគាត់ ហើយញ័រសម្រាប់វា។ ពួកគេភ្លេច
 ការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់នៅលើឈើឆ្កាងនៅក្នុងពិភពលោក។ ប្រវត្តិ
 សាស្ត្រក៏មិនមែនជាអ្នកវិនិច្ឆ័យដែរ ព្រោះវាមិនមែនជារបស់ពិភពលោក។ ការសរសើរនិង
 សិរីល្អគួរតែថ្វាយដល់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ ទំនុកតម្កើង 115:1 មានបន្ទូលថា “ឱព្រះអម្ចាស់
 អើយ មិនមែនចំពោះយើងខ្ញុំទេ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ ដោយយល់ដល់សេចក្តី
 ស្រឡាញ់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ!”។ (គឺ ៤៨:១១ ខ)

ក្នុងនាមជាមនុស្សដែលរស់នៅចំពោះព្រះ គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីទទួលស្គាល់ខ្លួន
 គាត់ថាជាមនុស្សមានបាបដែលបានស្លាប់។ ពួក Puritans រស់នៅដូច្នេះ។ ម៉ាការលីបាន
 និយាយទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធដូចតទៅ នោះគឺថា “ពួកបរិសុទ្ធមានគំនិតតែមួយគត់ ដោយ
 គិតពីអត្ថិភាពដ៏ប្រពៃ (ព្រះ) និងរបស់ដែលត្រូវមានជារៀងរហូតជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ក្នុង
 ពួកគេដើម្បីស្គាល់ព្រះ បម្រើព្រះ និងរីករាយនឹងទ្រង់ គឺគ្រាន់តែជាគោលបំណងនៃការ
 ក្លាយជារបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានមើលងាយកិត្តិយសរបស់ផែនដី។ ដោយ
 សារពួកគេនឹកឃើញថាពួកគេជាមនុស្សទាបនៅឆ្ងាយមិនដាច់ពីព្រះ នោះភាពខុសគ្នានៃ
 បុរសធំនិងបុរសតូចក៏រលាយបាត់ទាំងស្រុង។ ពួកគេគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់តែព្រះគុណរបស់
 ព្រះ ហើយមើលងាយសមិទ្ធផល និងកិត្តិយសនៃពិភពលោកនេះ™។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធ
 ស្មោះត្រង់ស្តាប់អ្វីដែលគេសរសើរ។ លូសើរ បានខឹងនឹងអ្នកនោះដើម្បីទះដៃយ៉ាងពិតប្រាក
 ដ។

4. នៅកណ្តាលនៃការប្រមូលផ្តុំ។

អត្ថបទនោះបានចែងថា “ក្រែងយើងបែកខ្ញែកគ្នាពេញផ្ទៃផែនដី” ។ កាលដែលមនុស្ស
រូបរួមជាមួយនឹងព្រះ នោះត្រូវតែល្អ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការរូបរួមនៅចំកណ្តាលនៃសមិទ្ធិផល
នៃមនុស្សគឺការថ្វាយបង្គំមនុស្ស ព្រះមិនពេញចិត្តឡើយ។ បុរសដើម្បីកសាងប៉ម Babel
ចង់ឱ្យមានសហជីពនៅកណ្តាលនៃសមិទ្ធិផលដើម្បីកសាងប៉មនេះ។ ប៉ុន្តែទីបំផុតព្រះជា
ម្ចាស់បានធ្វើឱ្យពួកគេបរាជ័យ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 អត្ថន័យនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-២)

ព្រះញែកមនុស្សម្នាក់ៗដោយឡែកពីគ្នា។ ត្បិតមនុស្សមិននៅជាប់នឹងព្រះទេ ប៉ុន្តែជាប់នឹងអ្នកដទៃត្រូវតែត្រូវបំផ្លាញ ដូច្នេះព្រះក៏ញែករបស់នីមួយៗជាកម្មសិទ្ធិរៀងៗខ្លួន។ ពេលដែលគាត់អំពាវនាវរកអំប្រាហាំ គាត់ក៏ប្រាប់គាត់ថា៖ បំប្លែងចេញពីស្រុករបស់អ្នក និងក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក និងផ្ទះឪពុកអ្នកទៅកាន់ស្រុកដែលខ្ញុំនឹងបង្ហាញអ្នកទៅ។ “។ នេះជាការត្រាស់ហៅដែលគាត់ធ្វើជាបុគ្គលអំប្រាហាំដោយញែកគាត់ចេញ។ កាលពី 58 ឆ្នាំមុនលោកយាយម្នាក់រស់នៅ Myung dong ក្នុងទីក្រុង Changwon លោក Yong Sun Kim ខ្លួនឯងបានកើតជំងឺបេះដូងខ្លួន ដោយសារតែកូនស្រីរបស់គាត់ត្រូវបានទម្លាក់នៅលើច្រាំងថ្ម ហើយបានស្លាប់ ហើយត្រូវបានស្លាប់ ហើយត្រូវបានគេដាក់ក្នុងមឈូស ប៉ុន្តែគាត់បានចិញ្ចឹម។ តាមសក្ខីភាពរបស់គាត់ គាត់បានចូលទៅស្ថានសួគ៌ ហើយឃើញកូនស្រីរបស់គាត់ ដែលកូនស្រីគាត់មើលតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ហើយទោះបីគាត់អំពាវនាវរកនាងក៏ដោយ ក៏នាងមិនឆ្លើយដែរ។ ទោះបីជាបទពិសោធរបស់ជីដូនគឺមិនដូចគ្នានឹងសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរដែលយើងមានរឿងមួយចំនួនបានយោង។ នោះគឺនៅស្ថានសួគ៌ មនុស្សមានលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនទាំងស្រុង ហើយផ្ដោតលើតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើយើងគោរពតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះផ្ទាល់ខ្លួន នោះនឹងមានទុក្ខលំបាក និងទិដ្ឋភាពដាច់ដោយឡែកមួយចំនួន។ ប៉ុន្តែវាគឺជារបៀបរស់នៅ។

ជាដំបូង គាត់គួរតែមានលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនយ៉ាងឈឺចាប់ ដើម្បីរួបរួមជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់ពីគាត់បានធ្វើដូច្នេះ គាត់អាចជួយអ្នកដទៃដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត បន្ទាប់ពី

ដំបូងខ្ញុំបំបែកពួកគេ ហើយរស់នៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ជារៀងរហូត (ដូចជា អាពាហ៍ពិពាហ៍) ក្នុងន័យពិតដែលវាអាចទៅរួច។ អ្វីដែលយើងធ្វើជាបុគ្គលដើម្បីជា របស់ព្រះតែមួយគត់គឺគ្រាន់តែជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ យ៉ូហាន 5:25 មានប្រសាសន៍ ថា៖ ឯខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថាម៉ោងមួយនឹងមកដល់ ហើយឥឡូវនេះជាពេលដែលមនុស្ស ស្លាប់នឹងឮព្រះសូរសៀងនៃព្រះបុត្រានៃព្រះ ហើយអស់អ្នកដែលបានឮនឹងមានជីវិត™។ វិធីសាស្ត្រដែលព្រះហោសម្រាប់ថ្ងៃនេះឈ្មោះផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ហើយស្វែងរកយើង គឺ ដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូល។ ពេលដែលពាក្យរបស់គាត់បានចាក់ចូលក្នុងបេះដូងខ្ញុំ ហើយវា បានចាប់ខ្ញុំ វាស្រដៀងនឹងការហៅរកឈ្មោះរបស់ខ្ញុំដែរ។ មូលហេតុដែលខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ គឺចេញពីកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីអំពាវនាវរកខ្ញុំ។ មូលហេតុដែលខ្ញុំនិយាយ ដូច្នេះ គឺចេញពីកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីអំពាវនាវរកខ្ញុំ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះគម្ពីរ សញ្ញាថ្មីបានកំណត់ការប្រកាសដំណឹងល្អថាជាការហៅប្រជាជននៃព្រះអម្ចាស់ ។ (កាឡា ទី 5:13, អេសាយ 4:1, 4 Col 3:15 I Tim 6:12 Heb 9:15, I Pet 2:21, 3:9)

បុគ្គលដែលត្រូវហៅដូច្នេះ មិនត្រូវបានហៅដោយពាក្យមនុស្សទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានហៅដោយ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (បទគម្ពីរ)។ ព្រះបន្ទូលគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកបង្កើត និងជាអ្នកសង្គ្រោះ។ ដោយសារបុរសនោះត្រូវបានគេវាយដោយពាក្យនេះ គាត់គួរតែត្រូវ បានសម្រេចចិត្តដោយស្មោះ ហើយគាត់អាចនិយាយថា ឯ ហើយព្រះអម្ចាស់បានយាងមក ហើយទ្រង់បានត្រាស់ហៅដូចពេលផ្សេងទៀតថា ឯ សាំយូអែល! សាំយូអែល!” លោក សាំយូអែលមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯចូរនិយាយចុះ ដ្បិតអ្នកបម្រើទ្រង់ឮ™។ (១សាំយូអែល

៣:១០) ដូចសំយូរអែល។ នៅទីនេះទំនាក់ទំនងដែលត្រូវជួបប្រទះ និងទំនាក់ទំនងរវាង
ព្រះ និងខ្ញុំគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង។ នៅក្នុងវ័យក្មេងរបស់ស្តីជិន នៅថ្ងៃមួយដែលគាត់
មានទុក្ខ គាត់បានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៃព្រះវិហារ ហើយពេលគាត់ស្តាប់ពាក្យដែលគ្រូ
អធិប្បាយអានគឺ ៤៥:២២ ហើយការអធិប្បាយរបស់គាត់ គាត់បានស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ពី
ដំបូងវាជាពេលវេលា។ ដែលព្រះបានអំពាវនាវឱ្យស្តីជិន។ ខាងលើនេះគឺជាពាក្យថា ០
ចូរបែរមករកខ្ញុំ ហើយបានសង្គ្រោះ អស់ទាំងចុងផែនដី! ដ្បិតខ្ញុំជាព្រះ ហើយគ្មានអ្វីផ្សេង
ទៀតឡើយ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 បទពិសោធន៍នៃជំនឿរបស់អំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៤)

1. បទពិសោធន៍របស់អំប្រាហាំអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

តើពាក្យថា ឯ ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អាប់រ៉ាមថា ឯ (ខទី ១) រួមបញ្ចូលអ្វីខ្លះ ? វាគឺជាការពិតដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវបានគេស្តាប់ដោយមេកានិចទេតែដោយអព្វតហេតុ។ វាត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យ 15: 1 "ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់អាប់រ៉ាមនៅក្នុងការនិមិត្តរូប" ។ ដូចជាអព្វតហេតុនោះត្រូវបានលាតត្រដាងឱ្យឃើញ បុរសនោះទទួលបានសេចក្តីជំនឿ។ បន្ទាប់មកបទពិសោធន៍របស់អំប្រាហាំមិនមែនសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ដែលជាបុព្វបុរសនៃអ្នកជឿទាំងអស់។ (រ៉ូម ១៥:៤, ហេប្រើរ ១:១)។ ដូច្នេះ យើងក៏ក្រោកឈរឡើងលើអាកប្បកិរិយាក្នុងលក្ខណៈនៃពាក្យដែលបានបើកសម្តែងដោយអព្វតហេតុដូចអំប្រាហាំ។ យើងជាមនុស្សក្រោយមកមិនចាំបាច់ឃើញការនិមិត្តដែលអំប្រាហាំបានឃើញនោះទេ។ ដោយសារ ១) បទពិសោធន៍នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺសម្រាប់យើង។ គាត់បានទទួលព្រះបន្ទូលនៅក្នុងការនិមិត្តរបស់គាត់សម្រាប់យើង។ (រ៉ូម ៤:១៦, ២២-២៤ កាឡា ៣:៦-៩) មូលហេតុផ្សេងទៀតដែលយើងមិនចាំបាច់សុំការនិមិត្តដូចលោកអំប្រាហាំបានឃើញ ២) អំប្រាហាំបានទទួលការនិមិត្ត (វិវរណៈ) ព្រះបានប្រទានមក យើងមានការពិតនៃការនិមិត្តរបស់អំប្រាហាំ។ ត្រូវបានសម្រេចម្តងហើយម្តងទៀតជាប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ព្រឹត្តិការណ៍បានសម្រេចគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ ចាប់តាំងពីលោកអំប្រាហាំត្រូវបានសុគតបន្ទាប់ពីបានសម្រេចជាច្រើនពាន់ឆ្នាំ គឺជាការពិតដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមក។

2. គាត់ស្តាប់តាមដោយមិនដឹងពីទិសដៅនៃការដើរ។

នៅពេលដែលគាត់បានចាកចេញពី Chaldea Ur មិនប្រតិបត្តិដោយដឹងពីអនាគតទេ។ សម្រាប់ពាក្យថាចាកចេញគឺប្រាកដថាគាត់ចាកចេញ ហើយគាត់ដឹងថាគាត់គួរទៅទីណា។ ដើម្បីដឹងថាគាត់គួរទៅទីណា ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អនាគត។ គាត់បានជំរុញថា ពាក្យដើម្បីចាកចេញគឺជាលក្ខខណ្ឌដ៏ធ្ងន់ ប៉ុន្តែគាត់បានប្រព្រឹត្តបញ្ហានេះដើម្បីមិនដឹងពីអនាគតចំពោះព្រះ។ ដូច្នេះ ខទី ៤ ០ ដូច្នេះអាចរ៉ាប់រងបានទៅដូចជាព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកគាត់™។ ពេលគឺវាមិនបាននិយាយថាវាបានដេញតាមព្រះយេហូវ៉ា™ទេ។ ប៉ុន្តែវាបាននិយាយថានឹងបន្តបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា™ វាបានបង្ហាញថាអំប្រាហាំផ្ទាល់បានទទួលស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាថាជាតំណាងរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ អ្នកជឿដែលធ្វើនៅកណ្តាលនៃសេចក្តីជំនឿគឺល្អគ្រប់គ្រាន់ ដូចជាពាក្យរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ នៅពេលដែលសង្គ្រាមនៅ Crimea បានកើតឡើងទាហានសេះ 600 ត្រូវបានចាញ់ទាំងស្រុងនៅកន្លែងមួយដោយធ្វើតាមបញ្ជារបស់មេបញ្ជាការ។ មាតិកានៃសេចក្តីស្លាប់ក៏កើតឡើងដោយមេបញ្ជាការថា ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិនៃព្រះដែលបង្គាប់ឱ្យមានតែផ្លូវរស់ប៉ុណ្ណោះ! ក្នុងដំណើរទៅភ្នំអប្សរាមិនធ្វើដោយគ្មានមគ្គុទ្ទេសក៍ តើនរណាមិនស្តាប់ពាក្យមគ្គុទ្ទេសក៍?

3. គាត់បានស្តាប់បង្គាប់ដោយដឹងពីផ្លូវដ៏មានពរ។

ពាក្យ បំពេញជ័យ™ នៅក្នុង ខ 2-3 ចេញមកពីប្រាំដង។ ការដែលព្រះបង្គាប់យើងគឺជា
គោលបំណងដើម្បីប្រទានពរដល់យើង។ ដ្បិតពាក្យទាំងអស់របស់លោកសុទ្ធតែជាពរ
ជ័យ យើងជឿលើព្រះបន្ទូល ហើយប្រតិបត្តិតាម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 សេចក្តីជំនឿពិត (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៤)

អំប្រាហាំគឺជាបុព្វបុរសនៃអ្នកជឿទាំងអស់។ ម្យ៉ាងទៀត ជំនឿរបស់គាត់គឺជាស្តង់ដារនៃជំនឿពិត។ ជំនឿរបស់គាត់ក្នុងការបើកបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទមានដូចខាងក្រោម។

1. គាត់បានយកភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយព្រះតែមួយគត់។

គាត់បានចាកចេញពីភូមិកំណើតរបស់គាត់ សាច់ញាតិ និងផ្ទះឪពុក ដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ព្រះដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ គាត់អាចបោះចោលអ្វីៗទាំងអស់ថ្វាយព្រះ។ គាត់បានចាត់ទុកវិបត្តិនេះជារសជាតិផ្អែម ដើម្បីប្រកាន់យកគោលការណ៍នៃសកម្មភាពបែបនេះ។ ពិតជាត្រឹមត្រូវ។ ជំនឿជ្រើសរើសវិបត្តិជាអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់វា។ គ្មានអ្វីស្ថិតនៅចន្លោះសេចក្តីជំនឿ និងព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ ជំនឿផឹកពេងនៃភាពឯកោយ៉ាងផ្អែមល្អែមនៅក្នុងពិភពលោក។ បន្ទាប់មក ពេលខ្លះអ្នកជឿត្រូវបានល្អងក្នុងពិភពលោក ហើយផ្តាច់ចិត្តសមិទ្ធិផលរបស់គាត់ បរិក្ខារព្រះវិហារ និងគុណសម្បត្តិរបស់គាត់ដែលបានបង្ហាញដោយចលនា ហើយចូលចិត្តពាក់អាវអូត និងកិត្តិយស ហើយព្យាយាមទទួលបានសិរីរុងរឿងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ "គាត់បានជោគជ័យ" ។ ពួកគេក៏ស្រឡាញ់សិរីរុងរឿងនៃពិភពលោកខ្លាំងជាងមកុដនៃជីវិតនៅស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែ វាចេញពីចិត្តនៃពិភពលោកដែលល្អង។ ទោះជាយើងមិនជាប់មកុដនៃបន្ទា ដើម្បីភាពសុចរិតធំជាងសកលលោកក៏ដោយ ក៏យើងគួរផ្តាច់ចិត្តដាក់មកុដបន្ទា ដើម្បីភាពសុចរិតតិចបំផុត។ ពីព្រោះបេះដូងចូលចិត្តមកុដដែលពិភពលោកដាក់សម្លាប់ជំនឿ ភាពឯកោ និងបន្ទាមកុដធ្វើឱ្យជំនឿឡើងវិញ។ ភាពឯកោដែលទាមទារភាពសុចរិតតិចបំផុតគឺល្អជាង ឬរីករាយនឹងការអួត និងកិត្តិយស។

សម្លៀកបំពាក់នៃការអួតខ្លួនផ្នែកកិត្តិយសគឺជារឿងដ៏អាក្រក់ដើម្បីបូមយកជីវិតនៃសេចក្តី
 ជំនឿចេញដូចសត្វកន្ត្រា។ យើងគួរតែរស់នៅក្នុងវិបត្តិប្រចាំថ្ងៃ។ យើងគួរតែដើរដោយ
 កាន់សេចក្តីស្លាប់លើស្មារបស់យើង។ (កូរិនថូសទី២ ៤:១០-១២) យើងក៏បាននិយាយថា៖
 ឯដូច្នេះ ចូរយើងទៅដាក់គាត់នៅខាងក្រៅជំរំ ហើយទ្រាំទ្រនឹងការគិះដៀលដែលគាត់បានស្និ-
 ទ្រាំ។ “។ (ហេ. យើងមិនគួរត្រូវបានល្បងដោយគ្រឹះរបស់ខ្ញុំដើម្បីឱ្យមានសុវត្ថិភាពជា
 ពិសេសនិងទទួលបានភាពងាយស្រួលដើម្បីក្លាយជា idol ត្រូវបានគេមើលឃើញនិងរបង,
 ជាជាងយើងគួរតែមានចិត្តស្មោះថាវាជាការល្អដែលវាត្រូវបានដេញ។ ដូចដែលខ្ញុំគិតថាវា
 មានសុវត្ថិភាពក្នុងការចាកចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងគួរគប់ដុំថ្ម។ ខ្ញុំគួរតែរស់នៅ
 ក្នុងវិបត្តិជានិច្ច។ ខ្ញុំគួរតែរស់នៅតំបន់ឥតប្រយោជន៍ ដើម្បីគ្មានអ្វីសោះ។ ជាងនេះទៅ
 ទៀត យើងគួរតែរស់នៅតំបន់គ្រោះថ្នាក់ ដែលសត្វគោរិលជុំវិញ។ មានតែវាទេដែលជា
 ជីវិតស្មោះត្រង់។ មានតែជីវិតពិតប៉ុណ្ណោះក្នុងការបម្រើព្រះអម្ចាស់ ហើយកាន់គាត់។

2. គាត់បានធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

ជំនឿមិនមែនកើតចេញពីចិត្តមនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាការគោរពតាមព្រះបន្ទូលដែលចេញមកពី
 ស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះហើយ ជំនឿមិនដើរតាមទេ ទោះបីវាគ្រប់គ្រងចិត្តមនុស្សក៏ដោយ។
 យើងមិនគួរប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីប្រព្រឹត្តចំពោះចិត្តយើងធំជាងចិត្តរបស់ព្រះឡើយ។ ១
 យន ៣:២០, ៥:៩។ ចិត្តយើងជាសាច់ឈាម ហើយត្រូវបានគេផ្ដន្ទាទោស ហើយក្លាយ
 ទៅជាងងឹត វាត្រូវបានលាតត្រដាងនៅពេលដែលចិត្តយើងត្រូវបានចាប់ក្នុងទុក្ខព្រួយ។ ទុក្ខ
 ព្រួយគឺជាភាពផ្ទុយគ្នានៃជំនឿ។ វាផ្តល់គ្រោះថ្នាក់ដល់យើងច្រើន។ នៅពេលដែលយើង

មានបញ្ហា រាងកាយរបស់យើងគួរតែខ្សោយ។ ជាពិសេស ដំបៅក្រពះក៏កើតមានដែរ ព្រោះយើងមានការឈឺចាប់ក្នុងចិត្តយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដែលជាជំងឺដែលមូលអណ្តាតក្នុងក្រពះ កើតឡើង។ ជាលទ្ធផលដែលវេជ្ជបណ្ឌិតអាមេរិកបានសិក្សាវាត្រូវបានជូនដំណឹងថាជា ឈ្មោះជំងឺអ្នកគ្រប់គ្រង។ វាចង្អុលបង្ហាញថាអ្នកដែលគិតថ្លៃការងារនៃអាជីវកម្មមានភាព ទន់ខ្សោយដោយសារការថប់បារម្ភនិងចិត្តសាស្ត្រ។ ជំងឺបេះដូងភាគច្រើនត្រូវបានជូន ដំណឹងថាកើតចេញពីភាពតានតឹងនៃចិត្ត។ បេះដូងមនុស្សមិនល្អទេ ហើយដំណើរការខុស។ ហេតុនេះ យើងគ្រាន់តែរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយមិនត្រូវរង្គោះរង្គើឡើយ។ ប្រសិនបើយើងជឿលើព្រះ យើងនឹងរង្គោះរង្គើដោយការល្បួងនៃការល្បួងជាបន្ត សម្រាប់រយៈពេលដ៏យូរ នោះវាមិនមែនជាជំនឿទេ។ ព្រោះថាការងារមានជំនឿ មិនមែន ជាសេចក្តីជំនឿទេ វាជាចិត្តដើម្បីចំអកសេចក្តីជំនឿ (ចំអកសេចក្តីជំនឿ) យើងគួរជឿលើ ព្រះអម្ចាស់ ដោយមិនចាំបាច់រង់ចាំប្រតិបត្តិការខ្លះ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់សេចក្តីជំនឿ របស់យើង យើងគួរជឿលើព្រះអម្ចាស់។ . អ្វីដែលយើងចង់ឲ្យការប្រតិបត្តិចិត្តរបស់ យើងជួយដល់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងគឺការពឹងផ្អែកលើគំនិតរបស់គាត់ ហើយវាជាអំពើ បាបក្នុងការជឿលើចិត្តជំនួសឲ្យព្រះគ្រីស្ទ។ ឬមានបុរសម្នាក់គិតថា “ខ្ញុំស្រឡាញ់ដែលខ្ញុំ មានវិញ្ញាណមានបាបខ្លាំងណាស់” បន្ទាប់មកជំនឿរបស់ខ្ញុំបានរឹងមាំ 1” វាក៏ខុសដែរ។ ចិត្តរបស់យើងមានអារម្មណ៍ខុសឆ្គងខ្លាំង ប៉ុន្តែសម្រាប់ជំនឿរបស់យើងត្រូវបានប្រទាន ដោយព្រះ នោះគឺនៅកន្លែងដាច់ពីគ្នា។ ហើយឬក៏អ្នកផ្សេងទៀតគិតថា ឯងចង់ឲ្យចិត្តខ្ញុំភ្លឺ ដោយការយល់ពីសេចក្តីពិតក្នុងចិត្ត!™។ បន្ទាប់មកវាកាន់តែប្រសើរឡើង!” ប៉ុន្តែនេះក៏ ខុសដែរ។ យើងពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់តែក្នុងភាពងងឹតក្នុងចិត្តយើងប៉ុណ្ណោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 ចូរយើងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៤)

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យថា “ដូច្នេះអាប់រ៉ាមបានទៅតាមព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកគាត់” គឺមានន័យធ្ងន់ធ្ងរណាស់។ វាដឹងថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាដំបូង ហើយប្រតិបត្តិវា។ វាគឺដើម្បីប្រតិបត្តិដោយព្យួរជីវិតរបស់គាត់នៅលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ មូលហេតុដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់សំខាន់គឺដូចខាងក្រោម។

1. នៅក្នុងលោកនេះ មានតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ដែលជាផ្លូវនៃជីវិត។ តាមពិតពិភពលោកនេះពិតជាគ្រោះថ្នាក់ណាស់។ បុរសនោះអាចត្រូវស្លាប់ក្នុងទុក្ខលំបាក ហើយដោយសុខសាន្ត គាត់អាចត្រូវស្លាប់។ គ្រូគង្វាល Springer នៅអាមេរិកត្រូវបានចាកចេញដោយការទាត់ដោយជើងសេះ។ នៅក្នុងពិភពលោកដ៏គ្រោះថ្នាក់ដែលមិនត្រូវបានធានា ដូច្នេះយើងមិនដឹងថានៅពេលណាដែលយើងចាកចេញពីពិភពលោកនេះ យើងគួរតែកាន់តែខ្សែនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ មានតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដ៏រឹងមាំប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដែលក្រោកឡើងលើអាគារខ្ពស់ដែលមានជណ្តើរមើលទៅជុំវិញ ទោះបីជាគាត់មានអារម្មណ៍រីលមុខក៏ដោយ ខណៈដែលគាត់កាន់ជណ្តើរដោយដៃពីរបស់គាត់ ហើយងើបឡើងយ៉ាងរឹងមាំ គាត់មានសុវត្ថិភាព។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុប៉ូន្ត្រាត់ឆ្លើយថា៖ ប៉ុមានចែងទុកមកថា មនុស្សមិនមែនរស់ដោយសារអាហារតែម្នាក់ឯងទេ គឺរស់ដោយសារគ្រប់ទាំងពាក្យដែលចេញពីព្រះឱស្ឋព្រះ™។ (មថ ៤:៤) នៅឆ្នាំ ១៩៦៧ ខែមេសា កូនស្រីរបស់ស្តាលីនបានចេញពីប្រទេសសហភាពសូវៀតបានដើរកាត់ប្រទេសឥណ្ឌា ហើយចូលទៅក្នុងប្រទេសអាមេរិក។ តាមការសារភាពរបស់គាត់ បុរសមិនអាចរស់នៅដោយគ្មានជំនឿលើព្រះបានឡើយ។ នាងនិយាយម្តងទៀតថា៖ បុរសមិនអាចរស់បាន

ដោយគ្រាន់តែនិយាយប៉ុណ្ណោះ។ នាងបានជួបប្រទះនឹងលទ្ធិកុម្មុយនិស្ត ប៉ុន្តែគាត់មានអារម្មណ៍ ផ្ទុយគ្នា។

2. ជាពិសេសដើម្បីទម្លាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់គួរតែទទួលទោសជាក់ស្តែង។ ដោយ សារម៉ូសេរាយថ្មីពីរដង (ជនគណនា 20:11) ទោះបីគាត់អាចចេញទឹកដោយការរាយតែ មួយដងក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានបានដែរ។ (ខូត ៣២:៥១) ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះគួរព្យាបាលដោយខ្លាចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយគួរតែស្តាប់តាម។ ដោយសារ Moody ព្យាបាលចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់បានប្រែចិត្តយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ថ្ងៃមួយ នៅពេលដែលគាត់ទៅព្រះវិហារដើម្បីផ្សព្វផ្សាយ មានមនុស្សអាក្រក់ម្នាក់បានរាយប្រហារគាត់ដោយគ្មានហេតុផល គាត់បានរុញគាត់ចេញ ហើយបន្ទាប់មក បុរសនោះត្រូវបានរមៀលពីលើឆាក ហើយត្រូវបានទម្លាក់ចុះក្រោម។ បន្ទាប់មក Moody បានចូលទៅក្នុងអគារព្រះវិហារ ហើយដំបូងគាត់បានប្រែចិត្តពីកំហុសរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មក គាត់បានចាប់ផ្តើមការអធិប្បាយនៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 ផ្នែកនៃអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៤)

អាប៉ូរ៉ាមបានចាកចេញពីស្រុករបស់ឯង ព្រមទាំងញាតិសន្តានរបស់ឯងផង និងផ្ទះឪពុកឯង™ ហើយធ្វើតាមបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មានតែព្រះទេដែលជាអ្នកចម្បង។ ការពិតដែលគាត់រស់នៅគឺគ្រាន់តែនៅជាមួយព្រះ។ នេះគឺជាភាពផ្ទុយគ្នានៃជីវិតរបស់អ្នកមិនជឿ។

1. ពាក្យថា "ប្រទេសរបស់អ្នក និងញាតិសន្តានរបស់អ្នក និងផ្ទះរបស់ឪពុកអ្នក" អាចត្រូវបានបកស្រាយដោយការធានាជីវិតដើម្បីរក្សាសុវត្ថិភាព។ បុរសនៅក្នុងពិភពលោកព្យាយាមមិនចាកចេញពីប្រភេទពិតប្រាកដ។

1) ពួកគេមានបំណងយកសន្តិភាពនិងការលះបង់។ ប៉ុន្តែការពិតនៃជីវិតគឺមិនមែនដើម្បីសម្រាកទេគឺការរងទុក្ខ។ ប៉ុន្តែការពិតនៃជីវិតគឺមិនមែនដើម្បីសម្រាកដោយសន្តិភាពទេ គឺជាការរងទុក្ខ។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ បង្ខំច្រានកុំខ្វល់ខ្វាយនឹងថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតថ្ងៃស្អែកនឹងខ្វល់ខ្វាយដោយខ្លួនឯង។ គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ថ្ងៃគឺជាបញ្ហារបស់វា។ “។ ពិភពលោកនេះជាពិភពបាប ព្រោះការតតាំងនឹងអំពើបាបជាកិច្ចការដែលមនុស្សត្រូវប្រតិបត្តិ គឺគ្មានពេលសម្រាក។ ថ្ងៃដែលអ្នកជឿគួរគិតថា ថ្ងៃដែលមិនសប្បាយចិត្តបំផុតគឺថ្ងៃដែលគាត់ចំណាយពេលគ្មានការងារ។ Beecher បាននិយាយថា "ប្រសិនបើបុរសចង់ឱ្យរដ្ឋដែលនៅសល់គ្មានការងារធ្វើ ការចូលទៅក្នុងផ្នូរគឺជាវិធីដ៏សក្តិសមបំផុត។

2) សូមមនុស្សធ្វើការ និងសន្សំសម្រាប់ការហូបចុក។ ប៉ុលបាននិយាយថា ប៉ុន្តែវាជាអំពើបាបដែលពួកគេធ្វើឱ្យក្រពះក្លាយជាព្រះ។ បែបជាជនបានសន្សំសំចៃរឿងជាច្រើនដើម្បីស៊ីផឹក ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់អាយុជីវិតរបស់ពួកគេ។ ទីមួយ គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលស្រឡាញ់ការសប្បាយ ជាជាងស្រឡាញ់ព្រះ™ កូនរបស់ពួកគេគួរត្រូវខូចខាត។ ដូចដែលយើងគិតពីទិដ្ឋភាពបែបនេះគាត់ទាបជាងការរើ។ ការរើបរិភោគអ្វីដែលពួកគេបានរក្សាទុក។

3) មនុស្សជាច្រើនមិនស្គាល់ព្រះមានបំណងទទួលយកការសប្បាយនិងការលះបង់។ ប៉ុន្តែវាប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលស្រឡាញ់ការសប្បាយ ជាជាងស្រឡាញ់ព្រះ™។ ដូចជាមនុស្សមានគោលដៅលើរឿងឥតប្រយោជន៍ ហើយលះបង់អស់មួយជីវិតរបស់ខ្លួនទៅនឹងរបស់ឥតប្រយោជន៍។ នៅប្រទេសមួយចំនួនក្នុងទ្វីបអាហ្វ្រិកបានជ្រើសរើសស្តេចក្នុងរយៈពេល ៧ ឆ្នាំ។ ច្បាប់ជាតិគឺស្តេចសោយសោយសោយសុខតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែក្រោយពេលអស់រយៈពេល៧ឆ្នាំពេញទៅហើយ ព្រះអង្គត្រូវគេសម្លាប់ជាប្រាកដ។ ទោះបីជាបែបនេះក្តី នៅពេលបោះឆ្នោតមនុស្សគ្រប់រូបបានព្យាយាមធ្វើជាស្តេច។ នេះបង្ហាញពីប្រភេទនៃជីវិតរបស់បុរសពិភពលោកទាំងនេះ។ មនុស្សក្នុងលោកចាត់ទុករបស់ដែលល្អបំផុតគឺការញ៉ាំ ការផឹក ការរីករាយ។ ដើម្បីចង្អុលទៅបុរសបែបនេះគឺ 22:13 បាននិយាយថា "ហើយមើល សេចក្តីអំណរ និងសេចក្តីរីករាយ ការសម្លាប់គោ និងចៀម ស៊ីសាច់ និងផឹកស្រា។"

2. វិធីសាស្ត្រដែលបុរសរស់នៅពិតប្រាកដគឺការមានរបស់ល្អជាមរតក។

ដោយសារតែវា អាចរឹមបានបោះចោលរបស់ទាំងអស់ ហើយធ្វើតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។
(ខ៤) មនុស្សមិនអាចទទួលយកភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយអ្នកដទៃបានទេ លើកលែងតែព្រះ។
នេះជាភស្តុតាងដែលថាបុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបព្រះ។ ដោយមិនបានប្រាថ្នា
ចង់បានព្រះ គាត់បានបាត់បង់គុណវុឌ្ឍិដើម្បីធ្វើឲ្យមានមុខមាត់របស់ព្រះ។ ដូច្នេះតើការ
មានចំណែករបស់ព្រះជាពរដ៏អស្ចារ្យយ៉ាងណា! តើយើងអាចមានព្រះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្ញុំ
ដោយរបៀបណា? វិធីសាស្ត្រនេះគឺមួយ។ វាគួរតែក្លាយជាដូចដែលយើងជឿលើពិត
លោករបស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់បំផុត ហើយគោរពតាមវានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ព្រះ
របស់យើងគឺជាមួយផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែជាព្រះនៃពាក្យដែលបានបំផុសគំនិត។ វាជារឿងធម្ម
តាទេដែលអ្នកណាដែលដឹងថាបទគម្ពីរគឺជាពាក្យដែលផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវការបំផុសគំនិតខាង
វិញ្ញាណ ធានាថាព្រះដែលផ្តល់បទគម្ពីរគឺគ្រាន់តែជាព្រះរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងន័យ
បែបនេះ បទគម្ពីរត្រូវបានហៅឱ្យ * ឱ្យព្រះជាម្ចាស់ចំណែករបស់គាត់។ ព្រះនៃយើងគឺ
ជាព្រះនៃការស្រមៃស្រមៃរបស់យើង ប៉ុន្តែជាព្រះនៃបទគម្ពីរដើម្បីផ្តល់ការបំផុសគំនិត
ដល់យើង។ ដាវីឌបាននិយាយរឿងជាច្រើនថា ព្រះជាចំណែកលាក់កំបាំង។ (ទំនុក.
១១៩:៥៧) យើងមិនអាចទិញរបស់ដ៏មានតម្លៃបំផុតដោយប្រើលុយតែប៉ុណ្ណោះ។
ឧទាហរណ៍ ជំនឿ ការអធិស្ឋាន សន្តិភាព ក្តីសង្ឃឹម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 អាកប្បកិរិយារបស់អាប់រ៉ាម និងលោកឡុត (លោកប្បត្តិ ១៣:៨-១៣)

នៅផ្នែកនេះ អាកប្បកិរិយារបស់អាប់រ៉ាម និង រ៉ត្លូ ផ្តល់មេរៀនសំខាន់ដល់យើង។

1. អាកប្បកិរិយារបស់អាប់រ៉ាម។

អាប់រ៉ាមមិនចង់ឈ្មោះជាមួយ Rot ទេ។ គាត់តែងតែចង់ផ្តល់លទ្ធផលចំពោះបញ្ហានេះ។ ពាក្យគាត់ថា “បើអ្នកយកដៃឆ្វេង នោះខ្ញុំទៅស្តាំ ឬបើអ្នកយកដៃស្តាំ នោះខ្ញុំនឹងទៅឆ្វេង” ជាពាក្យសប្បុរស។ តើគាត់ប្រព្រឹត្តយ៉ាងណាចំពោះបញ្ហាដោយចិត្តទូលាយ? មូលហេតុដែលគាត់យកចិត្តសប្បុរសដូច្នេះ គឺដោយសារគាត់ចង់បានជំងឺរឿងលោកិយ។ អ្នកដែលជំងឺរឿងលោកិយនេះ គឺគ្រាន់នៅស្ថានសួគ៌។ គាត់ 11:13-16 មានប្រសាសន៍ថា “អ្នកទាំងអស់នេះបានស្លាប់ដោយសេចក្តីជំនឿ ដោយមិនបានទទួលអ្វីដែលបានសន្យាទេ ប៉ុន្តែបានឃើញ ហើយស្វាគមន៍ពួកគេពីចម្ងាយ ហើយបានទទួលស្គាល់ថាពួកគេជាជនបរទេស និងនិរទេសនៅលើផែនដី។

សម្រាប់មនុស្សដែលនិយាយដូច្នេះបញ្ជាក់ច្បាស់ថាពួកគេកំពុងស្វែងរកស្រុកកំណើត។ ប្រសិនបើពួកគេបានគិតអំពីដីដែលពួកគេបានចាកចេញនោះ ពួកគេនឹងមានឱកាសត្រឡប់មកវិញ។ ប៉ុន្តែដូចជាគេប្រាថ្នាចង់បានប្រទេសមួយដែលប្រសើរជាងនេះ ពោលគឺស្ថានសួគ៌។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះមិនខ្មាសគេដែលត្រូវហៅថាជាព្រះរបស់ពួកគេឡើយ ដ្បិតទ្រង់បានរៀបចំក្រុងមួយសម្រាប់ពួកគេ™។ ដូចយើងឃើញពាក្យនេះប្រាកដណាស់ថា អាប់រ៉ាមតែងតែប្រហារជីវិតនៅកណ្តាលស្ថានសួគ៌។ ទោះជាយើងនិយាយថាយើងជា

អ្នកជឿក៏ដោយ យើងមានគំនិតជាច្រើនក្នុងការមិនអើពើចំពោះនគរព្រះ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នក
ជឿអាចប្រតិបត្តិតាមរបៀបណា? គ្រិស្តសាសនា គឺជាសាសនារបស់ស្ថានសួគ៌។ ព្រះ
គម្ពីរគឺជាសៀវភៅដែលពោរពេញទៅដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។
អាស្រ័យហេតុនេះ ភាពពេញលេញនៃនគរបានគិតនៅទីនោះ។ ពាក្យទីមួយនៅក្នុងបទ
គម្ពីរ (លោកុប្បត្តិ 1:1) ចង្អុលទៅនគររបស់ព្រះរួចហើយ គឺពាក្យថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់
បើកសម្តែងតែនគរព្រះ។ ហើយនៅផ្នែកចុងក្រោយនៃបទគម្ពីរ (វិវរណៈ ២២:២០)
ពាក្យនេះក៏ចង្អុលបង្ហាញដល់នគរព្រះដែរ។ ពីព្រោះវាប្រាប់ទៅព្រះយេស៊ូឱ្យយាងមក
កន្លែងដែលព្រះយេស៊ូជាព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ សូមមើល ម.ក ១៦:១៩។
ដូច្នេះតើព្រះជានរណា? ប្រសិនបើយើងមិនជឿលើព្រះទេ យើងមិនអាចជឿលើស្ថានសួគ៌
បានឡើយ។ ព្រះជាវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿទាំងស្រុង។ ភ័ស្តុតាងផ្សេងទៀតមិនផ្តល់សេចក្តី
ជំនឿដល់យើងទេ។ មានតែគម្ពីរទេដែលផ្តល់សេចក្តីជំនឿដល់យើង។ តើពាក្យដែលល្អ
ឥតខ្ចោះ, ល្អឥតខ្ចោះ, ពាក្យគួរឱ្យចង់ដឹងនៅឯណា? បុរសមិនអាចនិយាយពាក្យដូចបទ
គម្ពីរបានឡើយ។ ប្រភពនៃបទគម្ពីរគឺគ្រាន់តែជាព្រះ។ កាលដែលយើងជឿលើព្រះនេះ
យើងត្រូវបានជឿលើព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ ហេតុអ្វីបានជាបុរសមិនជឿលើរាជា
ណាចក្ររបស់ព្រះដែលពិតប្រាកដ និងច្បាស់លាស់ដូច្នេះ? តើពួកគេជឿលើបញ្ហាអ្វី?
វាមិនមែនជាចំណេះដឹងខាងសាសនាទេ តែជាបញ្ហាសីលធម៌សាសនា។ ទោះជាមនុស្ស
ចេះដឹងច្រើនក៏ដោយ បើចិត្តអាក្រក់ក៏មិនស្គាល់ព្រះ ហើយក៏ជានគររបស់ព្រះដែរ។ កាល
ដែលមនុស្សអាក្រក់នោះ ចិត្តនឹងងងឹត ហើយមិនស្គាល់ព្រះ និងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។
បុរសម្នាក់នៅទីក្រុង Chicago មានកូនស្រីជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់។ បន្ទាប់មកថ្ងៃមួយ

កូនស្រីរបស់គាត់បានចាកចេញពីពិភពលោក។ ពេលនោះ បុរសនោះព្រួយចិត្តខ្លាំងពេក ហើយបង្ហាញការត្អូញត្អែរ និងកំហឹងរបស់ខ្លួនចំពោះព្រះ។ គាត់បានដើរនៅក្នុងបន្ទប់ របស់គាត់ពេញមួយយប់ ហើយគាត់បានដាក់បណ្តាសាព្រះ បន្ទាប់មកគាត់បានបាត់បង់ ថាមពល ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានដេកនៅលើគ្រែរបស់គាត់ដោយបេះដូងពុលរបស់គាត់។ គាត់ក្រោកឈរនៅមាត់ទន្លេ ហើយស្តាប់បទចម្រៀងមួយចំនួនដែលគាត់មិនបានថត ពីមុន។

ពេលគាត់ឃើញហើយ នារីស្រស់ស្អាតខ្លះដើរមករកគាត់ ហើយគាត់ឃើញថាកូនស្រីគាត់ ដើរមករកគាត់មុនគេ។ ពេលនោះកូនស្រីរបស់គាត់បានក្រោកឈរស្រែកហៅនៅលើភ្នំ មាត់ទន្លេថា “ព្រះបិតាយាងមក” បន្ទាប់ពីភ្ញាក់ពីដំណេកក្នុងសុបិនរបស់គាត់ កម្ពុជី អាក្រក់របស់គាត់ក៏បាត់ ហើយគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូ។ យើងមិនជឿថាសូម្បីតែសុបិន ណាមួយមានសិទ្ធិអំណាចដូចគ្នា ប៉ុន្តែបេះដូងរបស់យើងពិតជាចាកចេញពីអំពើអាក្រក់ ហើយក្លាយជាទន់តែប៉ុណ្ណោះ យើងត្រូវបានគេជឿលើព្រះ និងនគរនៃព្រះ។

អាប៉រ៉ាមបានជឿលើព្រះនៅកណ្តាលស្ថានសួគ៌ ពួកយើងរងគ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់ គាត់ ឬគាត់មិនបានចាត់ទុកវាជាបញ្ហាធំនោះទេ។ ទំនុកតម្កើង 39:6-7 មានប្រសាសន៍ថា ៖ បំប្រាកដជាមនុស្សដើរទៅដូចជាស្រមោល! ប្រាកដណាស់សម្រាប់អ្វីដែលពួកគេនៅក្នុង ភាពចលាចល;

បុរសម្នាក់ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ មិនដឹងអ្នកណាប្រមូលបាន! បើហើយឥឡូវនេះ ឱព្រះ អម្ចាស់អើយ តើខ្ញុំត្រូវរង់ចាំអ្វី? ក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំគឺនៅក្នុងអ្នក” ។

2. អាកប្បកិរិយារបស់ឡុត

1) ដូចឡុតបានទទួលយោបល់ពីអាប៉ាម ហើយរើសយកដីល្អតាមចំណង់របស់គាត់។ ដូចដែលយើងឃើញហើយគាត់ត្រូវបានទាក់ទាញដោយការលោភលន់ហើយគាត់ចាប់ផ្តើមងងឹត។ ពាក្យរបស់លោកអាប៉ាមថា៖ ប៉ុន្តែស្រុកទាំងមូលនៅចំពោះមុខអ្នកឬ? ញែកខ្លួនអ្នកពីខ្ញុំ។ បើឯងយកដីឆ្នេង ខ្ញុំទៅស្តាំ ឬបើឯងយកដីស្តាំ ខ្ញុំទៅឆ្នេង™។ (ខ ៩) មិនបានទទួលការចាប់អារម្មណ៍តិចតួចទេ ហើយបានជ្រើសរើសអ្វីដែលគាត់ចង់បាន ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានក្លាយទៅជាមុខមាត់ឆោត។

2) ជាលទ្ធផលនៃជម្រើសនៃការលោភលន់របស់ឡុតគាត់បានជ្រើសរើសរហូតដល់ក្រុងសូដុមហើយត្រូវបណ្តាសានៅទីបំផុត។ ដោយសារក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ាត្រូវភ្លើងឆេះសន្លោសន្លៅ គាត់ក៏បានបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ ហើយបានរត់គេចខ្លួនស្ទើរតែពេលហៅជិតស្និទ្ធ។ (លោកុប្បត្តិ ១៩:១-២៩) សេចក្តីលោភបានធ្វើឲ្យមនុស្សវិនាស។ សូភាសិត 11:4 ចែងថា៖ បំណែងនៃសេចក្តីក្រោធនោះ ទ្រព្យសម្បត្តិមិនចំណេញឡើយ

3) ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតរំដោះចេញពីសេចក្តីស្លាប់។ សូភាសិត 11:28 ចែងថា៖ បំណុលដែលទុកចិត្តនឹងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន នោះនឹងធ្លាក់ចុះ តែមនុស្សសុចរិតនឹងរីកដូចស្លឹកបៃតង™។ ដូច្នេះ យើងគួរស្តាប់ការលោភលន់ទាំងស្រុង។ សូភាសិត 28:16 ខបាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្តាប់ការចំណេញដោយអយុត្តិធម៌ នោះនឹងពន្យារអាយុជីវិតរបស់ខ្លួន។ “។ ដោយសារមនុស្សមិនមានបំណងប្រាថ្នាតិចតួចចំពោះពិភពលោក

បេះដូងផ្លាស់ទីទៅរកព្រះដូចជាការហោះហើរ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់បន្តនូវបំណងប្រាថ្នា ដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ គាត់មិនអាចទៅរកព្រះបានទេ ព្រោះវាទាក់ទាញគាត់។ នៅពេល ដែលបុរសនោះចូលទៅក្នុងពិភពព្រះច័ន្ទ មនុស្សម្នាក់អាចទទួលអង្គរបានមួយថ្ងៃនៅក្នុង ពិភពលោក ហើយបន្ទាប់មកគាត់អាចផ្ទុកបាន 6 ថ្ងៃ។ ដោយសារតែថាមពលទាញរបស់ ព្រះច័ន្ទគឺខ្សោយជាងសកល។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅលើគំនរនៃសេចក្តីប្រាថ្នា វាទាញ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងទាំងស្រុង ហើយបន្ទាប់មកវាធ្វើឱ្យយើងមិនជឿលើព្រះ។ គ្រាន់តែបំណងប្រាថ្នាគឺអាក្រក់ណាស់។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯ បើមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបបានធំពេញវ័យនឹងកើត សេចក្តីស្លាប់។ “។ ប្រសិនបើឃ្លាំងស្តាប់ការផ្ទេរទឹកឃ្លាំងចូលទៅក្នុងប្រអប់ទឹកឃ្លាំង ព្រោះស្លាប ត្រូវបានគេបិទដោយទឹកឃ្លាំង វាមិនអាចហើរបានល្អ និងមិនអាចផ្លាស់ទីបានឡើយ។ ដូច ជាមនុស្សលោភលន់ក្នុងលោកនេះក៏មិនអាចចូលក្នុងព្រះបានដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 មិលគីស្ប៉ាដែក (លោកុប្បត្តិ ១៤:១៨-២០)

1. មិលគីស្ប៉ាដែកជាប្រភេទសង្ឃ័យអស់កល្ប (ជាកូនរបស់ព្រះ)។ ពាក្យថា បំប្លែងជាសង្ឃ័យនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត™ ត្រូវបានបកស្រាយដោយ ហេតុអ្វី ៧:៣។ ឧទាហរណ៍នោះបាននិយាយថា បំប្លែងគ្មានឪពុក ឬម្តាយ ឬពង្សាវតារ គ្មានថ្ងៃចាប់ផ្តើម ឬទីបញ្ចប់នៃជីវិតឡើយ ប៉ុន្តែគាត់មានលក្ខណៈដូចជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ គាត់បន្តធ្វើជាសង្ឃ័យរហូតទៅ។ “។ នេះជាពាក្យរបស់រូបកាយមិលគីស្ប៉ាដែក។ វាមានន័យថាបញ្ចេញជីវិតភាពរបស់គាត់មិនបានចេញពីទំនៀមទម្លាប់ពីបុរាណដូចជាពូជពង្សលេវីទេ។

ព្យាករវិក្កងក្លាយដើម្បីបញ្ជាក់មនុស្សលោកបានអះអាងថាទំនាយរបស់ពួកគេត្រូវតែត្រឹមត្រូវនាពេលអនាគតរហូតដល់មុនពេលដែលការពិតនៃសមិទ្ធិផលគួរតែត្រូវបានគំរាមកំហែងដល់បុរសនិងល្បែងពួកគេ។ ជាឧទាហរណ៍ សៀវភៅ Junggamrok បាននិយាយថា ពង្សាវតារវង្សត្រកូលដែលត្រូវឡើងសោយរាជ្យគួរតែក្លាយជាតាមលំដាប់របស់ Wang Lee Chung Do។

ដូចដែលទំនាយមិនពិតមិនត្រូវបានគេជួសជុលទេ។ ប៉ុន្តែរហូតដល់មិនទាន់មានការសន្និដ្ឋានច្បាស់លាស់ បុរសដែលត្រូវប្រកាសជាមួយនោះបានល្បែងមនុស្សជាច្រើន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទំនាយ និងប្រភេទដែលគ្រិស្តបរិស័ទបានចង្អុលទៅសំដៅលើការផ្តល់សេចក្តីជំនឿដល់មនុស្សបន្ទាប់ពីពួកគេបានសម្រេច។ នេះត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីប្រកួតប្រជែងទៅកាន់ពិភពសហសម័យបន្ទាប់ពីពួកគេបានសម្រេច ដូចនឹងការព្យាករណ៍នៃបទគម្ពីរគ្រិស្តសាសនា គឺខុសគ្នានឹងអ្នកមិនជឿក្នុងចំណុចនៃភាពស្មោះត្រង់ និងការ

សម្រេចដូចជាភាពខុសគ្នានៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី™។ ហើយខ២០បាននិយាយថា បំណង រ៉ាមបានឱ្យគាត់មួយភាគដប់នៃអ្វីៗទាំងអស់™ ។ ហេព្រើរ ៧:៤, ៧ បាននិយាយថា មិលគីស្យាដែកខ្ពស់ជាងអាប់រ៉ាម តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃពាក្យ។ ជាពិសេស ហេព្រើរ ៧: ៧ បានមានប្រសាសន៍ថា “វាហួសពីការប្រកែកដែលថាអ្នកទាបជាងត្រូវបានពរដោយអ្នក ខ្ពង់ខ្ពស់”។ ជំនឿរបស់អំប្រាហាំមគឺអស្ចារ្យដូចដែលគាត់ត្រូវបានហៅសម្រាប់បុព្វបុរសនៃ សេចក្តីជំនឿដូចជាអ្នកដែលនឹងប្រទានពរដល់អំប្រាហាំមនឹងត្រូវបានពរហើយអ្នកដែលដាក់ បណ្តាសាលោកអំប្រាហាំមនឹងត្រូវបណ្តាសា អំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ក៏អស្ចារ្យផងដែរ។ (១២:៣) ប៉ុន្តែនៅទីនេះគឺជាការអំប្រាហាំមទៅទៀត។ គាត់គឺជាមិលគីស្យាដែក។ ជាពិសេសចំណុចដែលគាត់បានប្រទានពរនោះគឺជាទីសំគាល់នៃអ្នកខ្ពស់ជាងអំប្រាហាំម។ តើមិលគីស្យាដែកខ្ពស់ជាងអំប្រាហាំមមានន័យដូចម្តេច?

1) វាមានន័យថាគាត់ខ្ពស់ជាងអំប្រាហាំមនៅក្នុងតំណែងរបស់គាត់។

គាត់គឺជាប្រភេទនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់ ប៉ុន្តែជាសង្ឃទូទៅ។ តំណែងដ៏ បរិសុទ្ធដែលគាត់បានទទួលនៅចំពោះព្រះគឺខ្ពស់ណាស់។ យើងមានអ្វីដែលយើងគួរចងចាំ នៅចំណុចនេះ។ វាគឺជាការពិតដែលយើងប្រព្រឹត្តចំពោះគ្រូគង្វាល យើងគួរតែគិតអំពីការ បំបែករវាងគ្រូគង្វាលបុរស និងតំណែងគ្រូគង្វាល។ គ្រូគង្វាលបុរសនោះមានចំណុច បរាជ័យ និងកំហុសខ្លះៗ។ ប៉ុន្តែតំណែងដ៏បរិសុទ្ធដែលគ្រូគង្វាលខ្លួនឯងយកគឺខ្ពស់ណាស់។ ក្នុងនាមជាអ្នកចងចាំការពិតនេះគាត់គោរពគ្រូគង្វាល។ មូលហេតុដែលដាវីឌបានជួយស ង្គ្រោះសូលដែលបានចង.

2) នៅក្នុងភាពទាបរបស់គាត់ និងភាពជាព្រះរបស់គាត់ ដើម្បីរស់ឡើងដល់ព្រះ វាមានន័យថា គាត់ពូកែខាងវិញ្ញាណ អាប្រាហាំ។ គាត់បានចង្អុលទៅព្រះ ហើយបានអំពាវនាវរកព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត (= Elrellyoeun)។ គាត់មិនបាននិយាយថាព្រះជាបិតាព្រះ™ទេ ប៉ុន្តែជារឿងរាល់ពេលបិតាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត™ (19, 20) ពេលណាដែលគាត់និយាយអំពីព្រះ គាត់បានអំពាវនាវថាបិតាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត™ វាជាភស្តុតាងដែលថាគាត់គោរពព្រះយ៉ាងខ្ពស់ក្នុងប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់។ ជីវិត។ ដូច្នេះហើយឈ្មោះបច្ចេជិតភាពរបស់គាត់ក៏ត្រូវបានហៅថា បិតាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត™ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ គាត់បាននិយាយថា ជ័យជំនះក្នុងសង្គ្រាមរបស់អំប្រាហាំគឺបានសម្រេចដោយអំណាចរបស់អំប្រាហាំ គាត់សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ (ខ២០) គាត់មិនបាននិយាយពាក្យណាមួយដើម្បីអបអរសាទរអំប្រាហាំទេ ហើយគាត់គ្រាន់តែបានប្រទានពរដោយការទទួលស្គាល់ឋានៈដ៏បរិសុទ្ធរបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ។ សកម្មភាពដើម្បីប្រសិទ្ធពរគឺជាសកម្មភាពនៃការទទួលស្គាល់ឋានៈដ៏បរិសុទ្ធ។ (ហេ. ៧:៧) ការទទួលស្គាល់ឋានៈបរិសុទ្ធមិនមែនជាការក្រអឺតក្រទមទេ។ មានន័យថាវាក្យានូវឋានៈដ៏បរិសុទ្ធដោយការលះបង់។ ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជាការកោតខ្លាច និងបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ (២កូរិនថូស ៦:៣-១០) ការពិតដែលគាត់បានទទួលដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ពីររាប់រ៉ាម គឺជាសកម្មភាពចេញពីការទទួលស្គាល់ឋានៈបរិសុទ្ធ។ ការដែលអំប្រាហាំបានឱ្យដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ដល់គាត់ មានន័យថាថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នៃចោរនោះ (ហេប ៧:៤) ដោយមិនលើកហេតុផលថា មិលគឺស្បែកដែកបានទទួលវា។ វាក៏ជាសកម្មភាពដែលយកជាការទទួលស្គាល់ឋានៈបរិសុទ្ធផងដែរ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនមែនជាសង្ឃដែលគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ គឺជាសង្ឃនៅកណ្តាលនៃពិធី

សាសនា។ គាត់ជាប្អូនជាចាត្រងដែលស្រឡាញ់បុរសនោះ វាត្រូវបានបង្ហាញថាគាត់បានយក
នំប៉័ង និងស្រាមកជួយអាប័រ៉ាមដែលនឿយហត់ក្នុងសង្គ្រាម។ មិលគីស្វាដែកជាអ្នកខ្ពស់
ជាងអាប័រ៉ាម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 តើព្រះជាម្ចាស់របស់យើងនៅពេលណា? (លោកុប្បត្តិ ១៥:១)

ការពិតដែលថាព្រះក្លាយជាព្រះរបស់យើងទាំងស្រុងគឺត្រូវបានដឹងនៅពេលដែលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទអស់ពីចិត្ត។ អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទអស់ពីចិត្ត មិនគួរត្រូវបានព្រះបោះចោលឡើយ។ ស្តីជានិយាយថា “ប្រសិនបើអ្នកដាក់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងទីងងឹត នោះថ្ងៃណាមួយអ្នកនឹងចូលទៅក្នុងពន្លឺ”។ យោធាចិនក្នុងសង្គ្រាមចិនលើកទីពីរ យោធាចិនបានបំផ្លាញរថក្រោះជប៉ុនជាច្រើនគ្រឿងក្នុងរយៈពេល 3 ខែដំបូង។ ពេលនោះ យោធាចិនបានបង្កើតយុទ្ធសាស្ត្រ ធ្វើឱ្យទាហានជាច្រើនលាក់ខ្លួន ខណៈក្រុមហ៊ុនរថក្រោះរបស់ជប៉ុនមកដល់ទីនោះ ធ្វើឱ្យមនុស្សម្នាក់បាញ់កាំភ្លើង អ្នកបើកបរឱ្យស្តាប់សំឡេងហាងដាក់ចូល ដើម្បីស្វែងរកសត្រូវ និងមើល។ ជុំវិញនោះគេបាញ់មកលើអ្នកបើកបរស្លាប់។ ដូចនេះដែរ ប្រសិនបើអ្នកជឿរបស់យើងដាក់ចូលទៅខាងក្រៅនៃព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាផុងនោះយើងត្រូវបានបាញ់ដោយព្រួញរបស់អារក្ស។ នៅពេលដែលយើងទទួលយកព្រះគ្រីស្ទដោយអស់ពីចិត្ត នោះយើងអាចយកឈ្មោះលើអំពើបាបបាន។ ប្រសិនបើយើងមិនពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទដោយអស់ពីចិត្ត ប៉ុន្តែព្យាយាមទទួលបានតែព្រះគុណបន្តិចម្តងៗ នោះយើងមិនអាចយកឈ្មោះលើអំពើបាបបានទេ។ ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាអ្នកដែលផ្តល់ព្រះគុណបន្តិចម្តងៗនោះទេ។ យ៉ូហាន 5:12 មានបន្ទូលថា បើអ្នកណាដែលមានព្រះរាជបុត្រា អ្នកនោះមានជីវិត។ អ្នកណាមិនមានព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះក៏គ្មានជីវិតដែរ។ “។ ព្រះមិនមែនជាអ្នកដែលប្រទានព្រះគុណរបស់ទ្រង់បន្តិចម្តងៗទេ។ គាត់ចង់ក្លាយជាមនុស្សខ្ជិលរបស់យើងទាំងស្រុង។

ដូចដែលយើងគួរតែស្តាប់ ហើយបាត់ខ្លួន ដូចដែលយើងតាំងចិត្តនៅលើដៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទាំងស្រុង នោះយើងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ បុរសម្នាក់បានហែលទឹកប្រកាច់ បាក់ជើង រួចក៏លង់ទឹកលង់ទឹក រួចហែលទឹកក្បែរកន្លែងនោះ គាត់មិនបានបញ្ជូនមនុស្ស នោះឡើយទេ ហើយមិនអើពើ។ បន្ទាប់មកប្រជាពលរដ្ឋដែលមើលឃើញរូបនេះបាន ត្អូញត្អែរគាត់។ ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានបានខិតមកជិតគាត់ ហើយបានសង្គ្រោះគាត់ បន្ទាប់ពី មនុស្សម្នាក់នោះស្ទើរតែបាត់បង់ថាមពលបន្ទាប់ពីមួយរយៈ។ ហើយគាត់បានធ្វើឲ្យគាត់ ក្អកទឹក ហើយបានធ្វើឲ្យគាត់ជាឡើងវិញ។ ហេតុអ្វីបានជាការអធិស្ឋានមិនចូលទៅក្នុង ទឹក? វាគឺដូច្នេះ។ ពោលគឺប្រសិនបើគាត់ចូលក្នុងទឹកដើម្បីសង្គ្រោះគាត់នៅពេលឆាប់ជាង នេះ បុរសដែលលង់ទឹកបានកាន់អ្នកសង្គ្រោះហើយវាយប្រហារមកលើគាត់ចំនួនពីរនាក់ ត្រូវស្លាប់ទាំងអស់។ ដូចនេះដែរ យើងមិនគួរពឹងលើខ្លួនយើងដូចការស្លាប់របស់យើងទេ ប៉ុន្តែកាលណាយើងពឹងផ្អែកតែលើព្រះអម្ចាស់ នោះយើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 នៃសេចក្តីជំនឿ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១-៦)

1.តើជំនឿមកពីណា?

មានអ្នកដែលស្តាប់សំឡេងនៃស្ថានសួគ៌ដោយផ្ទាល់ ហើយជឿលើវា។ អំប្រាហាំបានជឿលើ ដូច្នេះ។ ដូច ខទី 4 បាននិយាយថា “ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់គាត់” គាត់ ស្តាប់សំឡេងរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ ហើយជឿលើវា។ នៅពេលដែលលោកប៉ូលទៅក្រុង ដាម៉ាស លោកបានស្តាប់សំឡេងថា៖ បំពេញគាត់ដួលទៅដី គាត់ឮសំឡេងមួយនិយាយទៅ កាន់គាត់ថា៖ ប៉ូល សូល ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបៀតបៀនខ្ញុំ?^៣ (កិច្ចការ ៩:៤) ហើយ ជឿលើព្រះអម្ចាស់។

ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនោះ ព្រះគម្ពីរផ្តល់ឱ្យយើងនូវសេចក្តីជំនឿ ច្រើនជាងសំឡេងនៅលើអាកាសទៅទៀត។ បទគម្ពីរគឺជាបណ្តុំដែលខ្លឹមសារនៃសំឡេង ដែលអំប្រាហាំបានស្តាប់អស់រយៈពេលជាច្រើនពាន់ឆ្នាំត្រូវបានសម្រេច។ សំឡេងបាន មកជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែមិនយូរប៉ុន្មានវាក៏បាត់ទៅវិញ ប៉ុន្តែការសម្រេចបាននូវខ្លឹមសារ នៃសំឡេងស្ថិតនៅក្នុងដែររបស់យើងជាកំណត់ត្រានៃបទគម្ពីរ។ ការធ្វើជំនួញរវាងបុគ្គល និងបុគ្គលក៏ចាត់ទុកកំណត់ត្រាថាមានប្រសិទ្ធភាពជាង។ ម្ចាស់បំណុលបានខ្ចីប្រាក់ទៅកូន បំណុលហើយមិនគ្រប់គ្រាន់ទេដោយនិយាយពាក្យដើម្បីបង់ប៉ុន្តែដោយសារគាត់ទទួលបាន តែលិខិតបញ្ជាក់ប្រាក់កម្ចីគាត់គ្រប់គ្រាន់។ ដោយសារតែវា រ៉ូម ១០:១៧បានមាន ប្រសាសន៍ថា “ដូច្នេះសេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់ ហើយស្តាប់តាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃ

ព្រះគ្រីស្ទ”។ ត្រង់នេះពាក្យបំពេញ™ មិនមែនមានន័យថាស្តាប់សំឡេងនៃស្ថានសួគ៌ទេ។ អត្ថន័យត្រូវបានបង្ហាញដោយ ខទី ១៤។ វាបាននិយាយថា “តើពួកគេត្រូវជឿលើទ្រង់ដែលពួកគេមិនធ្លាប់បានឮដោយរបៀបណា?”។ អ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

2. សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ អំពីសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ យើងអាចពិភាក្សាបានយ៉ាងយូរ យើងអាចនិយាយបានត្រឹមតែពីររឿងប៉ុណ្ណោះ។

1) បទគម្ពីររួមបញ្ចូលការព្យាករណ៍ដ៏អស្ចារ្យជាច្រើន។ ក្នុងចំណោមពួកគេ ខ្ញុំនិយាយតែពីររឿងប៉ុណ្ណោះ។ ទីមួយ ទំនាយដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលជាសាសន៍ដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ ពួកគេត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្នុងសាសន៍នីមួយៗ ហើយត្រូវរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង។ ទុតិយកថា 28:25 បានមានប្រសាសន៍ថា “ហើយអ្នកនឹងក្លាយទៅជាការភ័យរន្ធត់ដល់នគរទាំងអស់នៃផែនដី”។ ខទី ៣៦ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ អ្នកបានតាំងអ្នកឡើងលើសាសន៍មួយដែលអ្នក និងបុព្វបុរសរបស់អ្នកមិនបានស្គាល់។ ខ ៦៤ មានបន្ទូលថា “ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងកំចាត់កំចាយអ្នកទៅក្នុងគ្រប់ទាំងសាសន៍ ពីចុងផែនដីមួយទៅម្ខាងទៀត”។ ដូចជាពាក្យនេះ សាសន៍យូដាបានក្លាយទៅជាប្រជាជាតិដែលខ្ចាត់ខ្ចាយនៅទីបំផុត។ ទោះបីជាឥឡូវនេះពួកគេបានត្រឡប់ទៅភីលីស្ទីនបានបង្កើតប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយក៏ចំនួននេះគឺអាក្រក់ជាងចំនួនប្រជាជនជ្វីហ្វ (3 លាននាក់) នៅក្នុងរដ្ឋព្យូរយ៉កនៅឡើយ។ ហើយដូចដែលយើងដឹងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 នៅប្រទេសអាឡឺម៉ង់ ជនជាតិយូដាចំនួន 600 លាននាក់ត្រូវបានសម្លាប់។ នេះក៏មានន័យថា ពួកគេត្រូវបានជនជាតិផ្សេងចាប់ខ្លួន ហើយត្រូវបានសម្លាប់។

ខ្ញុំបានឃើញរូបភាពមួយដែលនៅពេលនោះស្បែកដើងរបស់ជនជាតិយូដាដែលបានស្លាប់ ត្រូវបានដំឡើងដូចជាភ្នំតូចមួយ។ ទីពីរ ដើម្បីសម្រេចបាននូវទំនាយអំពីសាសន៍ដទៃ គឺ 13:19-20 បាននិយាយថា “ហើយបាប៊ីឡូន សិរីល្អនៃនគរ ភាពរុងរឿង និង ភាពរុងរឿង របស់ពួកខាល់ដេ នឹងដូចជាក្រុងសូដុម និងកូម៉ូរ៉ា នៅពេលដែលព្រះបានផ្តល់រំលឹកគេ។ វានឹងមិនត្រូវបានគេរស់នៅឬរស់នៅសម្រាប់គ្រប់ជំនាន់។ គ្មានជនជាតិអាវ៉ាប់ណាបោះត រ់របស់គាត់នៅទីនោះទេ។ គ្មានអ្នកគង្វាលណានឹងធ្វើឲ្យហ្វូងច្រើននៅទីនោះឡើយ™ ដូចនឹងទំនាយនេះនៅសព្វថ្ងៃនេះ បាប៊ីឡូនត្រូវបានទុកឲ្យនៅសល់តែដីស្ងាត់ជ្រងំប៉ុណ្ណោះ ខណៈដែលបុរាណវិទូជីកយកដីនោះ ពួកគេបានរកឃើញអ្វីមួយ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារ កន្លែងនោះសំបូរទៅដោយសត្វជាច្រើន ហើយស្ងាត់ជ្រងំ សូម្បីតែជនជាតិអាវ៉ាប់ណាអូឌីត ដែលមានបេះដូងផ្សេងទៀតច្រើនក៏មិនយកតង់នៅទីនោះដើម្បីចំណាយពេលយប់ដែរ។ នៅ ថ្ងៃផ្សេងទៀត អ្នកធ្វើដំណើរខ្លះបានឃើញតួរលេខដែលជនជាតិអាវ៉ាប់មិនបានសង់តង់នៅ ទីនោះ ហើយពួកគេក៏ផ្លាស់ទៅកន្លែងផ្សេង។

លើកលែងតែវា ទំនាយរបស់ជនជាតិម៉ូអាប៍ ជនគីលីស្ទីន អាំម៉ូន អេដុម ជាដើម។ (យេ. ៤៨:២, ៩, ៤៩:២, ១៣) ដូចនោះនៅជំនាន់ក្រោយៗ ប្រជាជាតិនានាបានបាត់ទៅហើយ។ (យេ. ៤៨:២, ៩, ៤៩:២, ១៣) ដូចដែលមានចែងថាមានតែស្រុកអេស៊ីរ៉័បប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនត្រូវបាត់បង់ ហើយនឹងក្លាយទៅជាប្រជាជាតិទន់ខ្សោយ (អេសេក ២៩:១៤-១៥) ពិតជាដូចនឹងទំនាយនោះ អេស៊ីរ៉បត្រូវបានទុកចោលដូចជា ជាតិខ្សោយរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

2) ព្រះគម្ពីរគឺជាសៀវភៅដែលផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណ។

ដូចដែល Jonathan Edward បានអធិប្បាយជាចំណងជើងថា “Sinners in the Hand of God” នៅអាមេរិក New England តើមានការចាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណដ៏អស្ចារ្យប៉ុណ្ណាមកលើពួកគេ ក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំមានបុរសដែលខ្លាចធ្លាក់ចូលទៅក្នុងនរក ដើម្បីកាន់សសរនៅក្នុង អគារព្រះវិហារ ហើយក្រោកឈរឡើង។ នៅក្នុងសៀវភៅផ្សេងទៀតនៅក្នុងពិភពលោកមិនផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណដល់យើងទេ។ សម្រាប់បទគម្ពីរផ្តល់នូវចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណដល់យើង យើងអាចអធិប្បាយជាច្រើនដងជាមួយនឹងខគម្ពីរមួយថ្មី តើនរណាជាអ្នកធ្វើឱ្យពួកគេសរសេរពាក្យអាថ៌កំបាំងបែបនេះ? ទ្រង់ជាព្រះយេហូវ៉ាដ៏មានព្រះជន្មរស់។

ប៉ុន្តែតាមពិត ពួកគេមិនអាចហៅការសប្បាយដោយស្មោះបានទេ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ព្រោះហេតុនោះគួរតែចាស់ទៅមួយភ្លែត ឬក៏រលត់ទៅហើយ វត្ថុទាំងនោះក៏មានច្រើន ជាង
 មានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយច្រើន ហើយសេចក្តីទុក្ខនៃចិត្តក៏ធ្ងន់ជាង។ ថ្មីៗនេះប្រទេសជប៉ុន
 ទទួលយកការរស់ឡើងវិញនៃសេដ្ឋកិច្ចយ៉ាងខ្លាំងដែលពួកគេរីករាយនឹងពិភពលោកនេះ
 ចំនួននៃការធ្វើអត្តឃាតកើនឡើងជាងកាលពីមុន ក្នុងមួយខែមានមនុស្សស្លាប់ចំនួន 1000
 នាក់ក្នុងមួយខែ 10000 នាក់គឺជាអ្នកធ្វើអត្តឃាតដែលបរាជ័យ។ ដូច្នេះ ជីវិតដែលត្រូវ
 ល្បងនៅលើលោកនេះ គឺជាជីវិតបោកប្រាស់។ ក្នុងការធ្វើតាមបែបនេះ តាមពិតព្រលឹង
 បានឈឺ ហើយត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងកន្លែងស្លាប់។ ព្រោះលោកនេះជាពិភពបាប ហើយ
 ពិភពដែលមានទុក្ខក្នុងកម្រិតដែលបុរសនិយាយថាចង់ស្លាប់ពេលខ្លះ។ ដូច្នេះ ការស្លាប់
 របស់ពួកបរិសុទ្ធដែលកាន់ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីយកឈ្នះលើសេចក្តី
 ស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញ និងចាកចេញពីពិភពលោក គឺដើម្បីសម្រាកពិតប្រាកដ។
 ដូច្នេះ បទគម្ពីរប្រៀបធៀបជាមួយនឹងស្ថានភាពដេក។ ការដែលស្លាប់គឺដេក ព្រោះមរ
 ណៈចូលចិត្តដេក; វាបាត់បង់ស្មារតី ហើយបន្តស្ថិតក្នុងស្ថានភាពសន្តិភាព។ (ប៉ុន្តែព្រលឹង
 មិនបាត់បង់ស្មារតីទេ។) នៅពេលដែលយើងគេងរាល់ថ្ងៃ យើងជួបប្រទះស្ថានភាពនៃ
 សន្តិភាព ប៉ុន្តែយើងមិនចាត់ទុកវាជាគ្រោះថ្នាក់ទេ។ នៅពេលដែលយើងដេកសន្តិភាពទៅពិភព
 ខាងក្រៅគឺស្រដៀងគ្នាទៅនឹងស្ថានភាពនៃការសន្តិភាពនៅក្នុងការស្លាប់ដូចជាប្រភេទនៃការ
 គេងមួយ។ យើងគេងលក់បន្តដោយមិនដឹងខ្លួន។ ស្ទើរតែពាក់កណ្តាលនៃជីវិតរបស់យើ
 ង។ ដូចនេះហើយបានជាយើងបានហ្វឹកហាត់ជីវិតសន្តិភាពខ្លាំង? ផ្ទុយទៅវិញវាមិន
 ព្យាបាលការគេងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ទេ?

2. ចំពោះការស្តាប់នៃការដើររបស់ពួកបរិសុទ្ធទៅកាន់ការរស់ឡើងវិញវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់សន្តិភាព។

ដំណាក់ដ៏សុខសាន្តដល់ម៉ោងក្រោកឡើង គ្រាប់ពូជនៃដំណាំចូលមកក្នុងផែនដី ហើយត្រូវខូច ទីបំផុតពន្លកថ្មីក៏ចេញមក ហើយដល់ពេលទទួលបានផ្លែច្រើនទ្វេដងមកដល់។ ស្រូវសាលីដែលត្រូវយកក្នុងពីរម៉ឺនត្រូវបានគេបង្ហាញថាជាគ្រាប់ធញ្ញជាតិដែលបានដំឡើងកាលពី 3000 ឆ្នាំមុន ដែលវាត្រូវបានគេសាបព្រោះសព្វថ្ងៃ ហើយបន្ទាប់មកវាបង្កើតពន្លកដុះឡើង ហើយបង្កើតផលផងដែរ។ Slowcoach ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយក្លាយជា cicada ។ ម្យ៉ាងទៀត បុរសដែលកើតក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណ តើត្រូវរលួយឬ? ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់មើលឃើញជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធយ៉ាងមានតម្លៃ (ទំនុកដំកើង ១១៦: ១៥) ព្រោះវាពួកបរិសុទ្ធចូលទៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្ត និងដោយសេចក្តីស្លាប់ ហើយទីបំផុតទ្រង់នឹងរស់ឡើងវិញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ព្រះជាម្ចាស់ប្រោសខ្ញុំនៅទីនេះ (លោកុប្បត្តិ ១៦:១៣-១៤)

ដូចដែលយើងតែងតែរកឃើញ "ព្រះដែលមើលឃើញ" យើងមានជីវិតដ៏ស្មោះត្រង់។ មនុស្សដែលមិនមានអារម្មណ៍ដូចជាយើងមានអារម្មណ៍ថាមានព្រះជន្មរស់នៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់ភាពងងឹត ភាពមិនសប្បាយចិត្តពិតប្រាកដ និងការស្លាប់។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿត្រូវបានទម្លាក់ចេញពីព្រះ តាមពិតវាគឺជាស្ថានភាពដ៏វេទនាបំផុត។ (ទំនុកដំកើង ៤២:១-៥)

បន្ទាប់មកនៅក្នុងករណីរបស់ហាការ នាងមានសេចក្តីរីករាយយ៉ាងខ្លាំងដែលបានជួបព្រះតាមផ្លូវប្រភពទឹកស្ទឹង។

1. អត្ថន័យនៃពាក្យ "នៅទីនេះ" (גַּנְהָלוּם = Ganhalum) ដូចហាក់បាននិយាយថា “នៅទីនេះ ខ្ញុំបានឃើញគាត់ដែលមើលថែខ្ញុំ។” (ខ១៣) មានអត្ថន័យជ្រាលជ្រៅ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ប្រើពាក្យ "នៅទីនេះ" ក្នុងចំណុចនេះ? តើអ្វីទៅជាអត្ថន័យនៃពាក្យ, នៅទីនេះ?

1) វាមានន័យថាអាកប្បកិរិយានៃពេលវេលាដែលហាហ្គាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយត្រូវបានបណ្តេញចេញ។ ហាការ ជាអ្នកបម្រើស្រីម្នាក់បានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីសារ៉ា

ព្រះអម្ចាស់។ សារ៉ាបានប្រគល់ប្តីទៅអ្នកបម្រើស្រីរបស់គាត់ វាជាការបូជាដ៏អស្ចារ្យនៅសារ៉ា ប៉ុន្តែហាការបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពីម្ចាស់ជាន់លើ។ (2-3) ទោះបីជាដូច្នេះក៏ដោយ ក្រោយពីហាការមានផ្ទៃពោះបានមើលងាយម្ចាស់ស្រីរបស់នាងសារ៉ា។ 9 ខ

2) នេះគឺជាអំពើបាបដែលបះបោរនៅពេលជាមួយគ្នានេះគឺជាអំពើបាបដ៏ក្រអឺតក្រទម។ អំពើទាំងពីរនេះជាអំពើបាបដ៏ធំ។ (1) ជំងឺ និងភាពក្រីក្រ គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ធំរបស់

ព្រះជាម្ចាស់ ការមិនអើពើនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងការមិនអើពើនឹងការអរព្រះគុណ គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏អស្ចារ្យ។ (ន. ឆ. គម្ពីរបានចែងថា៖ បំណែកម្ចាស់វាហើយលាក់ស្គាល់ក្រោលរបស់ម្ចាស់ដែរ តែអ្វីស្រាវអែលមិនដឹង ប្រជាជនរបស់ខ្ញុំមិនយល់ទេ™។ (គឺ ១:៣) (២) តើអំពើបាបដ៏អាក្រក់គឺជាការក្រអឺតក្រទមយ៉ាងណា? សុភាសិត 16:18 ចែងថា៖ បំណាច់ឆ្លើងឆ្នែទៅមុខសេចក្តីវិនាស។ ហើយមានវិញ្ញាណក្រអឺតក្រទមមុនការធ្លាក់ចុះ™។

ពេលនាងហាការប្រែចិត្ត ហើយស្រែកយំសូម្បីតែក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ ព្រះបានមកជួបនាង។ ទោះបីជាបុរសនោះមានទុក្ខវេទនាជាទីបំផុត ប្រសិនបើគាត់ស្រែករកព្រះ ហើយស្វែងរកគាត់ក៏ដោយ ក៏ព្រះពិតជាមើលថែគាត់ជាក់ជាមិនខាន។

វាប្រាកដណាស់ថា បន្ទាប់ពីហាការបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយត្រូវបានបណ្តេញចេញដោយទទួលទណ្ឌកម្ម គាត់បានអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ ខទី 11 បាននិយាយថា "ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់ការរងទុក្ខរបស់អ្នក" ។ ត្រង់នេះពាក្យ បំណាច់ស្តាប់™ មានន័យថា ព្រះបានស្តាប់សំឡេងនៃការអធិស្ឋានរបស់ហាការដែលរងទុក្ខ។ ព្រះថែរក្សាអ្នកដែលប្រែចិត្ត ហើយអធិស្ឋាន។ គឺ 57:15 មានបន្ទូលថា “ដ្បិតព្រះដែលមានព្រះហឫទ័យខ្ពស់ ហើយលើកឡើង ទ្រង់គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលព្រះនាមថាបរិសុទ្ធថា “អញគង់នៅក្នុងទីខ្ពស់បរិសុទ្ធ ហើយក៏នៅជាមួយនឹងអ្នកដែលមានចិត្តទន់ទាប និងចិត្តរាបទាបផង ដើម្បីប្រោសចិត្តមនុស្សទាបឱ្យរស់ឡើងវិញ ហើយធ្វើឱ្យចិត្តមនុស្សទន់ខ្សោយរស់ឡើងវិញ™។ គឺ 66:2 មានបន្ទូលថា “របស់ទាំងនេះដែលដៃខ្ញុំបានធ្វើ ហើយដូច្នេះការទាំង

អស់នេះបានកើតឡើង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែអ្នកនេះជាអ្នកដែលខ្ញុំនឹងមើល គឺអ្នកណាដែលបន្ទាបខ្លួន ហើយទន់ចិត្តក្នុងចិត្ត ហើយញាប់ញ័រនឹងពាក្យរបស់ខ្ញុំ™។ នៅទីនេះ គេហៅពាក្យថា "ខូចចិត្ត" ជាអានី (អេដានីអ៊ី) នៅក្នុងអត្ថបទភាសាហេព្រើរ។ ពាក្យ (ខ ១១ ខ) "ទុក្ខ" ក៏ជាពាក្យដែរ (អេឌីនអ៊ី)។ ដូច្នេះ ពាក្យ បំទុក្ខព្រួយ™ មានន័យថា ព្រះបានស្តាប់តាមការពិតដែលហាការទទួលសោកក្នុងស្ថានភាពទាប ហើយអធិស្ឋាន។ ភស្តុតាងនៃការប្រែចិត្តរបស់ហាការ គឺប្រាកដថាយើងឃើញថាគាត់បានគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយបានត្រឡប់ទៅផ្ទះសារ៉ាវិញ។ បើនាងមិនបានរៀបចំចិត្តដោយការទទួលសោករបស់នាង នាងមិនអាចព្រះបានដូច្នេះទេ។

ការដែលនាងហាការត្រឡប់ទៅផ្ទះដែលនាងចេញមកនោះ គឺជាអាកប្បកិរិយាដែលនាងមិនបានគិតដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់បុរសនោះទេ តែគិតតែពីទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងនាងទើបប្រសើរ។ សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកជឿគ្រីស្តបរិស័ទមិនគិតពីអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែទាំងអស់គ្នាបន្តលើកិត្តិយសផ្ទាល់ខ្លួន ទទួលបានផលប្រយោជន៍នៅចំពោះមុខបុរសនោះ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេផ្ដោតលើការឃុបឃិតខាងនយោបាយ និងការបង្កាច់បង្ខូច។ ចូរយើងរៀនពីអាកប្បកិរិយារបស់ហាការ។ នាងមិនបានគិតពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងកិត្តិយសរបស់នាងទេ ប៉ុន្តែស្តាប់តាមតែព្រះ ហើយនាងបានត្រឡប់ទៅផ្ទះដែលត្រូវគេបៀតបៀនវិញ (ខ៦)។

3) ពាក្យ បំទីនេះ™ មានន័យថា បំតាមអណ្ណាងក្នុងទីរហោស្ថាន™ (ខ៧) កន្លែងនោះជាតំបន់វាលរហោស្ថាន និងទីរហោស្ថាន។ វាលខ្សាច់គឺជាកោះ។ ពេលខ្លះខ្សាច់ដោយខ្យល់បក់

បោកគ្របលើមេឃ។ ខ្វះសម្លៀកបំពាក់ ស្បៀងអាហារ និងលំនៅដ្ឋាន។ ជារឿយៗមាន
តែអណ្តូងមួយប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានរកឃើញ មានស្មៅ និងដើមឈើតិចតួច។ វាត្រូវបាន
គេហៅសម្រាប់ oasis; កន្លែងនោះជាជម្រកដែលអ្នកធ្វើដំណើរសម្រាក។ ដូចកន្លែងដែល
Hagar ស្នាក់នៅគឺជាវាលខ្សាច់ដែលខ្វះលក្ខខណ្ឌធម្មជាតិ ហើយវាជាវាលខ្សាច់ដ៏ងាយ
ដែលពេលខ្លះស្ទើរតែអាចផ្តល់ជំនួយដល់នាង។

បន្ទាប់មក ព្រះបានបើកសម្តែងដល់ហាការឱ្យស្រែកឡើង លើកលែងតែការរំពឹងទុក។
គ្មានកន្លែងសម្រាប់សង់អាសនៈទេ ហើយក៏គ្មានអំប្រាបាំណាដែលទទួលបានព្រះគុណនៃ
ការប្រាស្រ័យទាក់ទងរវាងព្រះនិងមនុស្សដែរ។ ប៉ុន្តែនៅទីនោះ ព្រះបានបើកសម្តែងដល់
ហាការឱ្យប្រែចិត្ត។ ព្រះជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ។ ទ្រង់គឺជាព្រះនៃមនុស្សដែលមានតែការ
ប្រែចិត្ត ហើយជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ (មថ ៣:៨) សព្វថ្ងៃនេះដែរ ព្រះក៏មិនមែនជាព្រះនៃអ្នក
ដែលអួតពីខ្សែនៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ ហើយទ្រង់ក៏មិនមែនជាព្រះរបស់មនុស្សដែលមិន
ប្រែចិត្ត ហើយមិនរស់នៅតាមជំនឿដោយពឹងលើខ្សែនោះដែរ។ ទោះជាអ្នកដែលស្នាក់នៅ
ក្នុងកន្លែងដូចជាវាលរហោស្ថាន និងទីរហោស្ថានមិនមានបរិយាកាសអ្នកអាងក៏ដោយ បើ
សិនជាអ្នកនោះប្រែចិត្តដោយការទូញសោកពីអំពើបាបនៅចំពោះព្រះ។ ព្រះសព្វព្រះ
ហឫទ័យនឹងក្លាយជាព្រះរបស់គាត់។ យើងអាចជ្រើសរើសរដ្ឋដែលមិនមានបេតិកភណ្ឌ
សាសនា និងទីកន្លែងដូចជាវាលខ្សាច់ និងទីរហោស្ថាន។ យើងមិនគួរក្លាយជាពួកផារីស៊ី
ដើម្បីអធិស្ឋាននៅកន្លែងដាច់ពីគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរក្លាយជាអ្នកយកពន្ធមិនត្រូវលើបមុខ

ឡើង ហើយវាសង្កេតឃើញ ហើយប្រែចិត្ត។ (លូក. ១៨:៩-១៤) ផ្ទុយទៅវិញ ក្រុមជំនុំគួរត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់នៅទីរហោស្ថាន។ (វិវរណៈ ១២:៦, ១៤)

2. សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រោសខ្ញុំ។

ព្រះមើលមកយើងនៅកន្លែងណាមួយ។ មានតែយើងទេដែលមិនស្គាល់តួលេខដែលគាត់បានមើល។ ទំនុកតម្កើង 139:2-6 មានប្រសាសន៍ថា “អ្នករាល់គ្នាដឹងពេលដែលខ្ញុំអង្គុយ ហើយពេលខ្ញុំក្រោកឡើង។ អ្នកយល់គំនិតរបស់ខ្ញុំពីចម្ងាយ។ អ្នកស្វែងរកផ្លូវរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំដេកចុះ ហើយស្គាល់គ្រប់ផ្លូវរបស់ខ្ញុំ។ សូមឱ្យតែមុនពេលមានពាក្យមួយមកលើអណ្តាតរបស់ខ្ញុំក៏ដោយ មើលចុះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ជ្រាបហើយ! អ្នកដាក់ដៃខ្ញុំទាំងពីរក្រោយ និងពីមុខ ហើយដាក់ដៃលើខ្ញុំ។ ចំណេះដឹងបែបនេះគឺអស្ចារ្យពេកសម្រាប់ខ្ញុំ។ វាខ្ពស់; ខ្ញុំមិនអាចទទួលបានវាទេ™។ សូមមើលលោកុប្បត្តិ 28:16 ។

ដូច្នេះ តើយើងអាចរកឃើញព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះស្គាល់ខ្ញុំ™យ៉ាងដូចម្តេច? ជាពិសេស វាត្រូវបានរកឃើញដោយវិធីបីយ៉ាង។

- (1) លុះកន្លងផុតទៅជាយូរថ្ងៃ តាំងពីហេតុការណ៍បានកើតឡើង គួរស្វែងយល់។
- (2) នៅពេលដែលព្រឹត្តិការណ៍ពិសេសដែលជាការផ្តល់ពិសេសរបស់ព្រះបានកើតឡើង ការពិតដែលព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់ខ្ញុំ ត្រូវបានគេជូនដំណឹងដល់ខ្ញុំភ្លាមៗ។
- (3) ជាពិសេសនៅក្នុងករណីរបស់ហាការនៅក្នុងការអធិស្ឋាននៅក្នុងការរងទុក្ខរបស់គាត់ សម្រាប់ព្រះបានបង្ហាញដោយផ្ទាល់ដល់នាងដោយដឹង (ការមើលឃើញ) នៃព្រះត្រូវបាន

ជូនដំណឹងដល់នាង។ ថ្ងៃនេះផងដែរនៅពេលដែលយើងទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន
ការពិតដែលព្រះដឹងថាយើងមានអារម្មណ៍ដោយយើង។ យ៉ាងណាក៏បានទទួលចម្លើយនៃការ
អធិស្ឋានរបស់គាត់ គាត់បានហៅកន្លែងនៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់សម្រាប់ Peniel (P₂IA)
= ការជួបព្រះ) ។

ដោយសារព្រះស្គាល់យើង ដូច្នេះយើងគួរប្រតិបត្តិដោយកោតខ្លាចព្រះគ្រប់ពេល។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 24 សេចក្តីជំនឿរបស់អំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១៧:១៧) យោងទៅ រ៉ូម ៤:១៨-២៥

1. គាត់រំពឹង និងជឿជាក់លើស្ថានភាពដែលគាត់មិនអាចរំពឹងទុក។

រ៉ូម 4:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងសង្ឃឹម គាត់បានជឿទាន់នឹងសេចក្តីសង្ឃឹម™។ វាបាននិយាយថាការពិតដែលជឿលើការសន្យាថាសាវ៉ានឹងមានកូនប្រុសមួយ (17:16) ។ វាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការជឿលើការសន្យាបែបនេះ។ មូលហេតុដែលបុរសនោះមានការពិបាកដែលបុរសជឿលើការសន្យាបែបនេះគឺដូចជាការធ្វើតាម ដូចដែលយើងនិយាយតាមរយៈករណីរបស់អំប្រាហាំ។ សម្រាប់អំប្រាហាំគឺជាបុរសចំណាស់ដែលមានអាយុ 100 ឆ្នាំហើយសាវ៉ាមិនមានកូនទេ ការសន្យាថាសាវ៉ានឹងមានកូនប្រុសគឺជាការពិបាកដែលគាត់ជឿថាវាជាលក្ខខណ្ឌធម្មជាតិរបស់អំប្រាហាំ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកអំប្រាហាំមានលក្ខខណ្ឌងាយស្រួលដែលអំប្រាហាំអាចជឿបាន។ ពីព្រោះការសន្យាត្រូវបានដាក់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដើម្បីបង្កើតធម្មជាតិ។ ធម្មជាតិគឺវល្លយ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដើម្បីបង្កើតធម្មជាតិគឺអស់កល្បជានិច្ច។

2. ការអនុវត្តជាក់ស្តែងនៃជំនឿរបស់អំប្រាហាំ។

ពេលដែលការសន្យាដែលថាសាវ៉ានឹងមានកូនបានមក អំប្រាហាំបានក្រាបចុះទាំងស្រើច។ ការដែលអំប្រាហាំត្រូវបានគេកុហក ហើយស្ទើរគឺជាការមិនជឿ ប៉ុន្តែជាជំនឿ។ ការក្រាបចុះសំដៅទៅលើអត្ថន័យនៃការថ្វាយបង្គំ។ បើគាត់ស្ទើរចម្លែក គាត់មិនអាច

ថ្វាយបង្គំព្រះបានទេ។ រឿងមួយដែលយើងយល់នៅទីនេះគឺការពិតដែលថាអំប្រាហាំមិនបានចាត់ទុកទុក្ខលំបាកដែលគាត់គ្មានសង្ឃឹមក្នុងការមានកូនជាបញ្ហានោះទេ ផ្ទុយទៅវិញគាត់គិតថាវាជាសុទ្ធិដ្ឋិនិយម។ ជានិច្ចកាល ភាពមិនអនុគ្រោះគួរតែត្រូវបានព្យាបាលដោយអ្នកជឿថាវាជាឱកាសដ៏គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍មួយក្នុងការមានមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសេចក្តីជំនឿ។ ពេលមនុស្សជិះយន្តហោះ បើយន្តហោះត្រូវខ្យល់កកើក អ្នកណាក៏ខ្លាចដែរ ។ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងចូលចិត្តកំប្លែងនៅពេលនោះ។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿជួបទុក្ខលំបាក គាត់មិនគួរបាក់ទឹកចិត្តទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរតែរង់ចាំព្រះគុណនៃសេចក្តីជំនឿដោយអំណរ។ នៅពេលផ្សេងទៀតដែលខ្ញុំបានជួបនឹងរឿងលំបាក ខ្ញុំបានយកការថប់បារម្ភ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយពីការថប់បារម្ភរបស់ខ្ញុំ រឿងនេះបានធ្វើទៅបានល្អ។ នៅពេលនោះ តើខ្ញុំរីករាយប៉ុណ្ណា បើខ្ញុំជឿលើព្រះអម្ចាស់នៅពេលនោះ?

សម្រាប់អំប្រាហាំបានរីករាយនឹងភាពលំបាកដោយមើលទៅព្រះ គាត់បានទទួលព្រះគុណនៃសេចក្តីជំនឿបន្ថែមទៀត។ ជំនឿមិនមែនជាប្រតិបត្តិការនៃចិត្តវិទ្យារបស់មនុស្សដែលមនុស្សអាចលើកវាឡើងយ៉ាងសកម្មនោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាវត្ថុមានរបស់ព្រះដែលអាចទទួលបានដោយអសកម្ម។ (អេសាយ ២៖៨) ដូច្នេះ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញពីលក្ខណៈអសកម្មនៃជំនឿរបស់អំប្រាហាំក្នុងខែនៃរ៉ូម ៤:២០-២១។ នោះគឺពាក្យថា “បានចម្រើនខ្លាំងឡើងក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់ទ្រង់ “ () ជាកិរិយាសព្វអកម្ម ពាក្យ “ជឿជាក់យ៉ាងពេញលេញ” () គួរត្រូវបានកែប្រែជាពាក្យ “បានធានា” ក៏ជាកិរិយាសព្វអកម្ម។ នៅពេលដែលបុរសនោះមិនត្អូញត្អែរ ហើយសម្តឹងមើលព្រះអម្ចាស់ដោយបន្ទាបខ្លួន ហើយទទួលយកសុទ្ធិដ្ឋិនិយមដែលព្រះបានបើកសម្តែងគាត់ ហើយពង្រឹងជំនឿរបស់គាត់បន្ថែមទៀត។

មូលហេតុដែលវាធ្វើដូច្នេះ ត្រូវបានបកស្រាយដូចតទៅ។ ព្រះប្រទានការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់ពួកបរិសុទ្ធ; គាត់បានបញ្ជូនការល្អឱ្យឃើញរដ្ឋដៀវរបស់គាត់។ នៅពេលដែលបុរសត្រូវបានល្អឆាត់បានទាក់ទងទៅការសន្យារបស់ព្រះហើយគាត់មានឱកាសដើម្បីដោះស្រាយអាកប្បកិរិយា។ ជំនឿ និងទុក្ខលំបាកមិនអាចបំបែកគ្នាបានទេ។ នៅពេលដែលយើងប្រព្រឹត្តចំពោះទុក្ខលំបាកដោយខុស ជំនឿរបស់គាត់ក្លាយជាភាពទន់ខ្សោយ គាត់បានប្រព្រឹត្តចំពោះទុក្ខលំបាកដោយត្រឹមត្រូវ ជំនឿរបស់គាត់នឹងរឹងមាំ។ ស្ត្រីពិការភ្នែក Helen Keller បាននិយាយថា ប៉ូ មនុស្សខ្វាក់ដាក់ដៃក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះគាត់រកឃើញផ្លូវសុវត្ថិភាពជាងមនុស្សពេញលេញទៅទៀត™។ តន្ត្រីករ Handel បានក្លាយជាបុរសពិការ។ គាត់បានទទួលសេចក្តីជំនឿដ៏អស្ចារ្យ ហើយបាននិពន្ធបទឆ្លង Hallelujah Chorus ។ នៅក្នុងភាពលំបាកដើម្បីជឿលើគាត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ដោយមិនសង្ស័យការសន្យារបស់ព្រះគឺជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីទទួលស្គាល់ព្រះជាព្រះ។ គឺដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 25 អាកប្បកិរិយារបស់សាវ័ចំពោះសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១៨:១-១៥)

មនុស្សបីនាក់ដែលត្រូវទៅសួរសុខទុក្ខអំប្រាហាំ តាមពិតគឺជាទេវតាពីររូប និងព្រះ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានជូនដំណឹងដល់អំប្រាហាំ និងសាវ័ជាបុរស។ (ហេ. (ខ១០) សាវ័ដើម្បីស្តាប់ ការសន្យានេះបានយកអាកប្បកិរិយាដូចខាងក្រោម

1. លាក់ការមិនជឿ។

ខណៈដែលសាវ័ស្តាប់ពាក្យសន្យាថាថ្ងៃអនាគតនាងនឹងបានកូនប្រុស នាងសើចក្នុងចិត្ត។ (ខ១២) ការសើចរបស់នាង ១) មិនមែនជាអាកប្បកិរិយាមើលងាយនោះទេ។ អំប្រាហាំ និងសាវ័បាននាំបុរសបីនាក់ទៅលេងទីនោះយ៉ាងសប្បុរស ហេតុអ្វីបានជាគេមើលងាយគេ? ពួកគេបានយកទឹកមកលាងសម្អាតជើងរបស់ពួកគេ (ខ៤) ហើយបានធ្វើការកម្សាន្តចិត្ត ពួកគេដោយអាហារឆ្ងាញ់ៗ។ (6-8) 2) ការសើចគ្រាន់តែបង្ហាញឱ្យឃើញថា ទោះបីជា ពួកគេមានសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏រីករាយក៏ដោយ ពួកគេមិនជឿលើតែលទ្ធភាពនៃការសម្រេចនៃ ការសន្យានោះទេ។ បន្ទាប់មក វាមិនមែនជាការមិនជឿរឹងរូសនោះទេ ទោះយ៉ាងណាក៏ ដោយ វាត្រូវបានលាក់ការមិនជឿ។ មូលហេតុដែលសាវ័មិនជឿនោះ គឺដោយសារនាង មានវ័យចំណាស់ ហើយម្ចាស់របស់គាត់ក៏ចាស់ដែរ។ នេះជាការមិនជឿមិនជឿលើ អំណាចអបិយជំនឿ។ ក្នុងចំណោមអ្នកជឿល្អ មានស្នាដៃដែលជ្រើសរើសជឿលើជំនឿអ រូបី។ មូលហេតុដែលវាក្លាយទៅជាបែបនេះ គឺដោយសារពួកគេខ្សោយក្នុងការជឿលើព្រះ

ដ៏មានព្រះជន្មរស់។ នៅពេលដែលបុរសនោះពោរពេញដោយព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ ជួនកាលគាត់ក្លាយទៅជាទន់ខ្សោយ។ ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ ការបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ចំណុចត្រូវញាំឱ្យធ្លាក់។ បុរសដែលមានបទគម្ពីរយ៉ាង ឆ្ងាញ់ពិសា មានចិត្តថ្មី ហើយក្លាយជាមនុស្សខាងវិញ្ញាណ។ ការមិនជឿដែលលាក់កំបាំង របស់សាវ៉ាមានមូលហេតុនៅក្នុងទិដ្ឋភាពលាក់កំបាំងរបស់ព្រះ។ សាវ៉ាអាចជឿលើព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយជឿលើព្រះផងដែរ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកមានមនុស្សបីនាក់បានបើក បង្ហាញថាជាមនុស្សដើម្បីបិទបាំងរូបព្រះ។ សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកជឿក៏មិនទទួលបទគម្ពីរជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរ ប៉ុន្តែកាលដែលពួកគេគិតថា វាគ្រាន់តែជាព្រះបន្ទូលរបស់មនុស្ស នោះការមិនជឿក៏គួរតែផុសឡើងក្នុងចិត្តដែរ។

2. ជំនឿលាក់កំបាំងរបស់សាវ៉ា ដូចដែលនាងបានស្តាប់នៅក្នុងចិត្តរបស់នាង។ ពាក្យ សន្យា សាវ៉ាសើច។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកសម្រាប់មនុស្សដែលបានលាតត្រដាងនោះគឺជាទេវតា និងព្រះ ពួកគេបានស្តីបន្ទោសចំពោះការពិតដែលសាវ៉ាសើច។ (១៣-១៤) ការស្តីបន្ទោស បានធ្វើឱ្យសាវ៉ាភ័យខ្លាច។ (ខ ១៥)

មូលហេតុដែលនាងខ្លាចគឺអ្នកដែលបន្ទោសនាងគឺព្រះ។ ចិត្តដែលខ្លាចព្រះគឺសេចក្តីជំនឿ។ ព្រះស្រឡាញ់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ (អេសាយ ៦៦:២) លះបង់អំពើបាបទាំងអស់របស់ គាត់ (ទំនុកដំកើង ១០៣:១២-១៤) ការពិតដែលថាសាវ៉ាត្រូវបានទទួលយកការកោតខ្លាច ព្រះ បានបង្ហាញឱ្យឃើញពីការស្តាប់បង្គាប់ស្រ្តីផងដែរ។ សាវ៉ាជាអ្នកស្តាប់បង្គាប់ដោយ ការភ័យខ្លាចក្រោមការដឹកនាំនៃសេចក្តីជំនឿរបស់អំប្រាហាំ ទី ១ ពេត្រុស ៣:៦ បាន

និយាយថា ឯ ដូចជាសារីបានស្តាប់បង្គាប់អំប្រាហាំ ដោយហៅគាត់ថាជាម្ចាស់។ ហើយ
អ្នកគឺជាកូនរបស់នាងប្រសិនបើអ្នកធ្វើបានល្អហើយមិនខ្លាចអ្វីដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាច។ ឯក្នុង
ន័យនេះផងដែរ សារីជាស្រ្តីមានជំនឿសម្រាប់នាងត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង ហេព្រើរ ១១:
១១ ។

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 26 ការអធិស្ឋានរបស់អំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១៨:២២-៣៣)

1. ការអធិស្ឋានដើម្បីជឿលើឆន្ទៈរបស់អំប្រាហាំ។

ការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺគ្រាន់តែដើម្បីសុំព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះប៉ុន្តែមិនមែនជាបំណងប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើតាមការទាមទាររបស់គាត់។ វាគឺជាព្យាបាទដើម្បីបោះបង់គាត់។ អ្នកដែលគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ មិនរស់ដើម្បីសេចក្តីសុខសាន្ត និងសិរីរុងរឿងរបស់ខ្លួនឡើយ។ កាលកូនរបស់ព្រះរស់នៅកណ្តាលខ្លួនគាត់ គាត់ជួបនឹងការរងទុក្ខជាបន្តបន្ទាប់។ ទោះបីជាយើងធ្វើមិនបានល្អក៏ដោយ យើងអាចរីករាយនឹងបរិស្ថាន។

2. ការអធិស្ឋានដើម្បីធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិត ហើយរំពឹងថាព្រះនឹងតបស្នង។ តើយើងមានសេចក្តីសុចរិតដែលអាចផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះនៃស្ថានសួគ៌នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះឬទេ? វាគឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងអាចទទួលបាន ប្រសិនបើយើងចង់ទទួលបាន។ មធ្យោបាយដើម្បីទទួលបានវាគឺជំនឿ។ ភស្តុតាងដែលបង្ហាញថាយើងមានជំនឿគឺការចង់បានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយយើងគួរតែធ្វើដូចជាការអត់ឃ្លាន និងស្រេកទឹក។ (ម៉ាថាយ ៥:៦)

3. ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់សម្រាប់អ្នកដទៃ។

វាគឺជាការពិតដែលថាការអធិស្ឋានរបស់អំប្រាហាំគឺសម្រាប់ការសង្គ្រោះនៃមនុស្សសុចរិត ហើយវាក៏សម្រាប់ការសង្គ្រោះនៃមនុស្សទាំងអស់នៃទីក្រុងសូដុមកូម៉ូរ៉ា។ ពាក្យថា “ឧបមាថា មានមនុស្សសុចរិតហាសិបនាក់នៅក្នុងទីក្រុង។ តើអ្នកនឹងបោសសម្អាតកន្លែងនោះចោល ហើយមិនទុកសម្រាប់មនុស្សសុចរិតហាសិបនាក់ដែលនៅក្នុងនោះឬ? ” (ខ

២៤) មានន័យថាវា។ រឿងដែលត្រូវបន់ស្រន់អ្នកដទៃមិនងាយប្រតិបត្តិឡើយ។ ប៉ុន្តែ បើយើងមិនអធិស្ឋានទេ យើងនឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ (១សាំ. ១២:២៣) ទោះជាសេចក្តីអធិស្ឋានបែបនេះមិនត្រូវបានធ្វើដោយងាយស្រួលទេ ពេលយើងព្យាយាមធ្វើដោយស្មោះត្រង់ យើងអាចធ្វើបាន។ អំពើល្អទាំងអស់មិនគួរក្លាយជាដោយគ្មានការប្រឹងប្រែងនោះទេ។ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមធ្វើគ្រប់រឿងល្អ ពីដំបូង ការពិតត្រូវធ្វើបានល្អ ហើយក្រោយមកទៀត គួរតែអនុវត្តដោយរលូន។ របស់ដែលគួរសម្រេចដោយការព្យាយាមរបស់យើងគឺច្បាប់របស់ព្រះ។ សារកប៉ុលក៏បានមានប្រសាសន៍ថា ០ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រៀនប្រដៅរូបកាយរបស់ខ្ញុំ ហើយរក្សាវាឱ្យស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រង ក្រែងលោខ្ញុំបានផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នកដទៃតែហើយខ្ញុំផ្ទាល់នឹងត្រូវដកសិទ្ធិចេញ TM ។ (១កូរិនថូស ៩:២៧)

4. ការអធិស្ឋានក្នុងការជួបនឹងវត្ថុ។

នៅពេលដែលយើងអានការអធិស្ឋានរបស់អំប្រាហាំដែលបានសរសេរនៅក្នុងអត្ថបទនោះ វាបង្ហាញថាបានជួបបុរសពីរនាក់ ហើយនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូចដែលអំប្រាហាំបានស្នើសុំ ហើយព្រះជាម្ចាស់បានឆ្លើយតប ហើយដូចដែលព្រះបានឆ្លើយតប អំប្រាហាំបានស្នើសុំម្តងទៀត។ ការពិតដែលថាការអធិស្ឋានធ្វើដូច្នេះគឺសម្រាប់ការទំនាក់ទំនងរវាងអំប្រាហាំនិងព្រះត្រូវបានបើក។

តើអ្វីជាឧបសគ្គរវាងព្រះ និងយើង? វាជាអំពើបាបដែលយើងស្រឡាញ់អ្នកដទៃជាងព្រះ។ ការគិតនិងសកម្មភាពបែបនេះគឺដូចជាការថ្វាយបង្គំព្រះ និងការជិតក្បត់។ ដ្បិតយើងត្រូវ

ព្យួរលើជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់របស់យើងលើព្រះអម្ចាស់ ហើយជឿលើព្រះអម្ចាស់ យើង គួរតែបដិសេធការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ និងការផិតក្បត់ដោយអស់ពីចិត្ត។

5. ការអធិស្ឋានដ៏រាបទាបដើម្បីចាត់ទុកខ្លួនឯងដូចជាផ្លូវដី។

អំប្រាហាំបានឃើញខ្លួនគាត់ជាផ្លូវដីTMនៅចំពោះព្រះ។ ផ្លូវដីជាប់នៅលើផែនដី លោកអំប្រាហាំត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនដូចជាផ្លូវដីនៅលើផែនដី សត្វពស់ដែលធ្វើអោយអីដាម និងអេវ៉ាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានស៊ីផ្លូវដីនឹងដាក់ទោសវា ទោះបីជាសត្វពស់រស់នៅដោយស៊ីផ្លូវដីក៏ដោយ វាមានន័យថា វាត្រូវបានគេបន្ទាបខ្លួន ហើយវាមកលើផែនដី ហើយផ្លូវដីអាចនឹងត្រូវស៊ីចូលក្នុងមាត់របស់វា។ អ្នកដែលធ្វើឱ្យយើងមិនរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿល្អគឺខ្លួនយើងតែប៉ុណ្ណោះ។ សត្រូវដ៏ធំបំផុតនៅក្នុងយើងគឺខ្លួនយើង។ យើងគួរតែដឹងពីការពិតនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 អាកប្បកិរិយាខ្សោយរបស់អ្នកជឿ និងការបាត់បង់របស់គាត់ (លោក ប្បត្តិ ១៩:១-២២)

គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថាឡូតគឺជាមនុស្សសុចរិត។ (ពេត្រុសទី២ ២:៧-៨) មូលហេតុដែលហៅគាត់ថាជាមនុស្សសុចរិត មិនមែនថាការងាររបស់គាត់រឹងមាំសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតទេ។ ថ្វីត្បិតតែគាត់ជាអ្នកជឿខ្សោយក៏ដោយ ប៉ុន្តែសម្រាប់គាត់គឺជាអ្នកជឿហើយមានបេះដូងសម្រាប់សេចក្តីសុចរិត។ នៅក្នុងអត្ថន័យដែលបេះដូងរបស់គាត់យំសោកចំពោះអំពើទុច្ចរិតរបស់ប្រជាជនក្រុងសូដុម ពេត្រុសទី 2 2: 7 បាននិយាយថា "ហើយប្រសិនបើគាត់បានសង្គ្រោះឡូតដ៏សុចរិតដោយទុក្ខព្រួយយ៉ាងខ្លាំងដោយសារការប្រព្រឹត្តិទាំងអស់អាក្រក់" 2: 8 បាននិយាយថា "សម្រាប់ដូចនោះ។ បុរសសុចរិតរស់នៅក្នុងចំណោមពួកគេពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ គាត់កំពុងធ្វើទារុណកម្មព្រលឹងសុចរិតរបស់គាត់ចំពោះការប្រព្រឹត្តិខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ ដែលគាត់បានឃើញ និងបានឮ) “ប៉ុន្តែគាត់មានកំហុសជាច្រើន ដោយទាញបរិយាកាសរបស់គាត់សម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់។ យើងគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ខ្លួនឯង ហើយក៏មានអំណាចក្នុងការកាន់កាប់បរិស្ថាន។

1. ឡូតបានសម្របសម្រួលដល់ពិភពលោក។ (៥-៨) គាត់បានប្រាប់ហ្វូងមនុស្សឱ្យធ្វើបាបបុរសឱ្យមកលេងគាត់ថា "កុំធ្វើអ្វីដល់បុរសទាំងនេះ" ។ គាត់ពិតជាបានអះអាងពីភាពសុចរិត។ ប៉ុន្តែ លោកបានស្នើឱ្យពួកគេអាចកាត់ទោសអំពើបាបផ្សេងទៀត។ (ខ ៨) នេះជាចរិតទន់ខ្សោយរបស់គាត់ក្នុងការសម្របសម្រួលនឹងអំពើបាប។ ពីឡាត់មានចិត្តចង់ដោះលែងព្រះយេស៊ូ ប៉ុន្តែបានដាក់ទោសគាត់យ៉ាងខ្លាំងដើម្បីយកបេះដូងអ្នកបះបោរដែល

ស្រែកថានឹងសម្លាប់ព្រះយេស៊ូ។ នេះជាសកម្មភាពរបស់អ្នកទន់ខ្សោយដើម្បីសម្របសម្រួលនឹងអំពើបាបផងដែរ។ "ភាពទន់ខ្សោយ" មិនមានលក្ខខណ្ឌដើម្បីអាចអភ័យទោសចំពោះចរិតលក្ខណៈខ្លាំងនោះទេ។ ភាពទន់ខ្សោយខ្លាំងគឺជាអំពើបាប។ បើអ្នកណាសម្រុះសម្រួលអំពើបាបដោយសារចំណុចខ្សោយរបស់ខ្លួន នោះជាអំពើបាបដែលធ្វើខ្លួនឱ្យក្លាយជារូបព្រះ។ ការមិនចុះសម្រុងនឹងអំពើបាប គឺជាផ្លូវរស់។ ប្រសិនបើអ្នកជឿមិនចុះសម្រុងនឹងអំពើបាប ហើយបានស្លាប់ទេ ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងវា ហើយបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់។ បុរសនោះសម្រុះសម្រួលនឹងអំពើបាបនោះ ខ្លួនមិនរស់ដើម្បីអំពើបាបនោះទេ។ បន្ទាប់ពីគាត់សម្របសម្រួលពេលគាត់ស្លាប់ ការស្លាប់របស់គាត់គឺជាការស្លាប់ដឹកខ្វាក់។ ហើយទោះបីជាគាត់នៅមានជីវិតក៏ដោយក៏គាត់រស់នៅដោយអាម៉ាស់ពេញមួយជីវិត។ ដោយសារអ្នកជឿមិនចុះសម្រុងនឹងអំពើបាប គាត់មិនគួរស្លាប់ជាដាច់ខាត ឡុតមិនបានចុះសម្រុងជាមួយពួកបះបោរ ហើយក្រោកឈរឡើងយ៉ាងមុតមាំថាគាត់មិនស្លាប់ឡើយ។ សម្រាប់មនុស្សពីរនាក់ដែលទៅលេងផ្ទះរបស់គាត់គឺជាទេវតាដែលគាត់បានការពារគាត់យ៉ាងពេញលេញ។ សូមយោងទៅខ ១១ ។

2. ឡុតបានប៉ះពាល់ដល់ពិភពលោក។ (១២-២០) គាត់បានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ទេវតាដើម្បីចាកចេញពីក្រុងសូដុម ហើយគេចពីវា ហើយថែមទាំងបានព្រមានដល់គ្រួសាររបស់គាត់ទៀតផង។ (ខ១៤) ហើយគាត់មិនចូលចិត្តទុកវាចោល ហើយស្ទាក់ស្ទើរ។ (ខ១៦) នេះជាមូលហេតុដែលគាត់មិនបានកាត់ផ្តាច់ការស្រឡាញ់របស់គាត់ចំពោះផ្ទះដែលគាត់រស់នៅ។ អ្នកដែលស្រឡាញ់ពិភពលោកពន្យារពេលការសម្រេចចិត្តនៃជំនឿរបស់គាត់។

ដូច្នេះ។ អភិបាលខេត្ត Perix ក៏បានស្តាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ប៉ុលជាមួយ Drusilla ហើយបានពន្យារពេលដើម្បីជឿហើយនិយាយថា "ចូរទៅឆ្ងាយសម្រាប់បច្ចុប្បន្ន។ ពេលខ្ញុំ ទទួលបានឱកាស ខ្ញុំនឹងកោះហៅអ្នករាល់គ្នា™។ (កិច្ចការ ២៤:២៤-២៥) ចន ប៊ុនយ៉ាន បានប្រៀបធៀបពិភពលោកនេះ ហើយបាននិយាយថា វ៉ែនដឺអ៊ីស្ត្រិយៈ™ ដែលមានន័យ ថាវាធ្វើឱ្យអ្នកជឿចាប់អារម្មណ៍។ (Mt 4: 4) ហើយគាត់បានអំពាវនាវផងដែរ Madam Bubble ដែលមានន័យថាវាត្រូវបានស្តាប់យ៉ាងឆាប់រហ័ស។ (យ៉ូហានទី១ ២:១៧)

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ឡូតមិនចង់គេចទៅភ្នំឆ្ងាយទេ ប៉ុន្តែចូលទៅទីក្រុងតូចក្បែរនោះ។ (១៩-២០) ភាគីបង្ហាញឱ្យឃើញដែរថា គាត់ស្រឡាញ់គំនិតចង់ស្រឡាញ់ទីក្រុងតូចដូចក្រុង សូដុម។ ជំនឿគឺដើម្បីគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ ប៉ុន្តែវាមិនមែនដើម្បី កាត់បន្ថយវាទេ។ ឡូតនៅតែរងឥទ្ធិពលដល់ពិភពលោក គាត់បានកាត់បន្ថយព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ។ ទេវតាប្រាប់គាត់ឱ្យរត់ទៅភ្នំ; គាត់ចង់ចូលទៅក្នុងទីក្រុងជិតមួយ។ បន្ទាប់ មកក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ាត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារអរិយធម៌ទីក្រុងដែលពុករលួយ ឡូ តបានលេសថា សូអារជាទីក្រុងតូចមួយ ហើយចង់ស្នាក់នៅទីនោះ។ ទីក្រុង Zoar គឺជាទី ក្រុងតូចមួយ។ ទោះបាបតូចក៏បាបដែរ។ ចំពោះឡូតបានប៉ះពាល់ដល់ពិភពលោក គាត់ មិនបានធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានព្យាយាមធ្វើតាមតែ ផ្នែកខ្លះប៉ុណ្ណោះ។

3. អ្នកជឿសហសម័យគួរតែរៀបចំទុក្ខវេទនានៃថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក ពោលគឺទុក្ខ វេទនាដូចជាក្រុងសូដុម និងកូម៉ូរ៉ា។ ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃក្រុងសូដុម និង

ក្រុងកូម៉ូរ៉ា គឺជាទីក្រុងនៃទុក្ខវេទនានៅពេលនោះ ជិតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីរ របស់ព្រះអម្ចាស់។ លូកា ១៧:២៨-៣២ មានប្រសាសន៍ថា បំប្លែងគេស៊ីផឹក រៀបការ ហើយរៀបការរហូតដល់ថ្ងៃដែលល្អអេចលូទៅក្នុងទូកធំ ហើយទឹកជំនន់ក៏បានបំផ្លាញពួក គេទាំងអស់។ ដូចគ្នាដែរ នៅសម័យលោកឡូតេគេស៊ីផឹក ទិញលក់ ដាំ និងសង់ ប៉ុន្តែនៅ ថ្ងៃដែលឡូតេចេញពីក្រុងសូដុម ភ្លើង និងស្ពាន់ជ័របានភ្លៀងធ្លាក់ពីលើមេឃ ហើយបំផ្លាញ ពួកគេទាំងអស់។ គឺនៅថ្ងៃដែលបុត្រមនុស្សត្រូវបានបង្ហាញ។ នៅថ្ងៃនោះ សូមឱ្យអ្នកដែល នៅលើដំបូលផ្ទះ ដោយមានរបស់របរនៅក្នុងផ្ទះ កុំចុះមកយករបស់ទាំងនោះទៅ ហើយក៏ កុំឱ្យអ្នកដែលនៅតាមចម្ការត្រឡប់ទៅវិញ។ ចូរនឹកចាំប្រពន្ធរបស់ឡូតេ™។

ពេលយើងឃើញមនុស្សជំនាន់នេះ យើងមើលទៅទុក្ខវេទនាដូចជាការបំផ្លិចបំផ្លាញក្រុងសូ ដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ា។ ឥឡូវនេះ ប្រជាជាតិនានាផលិតអាវុធនុយក្លេអ៊ែរជាច្រើន ហើយ ដំឡើងវា។ ខណៈសព្វថ្ងៃនេះ ប្រជាជាតិលើពិភពលោកលុបបាបកម្ម សង្គ្រាមមិនដែល លុបឡើយ។ ដូច្នេះ ពួកគេគួរតែប្រើអាវុធនុយក្លេអ៊ែរជាប្រាកដ។ យើងគួររៀបចំដោយ គិតថាភ្លើង និងគ្រឿងក្រអូបដើម្បីចេញពីវត្ថុខាងលើ។ . ការរៀបចំដើម្បីកាត់ផ្តាច់សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះលោកិយទាំងស្រុង និងសេចក្តីជំនឿដើម្បីទទួលយកតែព្រះអម្ចាស់។ លូកា 17:31 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្លែងនៅថ្ងៃនោះ ចូរឱ្យអ្នកដែលនៅលើដំបូលផ្ទះ ដោយមាន របស់នៅក្នុងផ្ទះ កុំចុះមកយករបស់ទាំងនោះទៅ ហើយក៏កុំឱ្យអ្នកដែលនៅតាមចម្ការត្រឡប់មកវិញដែរ។ ពាក្យមានន័យថាពួកគេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណដែលអ៊ីសាកក្លាយជាតង្វាយដុត។ (លោកុប្បត្តិ ២២:៩-១០)

ការដែលអ័ប្រាហាំថ្វាយកូនប្រុសតែមួយឈ្មោះអ៊ីសាកជាតង្វាយដុតថ្វាយព្រះបង្គោញពីជំនឿដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ ការដែលអ៊ីសាកបានក្លាយជាតង្វាយស្ងាត់មានអត្ថន័យដ៏អស្ចារ្យ។ ឥឡូវនេះ យើងនឹងគិតអំពីអត្ថន័យដ៏ជ្រាលជ្រៅនៃការដែលអ៊ីសាកបានក្លាយជាតង្វាយដុត។

1. ការដែលអ៊ីសាកក្លាយជាតង្វាយដុតមានន័យថាគាត់គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

ព្រះមានបន្ទូលប្រាប់អ័ប្រាហាំថា៖ បិទរូងថ្វាយគាត់នៅទីនោះជាតង្វាយដុត™។ មូលហេតុដែលអ៊ីសាកបានគោរពតាម គឺសម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូចដែលយើងក្រឡេកមើលមួយភ្លែត ដឹងថាបុរសដែលគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហាក់ដូចជាអស្ចារ្យណាស់។ ប៉ុន្តែ កាលដែលយើងគិតម្តងទៀត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់គឺអស្ចារ្យណាស់។ បុរសតែងតែយល់ខុសចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជួនកាល។ សេចក្តីអធិប្បាយ ២៨ អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណដែលអ៊ីសាកក្លាយជាតង្វាយដុត។ (លោកុប្បត្តិ ២២:៩-១០)

ការដែលអ័ប្រាហាំថ្វាយកូនប្រុសតែមួយឈ្មោះអ៊ីសាកជាតង្វាយដុតថ្វាយព្រះបង្គោញពីជំនឿដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ ការដែលអ៊ីសាកបានក្លាយជាតង្វាយស្ងាត់មានអត្ថន័យដ៏អស្ចារ្យ។ ឥឡូវនេះ យើងនឹងគិតអំពីអត្ថន័យដ៏ជ្រាលជ្រៅនៃការដែលអ៊ីសាកបានក្លាយជាតង្វាយដុត។

2. ការដែលអីសាកក្លាយជាតង្វាយដុតមានន័យថាគាត់គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

ព្រះមានបន្ទូលប្រាប់អំប្រាហាំថា៖ បំប្លែងក្លាយគាត់នៅទីនោះជាតង្វាយដុត™។ មូលហេតុដែលអីសាកបានគោរពតាម គឺសម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូចដែលយើងក្រឡេកមើលមួយភ្លែត ដឹងថាបុរសដែលគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហាក់ដូចជាអស្ចារ្យណាស់។ ប៉ុន្តែ កាលដែលយើងគិតម្តងទៀត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់គឺអស្ចារ្យណាស់។ បុរសតែងតែយល់ខុសចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជួនកាល។

1) ពួកគេមិនមានការទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាពិសេស។

បញ្ញត្តិដែលគេធ្លាប់មានគឺការកាន់កាប់របស់បុរស ជារបស់បង្ខំ និងរឿងល្ងង់។ ដូច្នេះពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានរោគសញ្ញាឆ្លងដើម្បី "បញ្ឆោត" ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ ដូច្នេះ ពួកគេប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ខុសដែរ។ ប៉ុន្តែអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺខុសពីមនុស្សម្នាក់ក្នុងពិភពលោក។ អំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលចូលមកក្នុងយើង គឺមិនមែនដើម្បីសង្កត់សង្កិនយើងទេ ប៉ុន្តែដើម្បីផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើង។ ព្រះបង្គាប់ជួនកាលអ្វីដែលយើងមិនអាចធ្វើ។ ប៉ុន្តែការដែលមិនអាចទៅរួចត្រូវបានដោះស្រាយដោយអំណាចដើម្បីនៅជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាបញ្ហាដល់អ្នកជឿ ហើយក៏ជាដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាផងដែរ។ ទោះជាយើងមិនដឹងសូម្បីតែខ្លឹមសារដ៏ជ្រៅនៃពាក្យនេះក៏ដោយ បើយើងជឿនិងស្តាប់តាមវា នោះយើងនឹងភ្ញាក់នូវសុភមង្គលរបស់ព្រះយេស៊ូវ។

ឧក្រិដ្ឋជនក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ថ្វាយយញ្ញបូជាដល់សត្វដែលខ្លួនទទួលបានសន្តិភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈ។

2) ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅជាមួយយើង យើងមានទំនោរមិនត្រូវបានគេចាត់ទុកវាមានតម្លៃ។ សាកស្រមៃមើលម្តង! បើប្រទេសយើងគ្មានគម្ពីរទេ តើចិត្តយើងគិតយ៉ាងណា? យើងនឹងស្គាល់រសជាតិនៃបទគម្ពីរកាន់តែស្រឡាញ់នៅពេលនោះ ហើយនឹងគោរពតាមវាថែមទៀត។ ជនជាតិអាមេរិកម្នាក់ឈ្មោះ Mervin Russell បានធ្វើដំណើរក្នុងពិភពនៃបណ្តាប្រទេសកុម្មុយនិស្តនៅទ្វីបអឺរ៉ុប បុរសៗក្នុងបណ្តាប្រទេសទាំងនោះមានការព្រួយបារម្ភណ៍ដោយសារពួកគេមិនមានបទគម្ពីរ។ ទីក្រុងមូស្គូមានវិហារតវ៉ាតែមួយគត់។ នៅពេលដែលគាត់បានផ្តល់បទគម្ពីរមួយដល់គ្រូគង្វាលជាអំណោយមួយ គ្រូគង្វាលបានយំដោយចិត្តដឹងគុណរបស់គាត់។ បុរសម្នាក់នៅប្រទេសរុស្ស៊ីបានចំណាយប្រាក់ខែមួយខែដើម្បីទិញគម្ពីរ។ នៅពេលដែលរដ្ឋាភិបាលនៃប្រទេសរុស្ស៊ីបានប្រកាសដើម្បីបោះពុម្ព 100000 បទគម្ពីរ អ្នកជឿទាំងអស់បានរង់ចាំដោយបេះដូងដ៏យូរ។ នៅថ្ងៃដើម្បីលក់បទគម្ពីរដែលបានបោះពុម្ពនោះ មនុស្សជាច្រើនបានប្រមូលផ្តុំគ្នា។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីររួមបញ្ចូលពាក្យរបស់លោក Karl Marx។ (បដា ថ្ងៃទី ៧ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៦៧ ទំព័រ ១៣)

3. ថ្វាយព្រះអង្គជាតង្វាយដុត។

ឥឡូវនេះ អំប្រាហាំ ហ៊ី ហើយចងអីសាកជាកូនគាត់ ហើយដាក់លើអាសនៈ™ (ខទី ៩) គោលបំណងដែលអីសាកត្រូវបានគេដាក់លើឈើគឺដើម្បីក្លាយទៅជាស្ថានភាពដែលគាត់ត្រូវបានដុតទាំងស្រុង។ ចំណុចសំខាន់នៃតង្វាយដុតគឺត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាផ្សេងដោយ

ដុតវា។ ផ្សែងត្រូវបានហៅសម្រាប់ "ក្លិនក្រអូបដ៏រីករាយ" ។ (លេវី. ១:៩, ១៣, ១៧)
ហើយមូលហេតុដែលគេហៅថាជាដង្វាយក្រអូប™ (អេភ. ៥:២, ភី. ដោយសារដង្វាយនេះត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះទាំងស្រុង ទើបវាមានឈ្មោះហៅក្រៅថា អូឡាកាលី (ὁλοκαυσμα) ។ វាមានន័យថាការផ្តល់ជូនដែលបានបញ្ចប់។ (ὁλοκαυσμα) ។

4. ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងតង្វាយពេញលេញ។ តើយើងថ្វាយដង្វាយពេញលេញដល់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? វាគឺជាការពិតដែលយើងមិននិយាយថាខ្លួនយើង និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងជារបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែយើងនិយាយថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយយើងគួរតែក្លាយជាអ្នកបម្រើ។ អ្នកបម្រើចាត់ចែងនូវអ្វីដែលម្ចាស់ប្រព្រឹត្តតាមឆន្ទៈរបស់ម្ចាស់។ ដ្បិតយើងជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ព្រោះរូបកាយនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងត្រូវបានប្រើសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវ។ យើងគួរតែអរសប្បាយថែមទៀត។ ដូចដែលយើងផ្តល់ជូនខ្លះ យើងមិនគួរត្រូវបានផ្តល់ជូនតែច្រើនដងទេ របស់ទាំងអស់របស់យើងគួរតែត្រូវបានផ្តល់ជូនជានិច្ច។ យើងជាអ្នកបម្រើ។ នៅក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិនេះ ដូចដែលយើងអាចឃើញករណីរបស់អ៊ីសាក យើងអាចគិតពីការស្តាប់បង្គាប់ពីរដង។ ទីមួយ ការគោរពប្រតិបត្តិដោយស្ម័គ្រចិត្ត ទីពីរ ការគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រំដែន។ បោះគាត់ជាតង្វាយដុត។

ឥឡូវនេះ អំប្រាហាំ ០ ហើយចង់អ៊ីសាកជាកូនគាត់ ហើយដាក់លើអាសនៈ™ (ខទី ៩) គោលបំណងដែលអ៊ីសាកត្រូវបានគេដាក់លើឈើគឺដើម្បីក្លាយទៅជាស្ថានភាពដែលគាត់ត្រូវបានដុតទាំងស្រុង។ ចំណុចសំខាន់នៃតង្វាយដុតគឺត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាផ្សែងដោយដុតវា។ ផ្សែងត្រូវបានហៅសម្រាប់ "ក្លិនក្រអូបដ៏រីករាយ" ។ (លេវី. ១:៩, ១៣, ១៧)

ហើយមូលហេតុដែលគេហៅថាជាជំងឺដង្ហាយក្រអូប™ (អេភ. ៥:២, ភី. ដោយសារដង្ហាយនេះត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះទាំងស្រុង ទើបវាមានរបស់ស្បថថា អូឡាកាលី (ἁγία) ។ វាមានន័យថាការផ្តល់ជូនដែលបានបញ្ចប់។ (ὁλοκαυτωμα) ។

ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងតង្វាយពេញលេញ។ តើយើងថ្វាយតង្វាយពេញលេញដល់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? វាគឺជាការពិតដែលយើងមិននិយាយថាខ្លួនយើង និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងជារបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែយើងនិយាយថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយយើងគួរតែក្លាយជាអ្នកបម្រើ។ អ្នកបម្រើចាត់ចែងនូវអ្វីដែលម្ចាស់ប្រព្រឹត្តតាមឆន្ទៈរបស់ម្ចាស់។ ដ្បិតយើងជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ព្រោះរូបកាយនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងត្រូវបានគេប្រើសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវ។ យើងគួរតែអរសប្បាយថែមទៀត។ ដូចដែលយើងផ្តល់ជូនខ្លះ យើងមិនគួរត្រូវបានផ្តល់ជូនតែច្រើនដងទេ របស់ទាំងអស់របស់យើងគួរតែត្រូវបានផ្តល់ជូនជានិច្ច។ យើងជាអ្នកបម្រើ។ នៅក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិនេះ ដូចដែលយើងអាចឃើញករណីរបស់អ៊ីសាក យើងអាចគិតពីការស្តាប់បង្គាប់ពីរដង។ ទីមួយ ការគោរពប្រតិបត្តិដោយស្ម័គ្រចិត្ត ទីពីរ ការគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រំដែន។ ១) អ៊ីសាកបានស្តាប់បង្គាប់ឪពុកដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ គាត់បានចាកចេញពីផ្ទះរបស់គាត់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត (3, 6, 8 ខ) គាត់មិនបាននិយាយជំទាស់អ្វីទេ។ ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះដោយទន់ភ័ន់បែបនេះ ជាលក្ខណៈនៃជីវិតរបស់អ៊ីសាក។ សូមមើលលោកុប្បត្តិ ២៦:១២-២៥។ គាត់បានស្តាប់បង្គាប់ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដោយធ្វើជាតង្វាយដុត។ គាត់បានតែបន្តក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់។ ហើយគាត់បានថ្វាយខ្លួនគាត់ដោយស្ងាត់ហើយដាក់ខ្លួនទៅក្នុងព្រះដោយមិនបានសង្គ្រោះ។ ដូចនេះដែរ វាហាក់ដូចជាប៉ូលបានចាត់ទុកអ្វីៗទាំងអស់របស់គាត់ដូចជាលាមកដើម្បីឲ្យខ្លួនគាត់ដឹងក្នុង

ព្រះគ្រីស្ទ។ (ភីលីព ៣:៧-៩) ខាវី ដែលបានធ្វើការនៅប្រទេសឥណ្ឌាជាសាសនទូតដំបូង បង្អស់ កាលដែលគាត់រស់នៅប្រទេសរបស់គាត់ គាត់ជាជាងជួសជុលស្បែកជើង។ គាត់ ចំណាយពេលច្រើនក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អជាការងាររបស់គាត់។ ហើយប្រាក់ដែល គាត់បានជួសជុលស្បែកជើង និងរកបាននោះ ត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាការផ្សព្វផ្សាយដំណឹង ល្អ។ ការស្តាប់បង្គាប់មិនត្រឹមតែស្ម័គ្រចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាការអនុវត្តដោយការចង។

មានការស្តាប់បង្គាប់ដែលត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងស្ថានភាពចង។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយការភ្ជាប់ ជាមួយអ្នកដទៃលើកលែងតែខ្ញុំ យើងគោរពតាមសេចក្តីសុចរិត។ ដូចនេះដែរ អ្នកជំងឺត្រូវ រកកាត់ធំបានផ្តល់ឱ្យខ្លួនគាត់ទៅកាន់កាំបិតរកកាត់បេះដូងផ្អែមហើយគាត់គួរតែសុបិន។ ប្រសិនបើគាត់មិនត្រូវបានចាប់យកសុបិនទេនោះគាត់មិនអាចជួយខ្លួនឯងឱ្យរង្គោះរង្គើ ដោយចេតនាមិនឱ្យដំណើរការគាត់បានទេ។ ការយល់ស្តីហាក់ដូចជាមានព្រំដែន។ ទោះជាអ៊ីសាកមានចិត្តចង់ធ្វើជាតង្វាយដុតដោយដួងចិត្តដ៏ផ្អែមល្អៃមរបស់គាត់ ហើយគាត់ ក៏ត្រូវការព្រំប្រទល់ក្នុងពេលតែមួយដែរ។ កាលដែលលោកបានស្តាប់ទៅ លោកមិនគួរ តក់ស្លុតឡើយ។ ដូចគ្នានឹងការដែលយើងគោរពតាមព្រះអម្ចាស់ ត្បិតយើងមានករណីជា ច្រើនដែលត្រូវរង្គោះរង្គើដោយមិនមានចេតនាចំពោះអំពើបាបរបស់យើង យើងគួរតែ ព្យាយាមស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់តាមព្រំដែនរបស់យើង។

និយាយឱ្យល្អិតល្អន់ យើងគួរទទួលឱវាទ និងការដាស់តឿនពីអ្នកដទៃ ហើយគួរគោរពតាម ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីយើងស្តាប់ការស្តាប់ដំបូន្មានក៏ដោយ ក៏យើងគួរ គោរពតាម។ អាប្រាហាំ កុយភីរ ដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ គឺជាអ្នកប្រាជ្ញខាងទ្រឹស្តីនិយម គាត់បាន

ស្តាប់ការដាស់តឿនរបស់អ្នកបម្រើ ដែលគាត់បានត្រលប់ទៅគ្រិស្តអូស្ទូដក់វិញ។ ណាម៉ាន ជាមេទ័ពរបស់សាសន៍អេវ៉ាមកើតឃ្លង់។ ពេលគាត់មកដល់ផ្ទះអេលីសា ជាហោរារបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីព្យាបាលជំងឺគាត់ អេលីសាមិនបានចេញមកទេ ហើយចាត់អ្នកបម្រើទៅឯគាត់ ហើយគាត់និយាយថា៖ ឯទៅលាងទឹកនៅទន្លេយ័រដាន់ប្រាំពីរដងTM។ ពេលនោះ ណាម៉ាន់ខឹង គាត់ក៏ចេញទៅស្រុកវិញ ហើយស្តាប់តាមការដាស់តឿនរបស់អ្នកបម្រើ ហើយចូលទៅក្នុងទន្លេយ័រដាន់ ហើយលាងខ្លួន៧ដង រួចគាត់បានជាសះស្បើយពីជំងឺ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 ព្រះនៃបេតអែល (លោកុប្បត្តិ ២៨:១០-២២)

នៅតាមផ្លូវដែលយ៉ាកុបបានចាកចេញពីឪពុកម្តាយ ហើយទៅផ្ទះពូរបស់គាត់ដែលរស់នៅ ប៉ាដាន់-អាវ៉ាម។ នៅតាមផ្លូវគាត់បានជួបព្រះជាម្ចាស់នៅបេតអែល។

1. ព្រះនៃបេតអែលបានផ្តល់ការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយអ្នកជឿកោ។ (១០-១២) យ៉ាកុបបានដេកនៅលើវាលជាមួយនឹងខ្នើយថ្ម ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានជួបព្រះនឹងទៅជួបអ្នកជឿដែលឯកោដើម្បីកុំឲ្យមានកម្មវត្ថុចំពោះជំនឿរបស់គាត់។ ដោយសារគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ (ទំនុកដំកើង ១០:១៤) អ្នកដែលជឿលើអ្នកឯទៀត លើកលែងតែព្រះ គឺជាអ្នកដែលមើលងាយព្រះ ហើយមើលងាយទ្រង់ នោះព្រះមិនបើកបង្ហាញដល់អ្នកនោះទេ។ ឥន្ទ្រីដែលមានពិន្ទុ 40:31 គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃអ្នកជឿដែលជឿបានល្អ វាហើរយ៉ាងខ្លាំង ហើយតែងតែប្រតិបត្តិដូច្នេះ។ ជាការពិតណាស់ អ្នកជឿគួរមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយអ្នកជិតខាងរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែមានតែជំនឿរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះដែលគួររីករាយនឹងភាពឯកោ។

ដូច្នេះហើយបានជាពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ឯ អ្នកមិនអាចទទួលបានសាសនាបន្តទៀតឡើយ™។ ក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់របស់មនុស្សគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ នៅពេលនេះ យ៉ាកុបក៏ត្រូវបានបើកសម្តែងថា ព្រះគ្រីស្ទជាជណ្តើរដ៏អស្ចារ្យ។ វាបានមកដល់ដីពិស្ថានសួគ៌។ ជណ្តើរគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបដូចរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលយាងចេញពីស្ថានសួគ៌។ (យ៉ូហាន ១:៥១) យើងមិនអាចប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយនឹងព្រះ

ដោយគ្មានលោកយេស៊ូ យើងក៏មិនអាចចូលទៅក្នុងកន្លែងដែលព្រះគង់បានដែរ។ (យ៉ូហាន ១៤:៦) មនុស្សទាំងអស់ប្រៀបដូចជាស្ថានភាពលិចលង់ក្នុងសមុទ្រជ្រៅដោយសំពៅដ៏អាក្រក់។ ប្រសិនបើបុរសនោះត្រូវបានសង្គ្រោះនៅទីនោះ គួរតែដាក់ស្ពាននៅលើវា។ ស្ពាននេះគួរធ្វើឡើងដោយបញ្ហានៅលើផែនដី។ បើបុរសលង់ទឹកក្នុងទឹកព្យាយាមធ្វើស្ពានទឹក វាគួរតែជាការស្រមៃឥតប្រយោជន៍តែប៉ុណ្ណោះ។ យើងមិនអាចដាក់ជណ្តើរទៅស្ថានសួគ៌ដោយវត្ថុរបស់ពិភពលោកបានទេ។

ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងនៅដាច់ពីគេ យើងជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយមានតែតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដូចជណ្តើរទេនោះ យើងអាចមានការប្រកបពិតប្រាកដជាមួយព្រះ។ សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកជឿមិនចង់បានភាពឯកោទេ ហើយតែងតែស្វែងរកសិរីរុងរឿងខាងលោកិយ និងការសប្បាយជាចម្បង។ ដោយសារពួកគេចាត់ទុកទំនាក់ទំនងរបស់ក្រុមជំនុំថាជាកម្រិតនៃការកាន់កាប់ អ្នកកាន់សាសនាបែបនេះជាជាងធ្វើឱ្យព្រះខឹងប៉ុណ្ណោះ។

2. ព្រះនៃបេតអែលគឺជាព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា។ (១៣-១៥) បុរសនោះមិនរស់នៅដោយគ្មានក្តីសង្ឃឹមទេ ក្តីសង្ឃឹមមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគ្មានសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះឡើយ។ យើងមិនទទួលយកកិច្ចសន្យារបស់មនុស្សអស្ចារ្យទេ។ កិច្ចសន្យារបស់មនុស្សត្រូវបានកំណត់ដោយសមត្ថភាពនៃអំណាចនៅក្នុងគាត់។ បុរសសន្យាអនាគតដ៏ឆ្ងាយ គាត់មិនអាចធ្វើពិភពលោកក្រោយស្លាប់ទៀតទេ។ ប៉ុន្តែព្រះបានធ្វើដូច្នេះ។ យ៉ាកុបបានទទួលការសន្យារបស់ព្រះចំពោះការល្អដែលគួរសម្រេចបន្ទាប់ពីរាប់ពាន់ឆ្នាំ។ វាគ្រាន់តែជាការសន្យារបស់មេស៊ី។ ពាក្យថា “ពូជពង្សឯងនឹងបានដូចជាធ្វើដី ហើយឯងនឹងសាយ

ភាយទៅទិសខាងលិច ទៅខាងកើត ខាងជើង និងខាងត្បូង ហើយក្នុងឯង និងពូជពង្ស ទាំងអស់នៅលើផែនដី ប្រទានពរ។ “(ខ១៤) គឺជាអត្ថន័យ។ ដូចព្រះបានសន្យាចំពោះអ្នក ជឿអំពីរឿងអនាគត អ្នកជឿគួររស់នៅដើម្បីដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមលើការសន្យា។ អ្នកជឿ ថ្ងៃនេះ លួចមើលក្តីសង្ឃឹមនាពេលអនាគត រហូតមកដល់ពេលនេះ ភាគច្រើនពួកគេផ្លាស់ ទីក្នុងក្តីសង្ឃឹមបច្ចុប្បន្ន។ ប៉ុន្តែក្តីសង្ឃឹមដែលត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជា ការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញរបស់អ្នកជឿ ហើយក៏ជាក្តីសង្ឃឹមជាថ្មីនៃសូម្បីតែអ្វីៗទាំងអស់ នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។ (រ៉ូម ៨:១៨-២៥)

3. ព្រះនៃបេតអែលបានស្តាប់ពាក្យសប្តា។ (២០-២២) យ៉ាកុបបានស្នូចក្នុងការអធិស្ឋាន របស់គាត់នៅចំពោះព្រះ។ គឺដើម្បីបម្រើព្រះរបស់គាត់ បើគាត់ធ្វើឱ្យយ៉ាកុបត្រឡប់មក វិញដោយសន្តិភាព ដោយការការពារខ្លួន។ “ពាក្យសប្តា” អាចនិយាយការសម្រេចចិត្តនៅ ចំពោះព្រះ។ ការដែលបុរសមិនធ្វើការសម្រេចចិត្តល្អគឺស្រដៀងគ្នានឹងការសម្រេចចិត្តថា គាត់គួរនៅក្នុងមនុស្សដែលបរាជ័យនោះដែរ នោះការសម្រេចចិត្តល្អគួរតែត្រូវការចំពោះ យើង។ យ៉ូបត្រូវបានបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ហើយកូនៗរបស់គាត់ត្រូវស្លាប់។ ការពិតដែលគាត់មិនបានត្អូញត្អែរពីព្រះជាម្ចាស់បានកើតចេញពីប្រសិទ្ធភាពនៃការសម្រេច ចិត្តរបស់គាត់។ គាត់បានហែកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ហើយកាត់សក់របស់គាត់ហើយ ដេកលើដីបានចេញពីសកម្មភាពនៃការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់។ គាត់សម្រេចចិត្តហើយ និយាយថា៖ ឯហើយគាត់ថាអាក្រាតខ្ញុំបានមកពីផ្ទៃម្តាយរបស់ខ្ញុំហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញ ដោយអាក្រាត។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឱ្យ ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូម

ថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់™។ (យ៉ូហ ១:២១)ជាការពិតណាស់ កាលដែលបុរស
ស្បថនៅចំពោះព្រះ គាត់គួរតែប្រុងប្រយ័ត្នខ្លះ។ វាជាការមិនជឿដែលគាត់និយាយតែ
ពាក្យប៉ុន្តែមិនប្រតិបត្តិ។ Ecc 5:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរុងឱ្យចិត្តឯងប្រញាប់និយាយនៅ
ចំពោះព្រះឡើយ ដ្បិតព្រះទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ហើយអ្នកនៅផែនដី។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យពាក្យ
របស់អ្នកមានតិចទៅ™។ ការលះបង់មិនពិត គឺជាជីវិតដែលមិនត្រូវនិយាយ និងធ្វើ។
ព្រះគម្ពីរចែងថា វាត្រូវបានហៅសម្រាប់ “ទាំងនេះគឺជាថ្មបំប្រះទឹកដែលលាក់កំបាំងនៅ
ក្នុងពិធីបុណ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នក ដូចដែលពួកគេបានជប់លៀងជាមួយអ្នកដោយ
គ្មានការភ័យខ្លាច។ អ្នកគង្វាលចិញ្ចឹមខ្លួនឯង។ ពពកគ្មានទឹក បក់បោកតាមខ្យល់; ដើម
ឈើដែលមិនមានផ្លែនៅចុងរដូវស្លឹកឈើជ្រុះ, ស្លាប់ពីរដង, កាត់ចេញ; (យូដាស 12) និង
“ទាំងនេះគឺជាប្រភពទឹក និងអ័ព្ទដែលបក់ដោយព្យុះ។ សម្រាប់ពួកគេ ភាពអាប័អួរនៃភាព
ងងឹតទាំងស្រុងត្រូវបានបម្រុងទុក™។ (ពេត្រុសទី២ ២:១៧)។ ដោយសារការលះបង់
ជាប្រយោជន៍នៃទ្រព្យក្នុងលោកនេះ និងលោកខាងមុខ ទើបមានឧបាយកលជាច្រើនដែល
នាំឱ្យកើតចេញពីការមិនពិត។ ចំពោះតម្លៃពិតនៃគ្រឿងអលង្ការពិបាកនឹងយល់ឃើញ
ណាស់ វត្ថុសិប្បនិម្មិតអាចចេញមកបាន។ ថ្វីត្បិតតែអ្នកជឿនិយាយថា ជឿដោយល្អ
ហើយព្យាយាមលះបង់ឆ្ពោះទៅរកទិសដៅ វាងាយនឹងក្លាយទៅជាមិនពិត ដោយមិនដឹងខ្លួន។
ជាពិសេសដូចដែលគាត់និយាយយ៉ាងងាយ ភាពមិនសប្បាយចិត្តបែបនេះត្រូវបាន
ចាប់ផ្តើម។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែធ្វើការសម្រេចចិត្តឱ្យបានល្អ ហើយពាក្យសន្យារបស់យើងក៏
គួរតែស្មោះត្រង់។ ដូចយើងមិនធ្វើទេ យើងគួរជាមនុស្សស្លាប់ដោយមិនមានសេចក្តីប៉ង
ប្រាថ្នា។

យើងមានអ្វីដែលត្រូវរៀនចេញពីពាក្យសម្បថរបស់យ៉ាកុប។ វាជាចំណុចដែលគាត់បានស្នូចក្នុងបញ្ហាជាក់ស្តែងរបស់គាត់។ ក្នុងពាក្យរបស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា៖ បំណលនោះយ៉ាកុបបានស្នូចថា បើសិនជាព្រះទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងខ្ញុំ ហើយនឹងរក្សាខ្ញុំតាមផ្លូវដែលខ្ញុំទៅ ហើយនឹងប្រទានអាហារដល់ខ្ញុំសម្រាប់បរិភោគ និងសម្លៀកបំពាក់ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំមក។ ជាថ្មីម្តងទៀតទៅកាន់ផ្ទះឪពុកខ្ញុំដោយសន្តិភាព” (20-21) នេះគឺជាបំណងប្រាថ្នាទូទៅណាស់។ គាត់ដឹងថាអ្នកផ្តល់ក្រណាត់និងអាហារគឺជាព្រះ។ ជំនឿរបស់គាត់ពិតជាពិតមែន។ នៅក្នុងភាសាអង់គ្លេសនៅលើជញ្ជាំងផ្ទះបាយនៃផ្ទះមួយ សំបុត្រដ៏មានតម្លៃមួយត្រូវបានដាក់ថា "យើងបម្រើព្រះនៅទីនេះបីដងក្នុងមួយថ្ងៃ" ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 30 សង្គ្រាមនៃការអធិស្ឋាន (លោកុប្បត្តិ 32:24-32)

យ៉ាកុបបានទិញមរតករបស់កូនច្បងពីអេសាវ។ ប៉ុន្តែគាត់បានប្រើមធ្យោបាយបោកបញ្ឆោតដើម្បីឱ្យដំណើរការនោះធ្វើឱ្យគាត់បានរីកចម្រើន។ ចំពោះមូលហេតុគាត់ទៅផ្ទះពូហើយធ្វើការជាកម្មករអស់២០ឆ្នាំ។ នៅទីបំផុតគាត់បាននាំកូនជាច្រើន (កូនប្រុស 11 នាក់) និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ (គោ និងច្រមុះ) ហើយបន្ទាប់មកត្រឡប់ទៅស្រុកកណានវិញ។

1. គាត់ត្រូវបានទុកចោលតែម្នាក់ឯង។

បរិយាកាសនៃភាពឯកោនៅក្នុងអ្នកជឿគឺមានតម្លៃណាស់។ វាត្រូវបានហៅសម្រាប់កន្លែងពរដល់បុរស។ ទោះបីជាអ្នកមិនជឿជៀសវាងពីភាពឯកោ ប៉ុន្តែអ្នកជឿជ្រើសរើសវាជាង។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលលោកម៉ូសេស្នាក់នៅលើភ្នំ Horeb តែម្នាក់ឯង គាត់បានជួបព្រះជាម្ចាស់ (និក្ខមនំ 3:1-12) ខណៈដែលលោកយ៉ូស្វេនៅតែម្នាក់ឯង លោកបានជួបទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ (យ៉ូស 5:13-15) អេលីយ៉ាក់ស្នាក់នៅលើភ្នំ Horeb តែម្នាក់ឯងដែរ។ គាត់បានជួបនឹងព្រះ (ស្តេចទី១ ១៩:៧-១៤) ប៉ាស្កាល់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំបូលហេតុដែលមនុស្សត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងការរងទុក្ខនោះគឺដោយសារឬក៏មិននៅស្ងៀមដែរ™។

2. គាត់បានអធិស្ឋានដូចជាការចំបាប់។

"ចំបាប់" នៅក្នុងអត្ថបទមិនមែនជាការប្រកួតប្រជែងទេ។ ម្យ៉ាងទៀត វាមិនមែនជាការលើកទឹកចិត្តទេ។

យើងគួរតែបញ្ឈប់ការអធិស្ឋានក្នុងកម្រិតនៃការដកថយតែប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាវាភ្លាយ
ជាការដកថយក៏ដោយ ក៏វាត្រូវការការខិតខំប្រឹងប្រែងប្រយុទ្ធដែរ។ នោះគឺ "ខ្ញុំនឹងមិនអា
យអ្នកទៅទេ លុះត្រាតែអ្នកប្រទានពរដល់ខ្ញុំ" ។ យូដសុទ្ធបាននិយាយថា បំពេញការ
អធិស្ឋានដោយការលះបង់ណាមួយ TM ។ Samuel Rutherford បាននិយាយថា
“ទោះបីខ្ញុំឆ្កងកាត់នរកទាំងប្រាំពីរ ខ្ញុំនឹងជួបព្រះ”។

ការអធិស្ឋានមិនគួរត្រូវបានបញ្ឈប់ក្នុងកម្រិតនៃការដកថយនោះទេ។ ទោះបីជាវាជាការ
ដកថយក៏ដោយ វាគួរតែជាអ្នកប្រយុទ្ធ។ ហេតុផលដែលត្រូវធ្វើគឺសម្រាប់ពេលមួយ ដូច
ជាព្រលឹងរបស់យើងធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ យើងមិនអាចរុញដង្ហើមក្នុងទុក្ខបានទេ ម្យ៉ាងទៀត
យើងចប់ដង្ហើមក្នុងចប់បារម្ភ (ក្នុងគុម្ពបន្ទា) យើងគួរតែចេញមក។ នៃវា។ តើយើងគិត
ថាបើយើងមិនបានទទួលព្រះគុណទេ? នៅពេលដែលបុរសបាត់បង់វត្ថុមានតម្លៃ តើពួកគេ
ព្យាយាមស្វែងរកពួកគេប៉ុណ្ណា? នៅឯកងទ័ពជើងទឹកអាមេរិក គ្រាប់បែកអ៊ីដ្រូសែនមួយ
ត្រូវបានទម្លាក់ក្នុងសមុទ្រសមាធិ ដោយសារឧបទ្វីបហេតុធ្លាក់យន្តហោះ ហើយបាន
បាត់បង់វា។ បន្ទាប់មកកងទ័ពជើងទឹកត្រូវបានប្រតិបត្តិការទាំងស្រុងដើម្បីស្វែងរកវា។
គេរកឃើញហើយ ប៉ុន្តែបាត់ម្តងទៀត។ ដូច្នេះ កងទ័ពជើងទឹកត្រូវបានប្រតិបត្តិការម្តង
ទៀតទាំងស្រុង និងពិនិត្យនៅបាតសមុទ្រ ទីបំផុតពួកគេបានរកឃើញវានៅក្នុងភក់។ ប៉ុន្តែ
ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនស្រែករកព្រលឹង (ព្រលឹងដែលបាត់បង់) ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរ
ទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល? ប្រសិនបើយើងមិនអធិស្ឋានដូចការប្រយុទ្ធគ្នានៃសង្គ្រាម
ដោយអស់សង្ឃឹម យើងមិនអាចទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះឡើយ ។ អេសាយ 6:12

បានមានប្រសាសន៍ថា វិញ្ញាណនៃអំពើអាក្រក់នៅស្ថានសួគ៌™ ។
ប្រឆាំងនឹងអាជ្ញាធរ ប្រឆាំងនឹងអំណាចលោហធាតុដែលគ្របលើភាពងងឹតបច្ចុប្បន្ននេះ
ប្រឆាំងនឹងកម្លាំងខាងវិញ្ញាណនៃអំពើអាក្រក់នៅស្ថានសួគ៌™ ។

3. គាត់បានបញ្ចប់ការអធិស្ឋានដោយទទួលបានជ័យ។

នេះគឺជាពរជ័យដែលឈ្មោះយ៉ាកុបត្រូវបានលើកឡើងជាឈ្មោះរបស់អ៊ីស្រាអែល។
ឈ្មោះ "យ៉ាកុប" មានន័យថាកាន់កែងជើង។ (លោកុប្បត្តិ ២៥:២៦) វាមានន័យថា បុរស
នោះបានយកឈ្នះព្រះដោយការផ្ទុយពីព្រះ។ ប៉ុន្តែឈ្មោះអ៊ីស្រាអែល” មានន័យថាយក
ឈ្នះលើព្រះដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងមនុស្ស (ព្រះនិងមនុស្ស) ។ អ្នកជឿមិនគួរយកតាម
គោលបំណងរបស់ខ្លួនដើម្បីប្រជែងនឹងបុរសក្នុងពិភពនៃមនុស្ស ហើយយកឈ្នះបុរសនោះ
ឡើយ។ ហើយការទទួលបានជ័យជម្នះដោយការប្រកួតបែបនេះធ្វើឱ្យយើងប្រព្រឹត្តអំពើ
បាបទាំងអស់ដូចជាការច្រណែន និងច្រណែន។ ហើយការទទួលជ័យជម្នះក្នុងការប្រកួត
បែបនេះគឺជាគ្រោះថ្នាក់ជាង។ លោក ស្តីជិន បាននិយាយថា “បុរសនោះក្លាយជាមនុស្ស
យ៉ាងខ្លាំងដោយមិនអធិស្ឋាន គាត់គួរតែត្រូវបំផ្លាញដោយភាពអស្ចារ្យរបស់គាត់។

ការអធិស្ឋានរបស់យ៉ាកុបត្រូវបានយកឈ្នះលើព្រះ (ព្រះបានមកលេងជាតួម្យ៉ា) និងមនុ
ស្ស។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងមានអ្វីដែលយើងគួរចងចាំ។ នោះគឺថា កាលដែលបុរសមើល
ទៅព្រះ គាត់គួរស្លាប់ជាដាច់ខាត មិនមែនសម្លាប់គាត់នោះទេ ព្រះបានយាងមកដោយរូប
មនុស្ស ហើយបានធ្វើឱ្យយ៉ាកុបរួមរស់ជាមួយយ៉ាកុប (យោងទៅខទី ៣០) ព្រះគឺគ្មានដែន
កំណត់ ប៉ុន្តែបានមកដល់កម្រិតទាប យ៉ាកុបជួបទុក្ខលំបាកក្នុងរូបមនុស្ស ហើយកាន់ដៃគ្នា

ប្រកបរបរដូចជាការចំបាប់។ ដូច្នេះ ពេលយើងអធិស្ឋាន យើងគួរតែជួបព្រះដូចមនុស្ស
នោះ ហើយជឿលើទ្រង់យ៉ាងច្បាស់ ហើយគួរនិយាយដោយពាក្យដែលមានប្រសិទ្ធភាព។
បុរសនៃការអធិស្ឋានដើម្បីគិតថាសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់គឺខ្ពស់ពេក; គាត់មិនអាចស្តាប់ការ
អធិស្ឋានរបស់យើងបានទេ គឺជាអ្នកដែលមិនដឹងថាគាត់បានមកជាមនុស្សថោកទាប
ហើយបានរួមរស់ជាមួយយើង។

ព្រះបានចាប់កំណើតនៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ហើយបុរសនោះបានទាក់ទងគាត់ ហើយ
បានធ្វើឲ្យពួកគេបានប្រកបជាមួយគាត់។ ទោះបីជាគាត់មិនត្រូវបានចាប់កំណើតនៅក្នុង
គម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ដោយក៏គាត់បានមកលើពួកគេក្នុងរូបភាពរបស់មនុស្សដើម្បីទាក់ទងគា
ត់។ ទ្រង់ជាព្រះ និងជាមនុស្សដូច្នេះក្នុងពេលតែមួយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 31 កូនប្រសទីពីរបស់អ៊ីសាក (លោកុប្បត្តិ ៣២:២២-៣២) សូមមើល ហួស ១២:៣-៤)

ដោយសារបងប្រុសរបស់គាត់ឈ្មោះអេសាវព្យាយាមសម្លាប់គាត់ យ៉ាកុបបានចាកចេញពី ឪពុកម្តាយជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ ហើយនិរទេសទៅផ្ទះពូគាត់នៅប៉ាដាន់-អាវ៉ាម ហើយ រស់នៅអស់២០ឆ្នាំ ហើយនាំគ្រួសារទាំងអស់មកវិញ ហើយចុងក្រោយបានត្រឡប់ទៅ ស្រុកកំណើតវិញ។ នៅតាមផ្លូវដែលគាត់ត្រឡប់ទៅវិញ តើការថប់បារម្ភខ្លាំងបំផុតគឺ បញ្ហាអំពីរបៀបដែលគាត់ជួបអេសាវជាប្អូនរបស់គាត់។ គាត់ប្រហែលជាគិតថាអេសាវ ច្បាស់ជាគួរដឹកនាំយោធារបស់គាត់ ហើយផ្ទុយពីយ៉ាកុបខ្លួនគាត់។ ដូច្នេះហើយ គាត់បាន ផ្ញើអំណោយជាច្រើន (គោ និងច្រមុះជាច្រើន) ជាដំបូងដោយអស់ពីសមត្ថភាព ដើម្បីសាង សន្តិភាពជាមួយបងប្រុសរបស់គាត់។ បន្ទាប់មក សកម្មភាពនេះរបស់យ៉ាកុបមិនដែល ប្រតិបត្តិដោយការមិនជឿរបស់គាត់ឡើយ។ អ្នកប្រាជ្ញជាក់លាក់ម្នាក់បាននិយាយខុសថា ការដែលយ៉ាកុបផ្ញើអំណោយរបស់គាត់ទៅបងប្រុសរបស់គាត់ ដើម្បីធ្វើឱ្យមានសន្តិភាព ដោយចិត្តល្អបំផុត មានន័យថាគាត់មិនពឹងផ្អែកលើព្រះទាំងស្រុង ហើយវាមិនមែនជា សកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ។ ប៉ុន្តែការពិតដែលទ្រឹស្តីខុស យើងអាចដឹងតាមរយៈ ការពិត។ នោះគឺគាត់បានបញ្ជូនគ្រួសារទាំងអស់ ហើយទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ (គោ និង ច្រមុះ) ត្រូវបានបញ្ជូនឱ្យឆ្លងទន្លេយ៉ាបបក់ ហើយទុកចោលតែម្នាក់ឯង ហើយអធិស្ឋាន ដោយស្មោះចំពោះព្រះនៅឯកន្លែងហួសពីទន្លេ វាគឺជាការពិតដែលគាត់ជឿលើព្រះតែមួយ គត់។ លទ្ធផលនៃការអធិស្ឋានរបស់យ៉ាកុប ដើម្បីទទួលបាននាមជាអ្នកឈ្នះ អ៊ីស្រាអែល

ជាជ័យជំនះនៃសេចក្តីជំនឿ។ ប្រសិនបើគាត់ដឹងថាអំណោយដែលគាត់បានបញ្ជូនមក
អាចដោះស្រាយបញ្ហានេះ ហើយមិនពឹងផ្អែកលើព្រះជាម្ចាស់ តើគាត់បានទទួលអំណោយ
នៃសេចក្តីជំនឿដែលជាឈ្មោះរបស់អ៊ីស្រាអែលដោយរបៀបណា? ដូច្នេះ សកម្មភាពធ្វើ
អំណោយដល់អេសាវ គឺគាត់បានបំពេញតួនាទីដ៏ល្អបំផុតរបស់គាត់ក្នុងនាមជាអ្នកជឿ
ព្រះ។

អ្នកជឿមិនដែលមើលងាយការខិតខំនោះទេ ហើយលើកទឹកចិត្តវា ហើយប្រព្រឹត្តចំពោះ
ការធ្វេសប្រហែស និងការបណ្តោយខ្លួន។ អ្នកជឿគួរធ្វើអ្វីដែលខ្លួនអាចធ្វើបាន ជាការ
ពិតណាស់ គាត់មិនគួរទទួលបានការល្អឯលោមនិងទទួលបានសន្តិភាពឡើយ។ គាត់គួរតែ
ជឿលើព្រះតែមួយគត់។ ដោយសារយ៉ាកុបជឿលើព្រះតែមួយគត់ គាត់បានអធិស្ឋាន
ដោយតស៊ូ

Hose 12:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯក្នុងផ្ទៃ គាត់បានយកប្អូនប្រុសគាត់ដោយកែងជើង
ហើយក្នុងភាពជាបុរស គាត់បានតស៊ូជាមួយនឹងព្រះ™។ ក្នុងពេលបន្ទាន់ ដោយសារការ
អធិស្ឋានរបស់យើងកំពុងតស៊ូ យើងអាចទទួលបានដំណោះស្រាយនៃបញ្ហា។ យើងនឹង
រៀនខ្លះពីការអធិស្ឋានរបស់យ៉ាកុបដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងការអធិស្ឋានដែលយើងរៀនធ្វើ
តាម។

1. អត្ថន័យនៃកីឡាចំបាប់។

នៅទីនេះ យើងមិនអាចមើលឃើញថា "ចំបាប់" តាមព្យញ្ជនៈគឺជាការចំបាប់នៃថាមពល រាងកាយ។ ដោយសារខទី 26 “បន្ទាប់មកគាត់បាននិយាយថា៖ ឯទុកឱ្យខ្ញុំទៅចុះ ដ្បិតថ្ងៃ បានបែកហើយ™។ ប៉ុន្តែ យ៉ាកុបមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯខ្ញុំនឹងមិនឱ្យអ្នកទៅទេ លុះត្រាតែ អ្នករាល់គ្នាឱ្យពរខ្ញុំ™។ បង្ហាញពីអត្ថន័យនៃការប្រយុទ្ធខាងវិញ្ញាណ។ សូមមើល ហូស ១២:៤ ។ ដូច្នេះ តើការចំបាប់ខាងវិញ្ញាណបង្រៀនអ្វីខ្លះ? វាជាការអធិស្ឋានដើម្បីស្វែងរក ព្រះគុណរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលយើងស្លាប់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ យើងជួបនឹងការល្អ និងទុក្ខលំបាកជាច្រើន អាថ៌កំបាំងដើម្បីយកឈ្នះវាគឺដើម្បីសុំពរ ជ័យពីគាត់ ដោយកាន់គាត់ដូចជាចំបាប់ជាមួយព្រះ។ តាមរយៈអេសាវ សេចក្តីវេទនាដែល មកដល់យ៉ាកុប គឺជាអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវគួរអនុញ្ញាត។ បើគ្មានការអនុញ្ញាតពីព្រះទេ សក់ របស់ពួកបរិសុទ្ធមិនមានគ្រោះថ្នាក់ទេ។ (សកម្មភាព ២៧:៣៤) ដូច្នេះ យ៉ាកុបបាន អធិស្ឋានដោយស្មោះអស់ពីចិត្តដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហា។

2. ដំណើរការនៃការចំបាប់។

1) យ៉ាកុបបានយកឈ្នះព្រះ។ ខទី 25 បាននិយាយថា “នៅពេលដែលបុរសនោះឃើញថា គាត់មិនអាចយកឈ្នះលើយ៉ាកុបគាត់បានប៉ះរន្ធត្រគាករបស់គាត់ ហើយត្រគាករបស់យ៉ា កុបបានដាច់ចេញពីសន្លាក់នៅពេលដែលគាត់បានចំបាប់ជាមួយគាត់។ អ្នកដែលឈ្លោះ ជាមួយយ៉ាកុបគឺគ្រាន់តែជាព្រះ។ (ខ២៨) គោលបំណងដែលព្រះបានបញ្ជូនការល្អ និង ទុក្ខលំបាកដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់ គឺគ្រាន់តែដើម្បីយកឈ្នះពួកគេដោយសេចក្តីជំនឿ ប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ កូរិនថូស 10:13 មានប្រសាសន៍ថា “គ្មានការល្អណាមកលើអ្នករាល់

គ្នា ដែលមិនមែនជារឿងធម្មតាសម្រាប់មនុស្សឡើយ។ ព្រះទ្រង់ស្មោះត្រង់ ហើយទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកត្រូវល្បួងហួសពីសមត្ថភាពរបស់អ្នកឡើយ ប៉ុន្តែដោយការល្បួង ទ្រង់ក៏នឹងផ្តល់ផ្លូវគេចចេញដែរ ដើម្បីឱ្យអ្នកអាចស្វ័ទ្រាំនឹងវាបាន™។ ទ្រង់មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទ្រង់វាយនឹងយើង ហើយធ្វើឱ្យយើងយកឈ្នះវា ។ ពរជ័យដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងយកឈ្នះវា គឺការស្វ័ទ្រាំ ការហ្វឹកហាត់ និងក្តីសង្ឃឹម ។ (រ៉ូម ៥:៣-៤) ចូរអរព្រះគុណព្រះចំពោះទ្រង់ដែលទ្រង់បានបញ្ជូនទុក្ខលំបាកដល់កូនជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេស្វ័ទ្រាំ បង្អាតបង្រៀន និងមានសង្ឃឹម។

2) ឆ្លឹងត្រតាករបស់យ៉ាកុបត្រូវបានបែកចេញ។ (ខ២៥) ហេតុអ្វីព្រះបានបំបែកឆ្លឹងត្រតាករបស់យ៉ាកុប? (1) ជ័យជំនះរបស់យ៉ាកុបមិនកើតចេញពីអំណាចដ៏ខ្លាំងក្លារបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែទទួលស្គាល់ការពិតដែលថាព្រះធ្វើឱ្យគាត់យកឈ្នះវា។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿតាមរយៈជ័យជំនះចំពោះការល្បួង និងទុក្ខលំបាកជួបប្រទះនឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ ហើយភាពរឹងមាំរបស់ព្រះជានិរន្តរ៍។ ប្រសិនបើគាត់មិនមានបទពិសោធន៍បែបនេះទេ គាត់ក្រអឺតក្រទម ហើយបន្ទាប់មកគាត់មិនលើកតម្កើងព្រះ និងគោលបំណងរបស់ព្រះដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់យកឈ្នះ។ (2) ដូចដែលយើងឃើញខទី 25-26 ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីចំបាប់ជាមួយយ៉ាកុបបានព្យាយាមចាកចេញពីយ៉ាកុបដើម្បីសាកល្បងថាតើការអធិស្ឋានរបស់យ៉ាកុបដោយស្មោះប៉ុណ្ណា។ បន្ទាប់មក យ៉ាកុបមិនបានដោះលែងគាត់ទេ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ព្រះបានទម្លុះឆ្លឹងត្រតាករបស់យ៉ាកុប ដើម្បីដឹងពីចរិតពិតនៃការអធិស្ឋានរបស់យ៉ាកុប។ នៅក្នុងការអធិស្ឋាន ភាពស្មោះត្រង់គឺជាធាតុចាំបាច់ទាំងស្រុង។ ឧកម្មីរ

នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់សង្កត់ធ្ងន់លើភាពចាំបាច់នៃភាពស្មោះត្រង់នៃការអធិស្ឋានយ៉ាងខ្លាំង។ ដូចដែលយើងអានការអធិស្ឋានទាំងអស់នៅក្នុងទំនុកតម្កើង ភាពស្មោះត្រង់គឺជាលក្ខណៈពិសេស។ ឧទាហរណ៍ “ស្តាប់ខ្ញុំ” “ទំនោរទៅត្រចៀករបស់អ្នក” “រហូតដល់ពេលដែលអ្នកប្រយ័ត្ននឹងខ្ញុំ?” “ព្រលឹងខ្ញុំប្រាថ្នាចង់បានព្រះអម្ចាស់ដូចជាដ៏ស្អាត” ។ “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គដេញព្រលឹងទូលបង្គំចោល? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកលាក់មុខពីខ្ញុំ? ការបង្ហាញទាំងអស់គឺជាកស្មតាងដែលថាបុរសអធិស្ឋានមិនបានខកចិត្តក្នុងការគ្មានចម្លើយអស់រយៈពេលជាយូរ។

3. លទ្ធផលនៃការចំបាប់ ខទី 28 នៅក្នុងអត្ថបទ "បន្ទាប់មកគាត់បាននិយាយថា "ឈ្មោះរបស់អ្នកនឹងមិនត្រូវបានហៅថាយ៉ាកុបទៀតទេគឺអ៊ីស្រាអែលព្រោះអ្នកបានតស៊ូជាមួយព្រះនិងជាមួយមនុស្សហើយបានឈ្នះ" ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យថា យ៉ាកុប កូនប្រុសទីពីររបស់អ៊ីសាកបានទទួលឈ្មោះអ៊ីស្រាអែលជាលទ្ធផលនៃជ័យជំនះនៃការចំបាប់ជាមួយព្រះ ក្នុងន័យទទួលមរតកពីព្រឹទ្ធាចារ្យ។ ពរជ័យដែលអ៊ីស្រាអែលបានទទួលត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុង រ៉ូម ៨:៤-៥។ នោះគឺ បំផុតកូនចៅរបស់គាត់បានត្រូវតាំងឡើង បន្ទាប់មកអ្នកត្រូវនិយាយទៅកាន់ជាដានថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា អ៊ីស្រាអែលជាកូនច្បងរបស់ខ្ញុំTM (និក្ខមនំ ៤:២២) សិរីល្អ (រ៉ូម ៣:២៣) សេចក្តីសញ្ញា (លោកុប្បត្តិ ៤:២២)។ ១៥:១៨, ១៧:២, ៧, ៩) ការបង្កើតច្បាប់និងការគោរពប្រណិប័តន៍ (ហេព្រើរ ៩:៦) និងការសន្យា បុព្វបុរសគឺជារបស់ពួកគេ។ ជាកម្មសិទ្ធិ។ បំអ៊ីស្រាអែលTM មានន័យថា ពរជ័យដែលអ្នកឈ្នះបានទទួល គឺជាពរជ័យនៃរាជាណាចក្រមេស៊ី។ តាមសំបុត្រ

ដែលត្រូវផ្ញើទៅព្រះវិហារទាំងប្រាំពីរនៅអាស៊ី មនុស្សទាំងអស់ដែលទទួលបានសុភមង្គល
ក្នុងពិភពលោកខាងមុខគឺជាអ្នកឈ្នះ (បប. ចូលទៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីគឺជា "អ្នក
ឈ្នះ" (បប. 21: 7) ដូច្នេះបុរសដើម្បីទទួលបានពរនៃជីវិតនេះនិងជីវិតខាងមុខអាចត្រូវ
បានហៅសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលដោយស្មោះ។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 32 យ៉ូសែបបានរីកចម្រើនដោយរក្សាជំនឿរបស់គាត់នៅក្នុងគ្រាលំបាក។
(លោកុប្បត្តិ ៣៩:១-៦)**

1. ខទី 1 ពាក្យថា “យ៉ូសែបត្រូវបានទម្លាក់ចុះ” ហើយពាក្យថា “ប៉ូទីផារ ជាមន្ត្រីរបស់ផារ៉ោន មេទ័ព ជនជាតិអេស៊ីប បានទិញគាត់ពីពួកអ៊ីសម៉ាអែល” ចង្អុលទៅភាពងការរបស់យ៉ូសែប។ តាមពិតព្រះជាម្ចាស់ផែនការមនុស្សឯកោ។ ទំនុកតម្កើង 68:5 ចែងថា៖ ឯឪពុករបស់អ្នកគ្មានឪពុក និងជាអ្នកការពារស្ត្រីមេម៉ាយ
 2. តើព្រះនៅក្នុងទីជម្រកដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ឬ? “។ ទំនុកតម្កើង 10:14 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាឃើញថាអ្នករាល់គ្នាបានកត់សម្គាល់ពីការអាក្រក់និងការខឹងសម្បុរដើម្បីឱ្យអ្នកអាចយកវាមកក្នុងដៃរបស់អ្នក។
 3. អ្នកគ្មានទីពឹងបានប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នក; អ្នកបានជាអ្នកជួយជនគ្មានឪពុក™។ ហេតុនេះហើយបានជាអតិបរិមាណនៅក្នុងលោកខាងលិចបាននិយាយថា “ការបញ្ចប់នៃខ្លួនឯងគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃព្រះ។ ភាពខ្លាំងបំផុតរបស់មនុស្សគឺជាឱកាសរបស់ព្រះ™។
- កាលលោក St. Patrick នៅក្មេង គាត់ត្រូវបាន Viking ចាប់ខ្លួន ហើយបានទៅប្រទេសអៀរឡង់ ហើយបានក្លាយជាអ្នកគង្វាលនៅផ្ទះមួយ គាត់បានព្យាយាមទៅទីទួល ភ្នំ និងវាលស្រែ ដើម្បីអធិស្ឋាន ពេលមានភ្លៀង និងធ្លាក់ព្រិលដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ។ បន្ទាប់មកគាត់បានត្រឡប់ទៅប្រទេសរបស់គាត់ ហើយបានក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅទី

បំផុត ហើយបានទៅផ្ទះដែលគាត់មើលថែសត្វច្រៀម ទទួលបានផ្ទះគោជាកន្លែងព្រះវិហារ ហើយបានចាប់ផ្តើមបេសកកម្ម។ ព្រះវិហារដែលលោកបានបង្កើតនៅប្រទេសអៀរឡង់ មាន ៣៦៧ កន្លែង។ បុរសនោះរស់នៅដោយសុខសាន្ត និងភាពសុខស្រួលក្នុងក្រុមជំនុំ គាត់មិនពឹងផ្អែកលើព្រះ ហើយរត់ឡើងដោយក្លាយជាមនុស្សដែលមិនក្លាយជាគាត់ដូចសត្វ ក្រៀល។ ប៉ុន្តែ ពេលគាត់នៅឯកោ គាត់ត្រូវបានភ្ញាក់ឡើងពិតជាគាត់ក្រោកឈរដោយ ជើងរបស់គាត់ ជាពិសេសគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះ។ ដូចដែលយើងឃើញចំណុចនេះ បរិយាកាសឯកោគឺជាកន្លែងដែលយើងគួរជ្រើសរើស។ ទោះជាយ៉ូសែបបានយក បរិយាកាសឯកោដែលលោកបានប្រហារជីវិតជាមួយនឹងព្រះក៏ដោយ។ (ខ២) ការពិត ដែលព្រះគង់នៅជាមួយលោក ប៉ូទីផារ ជាជនជាតិអេស៊ីបក៏ដឹងដែរ។ យ៉ូសែបបានបើក សម្តែងព្រះដល់មនុស្សដែលអាស្រ័យដោយការលះបង់របស់គាត់។ ដូចបុរសនិយាយថា ជឿលើព្រះ តែបើបុរសមិនបង្ហាញភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះដល់អ្នកដទៃទេ សាសនាដែលខ្លួន ជឿក៏ត្រូវគេមើលងាយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានជូនដំណឹងដល់ព្រះដ៏អស្ចារ្យរបស់ គាត់ទៅកាន់អ្នកដទៃ ភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះសាសនារបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញ ឱ្យឃើញតាមនោះ ពួកអ្នកមិនជឿបានទទួលស្គាល់ ហើយបានធ្វើការរបស់ពួកគេចំពោះ គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 33 យ៉ូសែបសម្លាត់បានយកឈ្មោះលើការល្បង (លោកុប្បត្តិ 39:7-22)
ការដែលយ៉ូសែបបដិសេធការល្បងរបស់ភរិយារបស់ប៉ូទីផារនៅស្រុកអេស៊ីបគឺជាគំរូមួយ
នៅគ្រប់ជំនាន់។ អាថ៌កំបាំងដែលគាត់បានយកឈ្មោះការល្បងមានដូចខាងក្រោម។

1. គាត់បានរក្សាមនសិការរបស់គាត់។

យ៉ូសែបមានអារម្មណ៍ថាគាត់មិនអាចបះបោរព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្តបានទេ។
(ខទី ៨) ម្ចាស់បានសរសើរគាត់ ហើយបានធ្វើកិច្ចការមួយចំនួន តើគាត់អាចដេកលើគ្រែ
ហើយធ្វើបាបម្ចាស់គាត់ដោយរបៀបណា? មនសិការរបស់គាត់ស្រែកហៅគាត់។ ហេតុ
នេះហើយបានជាគាត់និយាយថា៖ ប៉ុន្តែគាត់បដិសេធការល្បង ហើយនិយាយទៅប្រពន្ធម្ចាស់ថា
មើលចុះ ម្ចាស់ខ្ញុំមិនខ្វល់ពីរឿងអ្វីនៅក្នុងផ្ទះទេ ហើយគាត់បានដាក់អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់
មានមកក្នុងបន្ទុកខ្ញុំ™។

ថ្វីបើបុរសត្រូវចាញ់ដើម្បីចូលរួមក្នុងសិទ្ធិមួយគឺជាសកម្មភាពនៃមនសិការ។ បុរសម្នាក់
ដែលមានប្រវត្តិឡើងកាន់តំណែងជាប្រធានាធិបតីអាមេរិក ត្រូវបានគេប្រហារជីវិតដោយ
សារព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវគេសម្លាប់។ បន្ទាប់មក ប្រធានាធិបតីបច្ចុប្បន្នបានបញ្ជា
បេសកជនមកគាត់ ហើយបានដោះលែងគាត់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ ប៉ុន្តែគាត់បាន
បដិសេធបេសកជននោះ ហើយចង់បានការស្លាប់ ហើយត្រូវបានគេប្រហារជីវិតនៅទី
បំផុត។ នៅប្រទេសជប៉ុន អធិការបតីសាកលវិទ្យាល័យ DongJiSa លោក Sindo
Yang បានអនុវត្តចលនាហាមប្រាមស្រាដល់និស្សិត។ មានពេលមួយ នៅតាមផ្លូវគាត់ជិះ
កប៉ាល់ អ្នកដំណើរក្នុងកប៉ាល់បានដាស់តឿនគាត់មួយកែវ។ បន្ទាប់មក គាត់បានដោះសារ

វា ហើយអ្នកដំណើរបាននិយាយថា “គ្មានអ្នកណានៅទីនេះទេ ផឹកតែមួយពែងមិនអីទេ”។ ពេលនោះ Sindo Yang បានឆ្លើយថា “មនសិការរបស់ខ្ញុំមិនអនុញ្ញាតទេ”។ នេះគឺជាប្រតិបត្តិការនៃមនសិការ។ បុរសបដិសេធអំពើបាបដោយមនសិការរបស់គាត់។ សតិសម្បជញ្ញៈគឺជាបាតដែលជំនឿស្ថិតនៅ។ កាលដែលសតិសម្បជញ្ញៈខ្សោយ ជំនឿក៏ខ្សោយដែរ សតិសម្បជញ្ញៈក៏ត្រូវបំផ្លាញ ជំនឿក៏ត្រូវបំផ្លាញ។ ដូច្នេះ សតិសម្បជញ្ញៈមានតម្លៃដូចជាជីវិត។ ខ្ញុំដឹងថាភ្នែកមានតម្លៃ។ នៅពេលដែលធ្វើចូលទៅក្នុងភ្នែក វាបានទម្លុះខាងក្នុង ហើយវាបោះនៅក្នុងនោះ។ បន្ទាប់មកទឹកភ្នែកហូរចេញពីវា ហើយសម្អាតធ្វើដី។ ប៉ុន្តែយើងមានរបស់ដែលមានតម្លៃជាងភ្នែកទៅទៀត។ វាជាមនសិការ។ វាគឺជាភ្នែកនៃព្រលឹង។ នៅពេលបុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រលឹងត្រូវរងទុក្ខ វាជាការណែនាំឱ្យប្រែចិត្តពីអំពើបាប។ ពេលដែលគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាប នោះទុក្ខក៏បាត់ទៅ។ ជំនឿកើតឡើងក្នុងមូលដ្ឋាននៃសតិសម្បជញ្ញៈ ហើយចម្រើនឡើងដល់ភាពចាស់ទុំ។ ការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាការត្រឹមត្រូវ បើសិនជាចាប់ផ្តើមជឿលើទ្រង់ នោះជាចិត្តដែលនាំដោយមនសិការរបស់ទ្រង់។ ហើយនៅពេលដែលអ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់បានទទួលអំណាចម្តងទៀត ដោយការប្រែចិត្ត ដោយធ្វើតាមការដឹកនាំនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ូលបាននិយាយថា៖ ចំពោះការសេចក្តីជំនឿនិងមនសិការល្អ។ ដោយការបដិសេធនេះ មនុស្សមួយចំនួនបានធ្វើឱ្យការខូចខាតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ™។ (ផឹមទី១ ១:១៩)

2. គាត់កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ យ៉ូសែបបានប្រាប់ភរិយារបស់មេទ័ពប៉ូទីផារ ដើម្បីល្បង គាត់ថា បើដូច្នេះតើខ្ញុំអាចប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតដ៏ធំនេះ ហើយធ្វើអំពើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះ ដោយរបៀបណា? “។ (ខ៩) តើការកោតខ្លាចព្រះមានន័យយ៉ាងណា? ទំនុកតម្កើង 2:11 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញគោរពបម្រើព្រះយេស៊ូវដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច ហើយអរ សប្បាយដោយញាប់ញ័រ™។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ធ្វើ ចលនាដោយដួងចិត្តដើម្បីផ្តាច់ចិត្តគាត់ នេះគឺជាអ្នកដែលទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ហើយរីករាយនឹងពួកគេ ហើយខ្លាចថាគាត់អាចត្រូវបាន កាត់ផ្តាច់នូវព្រះគុណ និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ ការកាត់ព្រះគុណនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ គាត់មានន័យថាការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ នៅពេលដែលបុរសនោះបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់ ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់គួរតែត្រូវបានស្តារឡើងវិញ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ គាត់ត្រូវបានកាត់ចេញពីព្រះគុណ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ ការរស់នៅរបស់គាត់គួរ តែស្លាប់។ ទុតិយកថា 30:20 មានប្រសាសន៍ថា “ត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ អ្នក ដោយស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គ ហើយកាន់ខ្ជាប់នឹងព្រះអង្គ ដ្បិតទ្រង់ជា អាយុជីវិត និងរយៈពេលនៃថ្ងៃរបស់អ្នក ដើម្បីឱ្យអ្នកបានរស់នៅក្នុងស្រុកដែលព្រះអម្ចាស់ បានស្សៀវចំពោះបុព្វបុរសរបស់អ្នក គឺលោកអប្រាហាំ។ ដល់អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ដើម្បីឱ្យ គេ™។

3. គាត់បានជៀសពីអំពើបាប ខគម្ពីរ 10 បាននិយាយថា “ហើយនៅពេលដែលនាងបាន និយាយទៅកាន់យ៉ូសែបពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ គាត់នឹងមិនស្តាប់នាង ដេកក្បែរនាង ឬនៅ

ជាមួយនាងឡើយ។ ឯ ក្នុងចំណោមអំពើបាប មានអ្នកខ្លះឈ្នះដោយការជៀសវាង។ ប៉ុល
បាននិយាយថា ឯ ដូច្នេះ ចូររត់ចេញពីតណ្ហាដែលនៅក្មេង ហើយស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត
សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុខសាន្ត រួមជាមួយនឹងអស់អ្នកដែលអំពាវនាវ
ដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្តបរិសុទ្ធ។ (ធីម៉ូថេទី២ ២:២២) ហើយក្នុងន័យថាការគិតចង់
លោភរឿងនោះគួរជៀសវាង “ប៉ុន្តែឱមនុស្សនៃព្រះអើយ ចូររត់ចេញពីការទាំងនេះទៅ។
ចូរដេញតាមសេចក្តីសុចរិត ភាពគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់
ភាពខ្ជាប់ខ្ជួន សេចក្តីសុភាព™។

តើការល្អឯងអ្វីខ្លះដើម្បីយកឈ្នះដោយការជៀសវាង? 1) ការល្អឯងឱ្យកើតមានជាបន្ត
បន្ទាប់ 2) និងការល្អឯងឱ្យមានការល្អឯងខ្លាំង។ ការល្អឯងបែបនេះអាចត្រូវបានធ្វើឱ្យ
ត្រជាក់ដោយភាពងកោនកន្លែង។ របស់ដែលត្រូវជាប់របស់យ៉ាងនោះ គឺវត្ថុជាប់របស់នៃការ
ល្អឯងនៃលោភៈ ការល្អឯងនៃភាពក្តៅ ការល្អឯងនៃកាម។

4. ការសម្រេចចិត្តមិនខ្លាចបុរស។

យ៉ូសែប ជាភរិយារបស់ប្លូទីផារស៊ុដេកជាមួយខ្លួន ហើយចាប់អារម្មណ៍របស់គាត់ រួចបោះសំ
លៀកបំពាក់ចេញ ហើយរត់គេចខ្លួនទៅ។ (ខ១២) នេះជាការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ដែល
គាត់មិនខ្លាចសេចក្តីវេទនាមកដល់ខ្លួនគាត់ ទោះជាគាត់ទាយថាចិត្តរបស់ស្រ្តីនឹងក្លាយទៅ
ជាអំពើអាក្រក់ក៏ដោយ។ តាមពិត ស្រ្តីនោះបានយកចិត្តអាក្រក់មកបន្លោសយ៉ូសែប
ហើយរាយការណ៍ទៅប្តីគាត់ (១៣-១៨) ជាលទ្ធផល យ៉ូសែបត្រូវជាប់គុក។ (ខ២០) ដូច

ដែលយើងឃើញខ្លះៗ ព្រះគង់ជាមួយនឹងយ៉ូសែប ដើម្បីមានភាពអយុត្តិធម៌។ ព្រះជា
ម្ចាស់គង់ជាមួយគាត់នៅក្នុងគុករបស់គាត់; ទីបំផុត គាត់ត្រូវបានគេជួយសង្គ្រោះពីគុក
ហើយលើកគាត់ឡើងរហូតដល់កៅអីដើម្បីក្លាយជាអង្គមន្ត្រីបឋមនៅអេហ្ស៊ីប។ ចំពោះពួក
បរិសុទ្ធដែលមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយព្រោះការកោតខ្លាចដល់ព្រះ នោះព្រះសព្វព្រះ
ហឫទ័យដូច្នេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 34 សេចក្តីជំនឿរបស់យ៉ូសែប (លោកុប្បត្តិ ៥០:១៥-២៦)

1. ជំនឿក្នុងការអត់ទោសឱ្យអ្នកដទៃយ៉ាងច្បាស់។

បន្ទាប់ពីឪពុកបានស្លាប់ បងប្អូនរបស់យ៉ូសែបបន្តការសងសឹករបស់យ៉ូសែបចំពោះអំពើបាបដែលពួកគេបានលក់គាត់ជាយូរមកហើយ ហើយបានអង្វរសុំការអភ័យទោសពីគាត់។

1) គាត់បានស្រែកខណៈដែលបងប្អូនរបស់គាត់បានសុំការអភ័យទោសរបស់គាត់។ (ខ ១៧)

ហេតុអ្វីបានជាគាត់យំ? តើគាត់បានស្រែករកឿងអយុត្តិធម៌ដែលបងប្អូនរបស់គាត់លក់គាត់ទេ? វាមិនមែនដូច្នោះទេ។ ប្រសិនបើគាត់ស្រែករកវាតាំងពីដើម គាត់មិនអត់ទោសឱ្យពួកគាត់ទេ។ ប្រសិនបើគាត់មានអារម្មណ៍ថាអយុត្តិធម៌ គាត់គួរតែអត់ទោសកំហុសរបស់គាត់។ ការពិតដែលថាគាត់បានអត់ទោសជាយូរមកហើយ (45: 4-8) ត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងពាក្យខាងក្រោមនេះ។ (18-21) ច្បាស់ណាស់ការយំរបស់គាត់បានមកពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់ចំពោះបងប្អូនរបស់ពួកគេ។

2) គាត់បានធ្វើការសោកស្តាយជាងដែលបងប្អូនរបស់គាត់បានសារភាពអំពើបាបរបស់ខ្លួន។

ដូចជាគាត់មិនបានចាំកំហុសអ្នកដទៃ។ គាត់បានដឹងថា ការដោះស្រាយអ្នកដទៃជាអំពើបាប គឺជាអាកប្បកិរិយាក្រអិតក្រទមដើម្បីជំនួសព្រះ។ (១៨-១៩)

3) គាត់បានលួងលោមគេឱ្យប្រព្រឹត្តខុសចំពោះគាត់។

ការលួងលោមគឺជាការលួងចិត្តដោយកម្លាំង គាត់បានឃើញព្រឹត្តិការណ៍អតីតកាលជាការ
ល្អដោយការពិតដែលគាត់ជឿ និងជាការលួងលោមក្នុងចិត្តដ៏ស្មោះរបស់គាត់។ (២០-
២១)

2. គាត់ទុកចិត្តព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ។

ខទី 24 នៅក្នុងអត្ថបទពាក្យថា "ខ្ញុំហៀបនឹងស្លាប់ប៉ុន្តែព្រះ" () គឺសំខាន់។ នេះមានន័យ
ថា គាត់មិនបានចាត់ទុកការស្លាប់របស់គាត់ជាបញ្ហាមួយចំនួនទេ ប៉ុន្តែគាត់គ្រប់គ្រាន់
ចំពោះតែការពិតដែលព្រះបានរក្សាតាមការសន្យារបស់គាត់។ ការសន្យាគឺជាប្រជាជាតិអ៊ី
ស្រាអែលត្រូវបានកាន់កាប់ទឹកដីកាណាន។ (១៥:១៦) រួមបញ្ចូលថា ក្នុងពេលជាមួយគ្នា
នោះ មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគួរតែចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ ដូច្នេះ ការសន្យា
គឺជាខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ។ បន្ទាប់ពីយូរស័យបានសោយទិវង្គតទៅ
ត្បិតព្រះគួរតែសម្រេចតាមការសន្យាបែបនេះ ក្នុងន័យនៃការថប់បារម្ភរបស់គាត់ គាត់បាន
និយាយថា "ខ្ញុំហៀបនឹងស្លាប់ ប៉ុន្តែព្រះ"។ យើងអាចមានចិត្តពឹងលើបុរសបែបនេះ។
ដើម្បីឱ្យអ្នកជំងឺមានការជឿជាក់លើការរក្សាដ៏អស្ចារ្យលើវេជ្ជបណ្ឌិតដែលគាត់បានធ្វើ
សាកសពរបស់គាត់ចំពោះគាត់បុរសដែលឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រប៉ាស៊ីហ្វិកជឿទុកចិត្តលើ
ប្រធានក្រុមគាត់បានដាក់សាកសពរបស់គាត់ទៅក្នុងកប៉ាល់។ តើយើងគួរទុកចិត្តលើព្រះ
កម្រិតណា! ព្រះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ហើយទ្រង់ជ្រាបអំពីអនាគតរបស់យើងយ៉ាង
លម្អិត ហើយទ្រង់ក៏ជាព្រះដ៏មានមហិទ្ធិបូជ្ញ ដើម្បីបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ មិន

ត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ស្រឡាញ់យើង ហើយបានឱ្យកូនប្រុសបង្កើតមកឱ្យយើង។ ដូច្នេះ
យើងគួរទុកចិត្តលើទ្រង់អស់ពីចិត្ត។

សេចក្តីអធិប្បាយ និក្ខមន៍

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 សេចក្តីជំនឿរបស់យ៉ូឡែបេដ (និក្ខមនំ ២:១-១០)

ម្តាយរបស់លោកម៉ូសេគឺ Jochebed ។ (និក្ខមនំ ៦:២០) ឈ្មោះរបស់ Jockeyed មិនត្រូវបានគេបង្ហាញច្រើនទេ ដែលឈ្មោះស្ទើរតែមិនត្រូវបានចងចាំ។ ដូចយើងបានចង្អុលប្រាប់អ្នកមានជំនឿឱ្យចេញពីសម័យបុរាណ បុរសដែលយើងមិនស្គាល់ក៏មានច្រើនដែរ។ មានតែបុរសដែលប្រាប់មនុស្សច្រើនពេក មិនត្រឹមតែជាបុរសនៃជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ មានមនុស្សច្រើនណាស់ ទោះបីពួកគេមិនបានប្រាប់មនុស្សច្រើនពេកក៏ដោយ។ អ្នកដែលត្រូវក្លាយជាលោកម៉ូសេដូចជាលោកម៉ូសេប្រាកដណាស់គឺជាព្រះ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចបំភ្លេចស្ត្រីឈ្មោះ Jochebed បានឡើយ។ អ្នកដែលនាំពេត្រុសទៅរកព្រះគ្រីស្ទ គឺអនទ្រេ។ យើងគិតថាបើពេត្រុសជាអនទ្រេអស្ចារ្យក៏សំខាន់ដែរ។ អ្នកដែលដឹកនាំគ្រូ Moody ជាអ្នកធ្វើការពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ Kimball ដែលមនុស្សមិនស្គាល់ច្បាស់ ហើយអ្នកដែលធ្វើឱ្យគ្រូគង្វាល Spurgeon ប្រែចិត្ត គឺជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមេតូឌីសដែលមិនស្គាល់។

1. នាងមានរបស់ដែលត្រូវកាន់នៅក្នុងពេលកំណត់។

Jochebed បានសង្កេតមើលអ្វីដែលភាពស្រស់ស្អាតនៅចំពោះព្រះ។ ហេព្រើរ 11:23 មានប្រសាសន៍ថា៖ ដោយមានជំនឿ ម៉ូសេបានកើតមក ឪពុកម្តាយរបស់គាត់បានលាក់ទុករយៈពេលបីខែ ដោយសារពួកគេឃើញថាកូននោះស្អាត ហើយគេមិនខ្លាចនឹងការបង្កាបរបស់ស្តេចឡើយ™។ Jochebed (ប្តីរបស់គាត់ឈ្មោះ Amram ផងដែរ) បាន

យល់ឃើញថារូបរាងរបស់ទារក Moses គឺស្រស់ស្អាតនៅចំពោះព្រះ។ (កិច្ចការ ៧:២០)
 ប្រាកដហើយ នេះបានមកដោយការចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ នៅ
 ពេលដែលម៉ារីស្វែងរកអេលីសាបិតម្តាយរបស់បាទីស្ទយ៉ូហានទារកនៅក្នុងពោះរបស់អេ
 លីសាបិតត្រូវបានរត់ជុំវិញ។ (លូកា ១:៣៩-៤៤) ការរត់ជុំវិញទារកក្នុងពោះគឺជា
 សកម្មភាពដោយសន្តប់ ប៉ុន្តែវាបានមកដោយការចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
 ដូចជាការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មិនមែនតាមរយៈការស្មានតាមទ្រឹស្តីទេ
 ប៉ុន្តែដោយផ្ទាល់។

ការពិតដែលថា Jochebed យល់ឃើញថាមុខរបស់ម៉ូសេគឺស្រស់ស្អាតនៅចំពោះមុខព្រះ
 គឺចេញពីចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីគង់ជាមួយគាត់។ ក្នុងចំណោមសំ
 យូអែលបានជួបកូនប្រុសប្រាំពីរនាក់នៃបញ្ចា គាត់បានដឹងថាមនុស្សទាំងអស់មិនសក្តិសម
 ដោយការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (I Sam ជំពូក 16) ខណៈដែលគាត់បាន
 មកដល់កូនប្រុសចុងក្រោយរបស់ Isse គាត់បានទទួលស្គាល់ថាគាត់គឺជាអ្នកដែលសក្តិ
 សមនឹងអ្នកដែលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង។ (១សាំ. ១៦:១២-១៣) នេះគឺជាការយល់ដឹង
 ដែលគាត់ស្គាល់គុណវុឌ្ឍិរបស់ដាវីឌដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើអ្វីទៅជាសម្រស់
 ដែលព្រះមើលមកគាត់? វាជាភាពស្រស់ស្អាតនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ (ទំនុកដំកើង ១១០:
 ៣) ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថាអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះតាមរយៈការជ្រើសរើសរបស់
 លោកដែលលោកបានតែងតាំង។ ម៉ូសេបានកើតមកជាមេដឹកនាំរបស់អ៊ីស្រាអែល ដើម្បី
 លះបង់ចំពោះព្រះ ហើយធ្វើការឱ្យទ្រង់។ បន្ទាប់ពីធំឡើង គាត់បានបដិសេធមិនហៅកូន
 ប្រុសរបស់ព្រះចៅផារ៉ោនទេ ប៉ុន្តែគាត់ពេញចិត្តក្នុងការទទួលការរងទុក្ខសម្រាប់រាស្ត្រ

របស់ព្រះ ច្រើនជាការរីករាយនឹងអំពើបាបជាបណ្តោះអាសន្ន ហើយគាត់បានទទួលយក
ការចំអកដែលអនុញ្ញាតសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទជាទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ធំជាងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នៃ
ប្រទេសអេហ្ស៊ីប។ ហើយបានចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ហើយក៏មិនគួរឱ្យរន្ធត់ចិត្តចំពោះ
កំហឹងរបស់ស្តេច ដែលទ្រង់ជាអ្នកដែលត្រូវស្វិតទ្រាំ ដូចជាឃើញមនុស្សមើលមិនឃើញ
ដូចជាឃើញដូច្នោះដែរ។ សូមមើល ហេព្រើរ ១១:២៤-២៧។ ម្តាយរបស់គាត់ឈ្មោះ
Jochebed មិនមែនមានន័យថាគាត់បានមើលមុខរបស់ Moses ដោយបេះដូងស្មាននោះ
ទេ គាត់មានអារម្មណ៍ថាមានភាពស្រស់ស្អាតនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយផ្ទាល់ ដូចដែល
បានរៀបរាប់ខាងលើនៅលើមុខរបស់គាត់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ Jochebed ត្រូវ
បានញែកជាបរិសុទ្ធក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយស្របតាមការពិតដែលនាងបានទទួល
អំណោយទានពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ជាពេលវេលាដ៏ទុក្ខវេទនាដ៏អាក្រក់ដែលក្មេងប្រុសដែលស្រ្តីជនជាតិហេព្រើរកើត គួរតែ
ត្រូវបានគេបោះចោលទៅក្នុងទន្លេ Neil តាមពិតទៅ Jochebed បានស្វែងរកវិធីដើម្បី
យកឈ្នះលើទុក្ខវេទនានោះ តាមពិតពួកបរិសុទ្ធគួរតែកាន់អ្វីដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ
ហើយគួរតែដើរឆ្លងកាត់វា។ នៅថ្ងៃនៃសេចក្តីទុក្ខព្រួយ ចិត្តមនុស្សញ័រ ហើយញ័រជា
ខ្លាំង ហើយតស៊ូដើម្បីសាច់ឈាមរបស់ខ្លួន។ នៅពេលដែលមានការច្របូកច្របល់បែប
នេះ អ្នកជឿដឹងពីអ្វីដែលល្អ ពេញចិត្តដោយស្ងប់ស្ងាត់ ហើយគួរតែវាខ្លាំង។ នៅពេលមាន
ទុក្ខលំបាក បុរសបានព្យួរជីវិតលើឈាមគ្រួសារ ឬផ្តោតលើការជំរុញចិត្តស្នេហាជាតិ។
ហើយឬក៏ពួកគេបានងើបឡើងនូវសង្គ្រាមដ៏ធំក្នុងអត្ថន័យដើម្បីបង្កើតយុត្តិធម៌សង្គម។
ទោះបីជាយើងមិនមើលងាយរឿងបែបនេះក៏ដោយ យើងគួរចាំថាអ្វីដែលសំខាន់ជាងរឿង

នោះ។ វាគ្រាន់តែជាអ្វីដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ នោះគឺជាជីវិតបរិសុទ្ធ។ ក្នុងចំណោម បុរសទាំងនោះ មានបុរសមិនច្រើនទេដែលយល់ឃើញពីភាពស្រស់ស្អាតនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ Jochebed មិនត្រឹមតែយល់ឃើញពីសម្រស់នៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធដែល បង្ហាញពីរូបលោកម៉ូសេប៉ូណ្តោះទេ ប៉ុន្តែនាងក៏មិនខ្លាចនឹងបញ្ជូនបស់ស្តេចដែរ ហើយបាន យកវិធីសង្គ្រោះទារកនោះមកវិញ។ ដូចដែលបទគម្ពីរបាននិយាយថាចំណុចលក្ខណៈ វិនិច្ឆ័យនៃការផ្សងព្រេងរបស់នាងបានដាក់នៅលើផ្នែកនេះទាំងស្រុង។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់ បានយកចំណុចនៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់នាងដោយមើលឃើញសម្រស់នៅចំពោះព្រះ នេត្រព្រះ។ នាងអាចប្រតិបត្តិដោយក្លាហានសម្រាប់ម៉ូសេជាខ្សែឈាមរបស់នាង ប៉ុន្តែ បានបង្ហាញពីភាពក្លាហានរបស់នាងដោយការផ្តោតលើទំនាក់ទំនងខាងវិញ្ញាណជាជាង ទំនាក់ទំនងឈាម។ នៅក្នុងសកម្មភាពរបស់នាងចំណុចនេះគឺស្រស់ស្អាតនៅក្នុងព្រះនេត្រ របស់ព្រះ។ ខណៈដែលមនុស្សជាច្រើនកាន់ទំនាក់ទំនងឈាមស្នេហាជាតិ និងយុត្តិធម៌ សង្គម ពួកគេឆ្លុះរឿងខាងវិញ្ញាណ ហើយបាត់បង់វាផងដែរ។

2. ការសម្រេចចិត្តរបស់ Jochebed នាងមិនខ្លាចនឹងបញ្ជូនបស់ស្តេចទេ ហើយបាន សម្រេចចិត្តការពារទារក Moses។ ជាការពិតណាស់ វាជារឿងគ្រោះថ្នាក់នៅពេល នោះ។ ប៉ុន្តែ បុរសនៃជំនឿមានករណីជាច្រើនដែលត្រូវសម្រេចចិត្តដោយយកឈ្នះលើ គ្រោះថ្នាក់។ ដោយសារតែជំនឿត្រូវបានហុំព័ទ្ធដោយបរិស្ថានខុសពីធម្មជាតិនៅក្នុងពិភព លោក។ ដូច្នេះ ក្នុងន័យដែលយ៉ូស្វេក៏គួរសម្រេចចិត្តជ្រើសរើសព្រះតែមួយអង្គដោយ សេចក្តីជំនឿក្នុងការល្អរុងរឿងគ្រប់បញ្ហាទាំងអស់ នោះលោកបានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ នេះថា ឯកទ្បនេះ ចូរកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយបម្រើទ្រង់ដោយចិត្តស្មោះនិង

ស្មោះត្រង់។ ចូរចោះបង់ចោលព្រះដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានគោរពនៅខាងនាយទន្លេ និងនៅស្រុកអេស៊ីប ហើយបម្រើព្រះអម្ចាស់។ ហើយប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ក្នុងការបម្រើព្រះអម្ចាស់ ចូរជ្រើសរើសថ្ងៃនេះដែលអ្នកនឹងបម្រើ មិនថាព្រះដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នកបានបម្រើនៅតំបន់ហ្សូសេផ ឬព្រះរបស់ជនជាតិអាម៉ូរីនៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករស់នៅ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ខ្ញុំ និងក្រុមគ្រួសារ យើងនឹងបម្រើព្រះអម្ចាស់™។ (យ៉ូសេស ២៤:១៤-១៥) ពេលយ៉ូសេបេដសម្រេចចិត្តដូច្នេះ ក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាករបស់នាង នាងបានគិតអំពីការស្លាប់របស់គាត់រួចទៅហើយ។ ខណៈសកម្មភាពដែលលាក់ទារកនោះត្រូវបានគេបង្ហាញឱ្យឃើញថា នាងគួរតែស្លាប់ដោយវិធីសាស្ត្រខ្លាំងបំផុត។

3. ប៉ុន្តែ នាងបានលើកឈើផ្កាង ហើយដើរតាមព្រះអម្ចាស់។ តាមពិតអ្នកណាដែលជឿលើព្រះអម្ចាស់ត្រូវតែលះបង់ខ្លួនឯង។ ដោយសារសូមឱ្យព្រះពិត ទោះជាអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកកុហកក៏ដោយ™ (រ៉ូម ៣:៤) ដូចជាបុរសនោះបានលះបង់ខ្លួនឯង ហើយជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ នោះជំនឿមិនឥតប្រយោជន៍ទេ។ សាំសុនបានទទួលទឹកឃ្មុំនៅក្នុងសត្វតោដែលគាត់បានសម្លាប់។ (ចៅក្រម ១៤:១-៩) ដោយសារសកម្មភាពដែល Jochebed បានលាក់លោកម៉ូសេ ហើយក្រោយមកនាងបានដាក់គាត់ចូលក្នុងកន្លែកពណ៌ក្រហម ហើយដាក់ក្នុងព្រៃដើមព្រៃឆ្នើមជាសកម្មភាពនៃជំនឿរបស់នាង ទីបំផុតនាងបានទទួលផលល្អ។

1) ការលះបង់នៃសេចក្តីជំនឿលើយើងអាចត្រូវបានចំណាយអស់រយៈពេលយូរនៅក្នុងស្ថានភាពគួរឱ្យផុញ។ យើងគួរតែដឹងការពិតដូចខាងក្រោម។ ព្រះហាកំដូចជាព្រងើយ

កន្លែងនឹងការលះបង់របស់យើងជាយូរណាស់មកហើយ ទីបំផុតទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងទទួលបានផលល្អ។ ដើម្បីក្លាយជាដូច្នេះគឺអាចកាន់តែប្រសើរ។ ព្រោះមានពាក្យថា អ្នកដែលនឹងក្លាយទៅជាក្រោយអាចក្លាយជាទីមួយបាន។ (វាមានន័យថាដើម្បីក្លាយជាបឋម) (Mt 20:16)

2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ហេតុផលដែលថាអ្នកជឿលះបង់រយៈពេលយូរអាចទទួលបានការសម្រាលទុក្ខគឺសម្រាប់ព្រះធ្វើការជាព្រះរបស់គាត់ ពីព្រោះគាត់បានជ្រើសរើសព្រះជាព្រះរបស់គាត់ (ដោយសារតែគាត់បានសម្រេចចិត្ត)។ វាប្រាកដណាស់ថាព្រះបានក្លាយជាព្រះសម្រាប់ខ្ញុំ។ ដោយសារព្រះបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាថា ព្រះទ្រង់បានក្លាយជាព្រះនៃអ្នកជឿតាំងពីអស់កល្បជានិច្ច។ ជីវិតរបស់អ្នកជឿដែលបានសម្រេចចិត្តថាព្រះជាព្រះរបស់ខ្ញុំហើយយកគាត់គួរតែមានបរិបូរណ៍ខាងវិញ្ញាណ។ ប្រសិនបើយើងទទួលស្គាល់ថាព្រះមានព្រះជន្មតែមួយគត់ ប៉ុន្តែមិនបានទទួលយកព្រះជាព្រះរបស់លោកទេ មិនអាចទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះឡើយ។ ទោះមានធនាគារក៏បុរសមិនទាក់ទងនឹងធនាគារក៏មិនរីករាយនឹងគុណធម៌របស់ធនាគារដែរ។

3) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងមានការពិតមួយទៀតនៅក្នុងចិត្ត។ វាគឺជាការពិតដែលថាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿពិតគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណនៃព្រះ។ ការពិតដែលថា Jochebed ទទួលយកការសម្រេចចិត្តនៃសេចក្តីជំនឿគឺចេញពីការពិតដែលថាព្រះបានធ្វើឱ្យវាក្លាយជាដូច្នេះ។ ដូច្នេះហើយ យើងក៏គួរប្រាថ្នាចង់បាន ហើយព្យាយាមដើរចូលទៅក្នុងផ្លូវលះបង់ ដោយសម្រេចចិត្តក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង។ ទោះបីជាយើងចង់

ឱ្យយើងមិនដែលមានបញ្ហាអីលនៅលើផ្លូវក៏ដោយដូចប៉ូលយើងមានការពិតដែលថាយើងសារភាពថា "មនុស្សអាក្រក់ដែលខ្ញុំជា!" ប៉ុន្តែនៅពេលយើងទៅតាមផ្លូវនេះរហូតដល់ទីបញ្ចប់យើងអាចទទួលបានភស្តុតាងដែលពួកបរិសុទ្ធចាស់បានទទួល។ ដូច្នេះ យើងគួរដឹងថាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងដោយព្រះគុណនៃព្រះ ហើយបន្ទាប់មកយើងគួរចងចាំដើម្បីបន្តដោយចិត្តសន្តិភាព។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 អត្ថន័យនៃពាក្យ ប្រះនៃអំប្រាហាំ ព្រះនៃអ៊ីសាក និងព្រះនៃយ៉ាកុប™

(និក្ខមនំ ៣:៦)

ពាក្យនេះបង្រៀនសេចក្តីពិតនៃការរស់ឡើងវិញដោយការបកស្រាយរបស់ព្រះយេស៊ូវ។
(ម៉ាថ. ២២:៣១-៣៣) ព្រះជាព្រះពិតជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ កិច្ចព្រមព្រៀងដែលព្រះ
បានធ្វើឱ្យរាស្ត្រទ្រង់នៅកណ្តាលនៃបុព្វបុរស (អំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប) រាស្ត្ររបស់
គាត់បានចុះកិច្ចសន្យាបានចង្អុលបង្ហាញថាទ្រង់គឺជាព្រះរបស់ពួកគេជាចំណុចសំខាន់របស់
វា។ ការពិតព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្ញុំ គឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

1. យើងអាចជឿលើភាពអស់លធម៌នៃជីវិតរបស់មនុស្សដោយទស្សនៈត្រឹមត្រូវរបស់មនុស្ស។

បុរសគឺជាសត្វដ៏មានតម្លៃបំផុតរបស់ព្រះ។ ការពិតដែលព្រះបានបង្កើតរឿងទាំងអស់គឺ
សម្រាប់មនុស្ស ហើយពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យនៃថ្ងៃ ខែ និងផ្កាយដែលបង្កើតឡើងសម្រាប់
មនុស្ស។ (1:14-18) លើសពីព្រះទាំងអស់ ទ្រង់ជាព្រះនៃអ្នកជឿរបស់យើង។ ដូច
យើងឃើញម្នាក់នេះថាតើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះយើងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា? សត្វ
កន្ត្រកក្តាយជាសត្វចមកដែរ តើមនុស្សនឹងត្រូវស្លាប់ទាំងស្រុងឬ? វាបានក្លាយជាដូច្នេះ។

2. លើសពីអ្វីដែលយើងជឿលើការរស់ឡើងវិញនៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះបន្ទូលនៃបទ
គម្ពីរ។

សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរគឺជាអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ អ្វីដែលពាក្យនេះបង្រៀនគឺពិត។ ពាក្យទំនាយថា អនាគតជាតិ គប្បីសម្រេចដោយផ្ទាល់ ហើយពាក្យព្យាករណ៍ ដោយធ្វើឈ្មោះមិនកើត ក៏បានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ស្តេចយ៉ូសៀសក៏កើតដោយការព្យាករណ៍នៃបទគម្ពីរ (I King 13; 2) ការព្យាករណ៍របស់ស្តេចស្ទីវូសក៏ត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់ផងដែរ។ (គឺ ៤៤:២៨)

3. យើងជឿលើការរស់ឡើងវិញដោយការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនមែនជាសុបិននៃឧត្តមគតិទេ ប៉ុន្តែជាជីវិតពិតដែលយើងបានជួបប្រទះ។ យើងមានបទពិសោធន៍នូវចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដូចខាងក្រោម។ 1) បទពិសោធន៍ដែលបេះដូងរស់ឡើងវិញដោយស្មោះ (យ៉ូហាន 14:10) 2) នៅពេលដែលយើងធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ (យ៉ូហាន ១៤:២១-២៤) ៣) បទពិសោធដើម្បីយល់ពីសេចក្តីពិតដ៏អាថ៌កំបាំង (យ៉ូហាន ១៤:២៥-២៦) ៤) បទពិសោធន៍ដែលនឹងពោរពេញដោយអំណរនៅស្ថានសួគ៌ (យ៉ូហាន ១៦:២២-២៤)។ល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ព្រះដែលម៉ូសេបានឃើញ (និក្ខមនំ ៣:១-៨)

ម៉ូសេ ជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំគម្ពីរសញ្ញាចាស់ បានស្នាត់ជំនាញវិទ្យាសាស្ត្រទាំងអស់នៃប្រទេសអេហ្ស៊ីបជាញឹកញាប់។ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចបំពេញបេសកកម្មរបស់អ្នកដឹកនាំបានទេ។ ឥឡូវនេះ បន្ទាប់ពីគាត់បានឃើញព្រះ គាត់បានចាប់ផ្តើមជាកម្មករ។ តើព្រះអង្គបានឃើញនរណា?

1. ព្រះដែលធ្វើឲ្យពួកជំនុំមិនត្រូវបានបំផ្លាញក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា (ខ ២) យោងទៅម៉ាថាយ ១៦:១៨។

ព្រះមិនបានធ្វើឲ្យក្រុមជំនុំមានអាកប្បកិរិយាងាយស្រួលនោះទេ។ “គុម្ពោតមួយ” (បន្ទា) គឺជាពាក្យប្រៀបប្រដូចទៅនឹងក្រុមជំនុំ ដែលមនុស្សមានបាបបានប្រែចិត្ត ហើយបានបង្កើតឡើង ហើយភ្លើងគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃទុក្ខវេទនា។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា ព្រះអង្គយាងមកក្នុងលោកនេះ ដើម្បីដុតភ្លើង។ (លូកា ១២:៤៩) នេះជាពាក្យដែលរួមបញ្ចូលថា កាលណាយើងជឿលើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ យើងមានអ្វីដែលត្រូវប្រយុទ្ធជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងពិភពលោក។ អាស្រ័យហេតុនេះ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿគឺត្រូវបន្តដោយការថប់បារម្ភ គ្រោះថ្នាក់ និងភាពមិនអនុគ្រោះទាំងអស់ ដូចដែលយើងឃើញនៅរូបខាងក្រៅ។ ភ្លើងគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបរបស់វា។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿត្រូវបានហ្វឹកហ្វឺនក្នុងការនោះ គាត់គួរតែទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ថ្វីបើភ្លើងហាក់ដូចជាគ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយ ក៏អ្នកជឿរក្សាជីវិតបរិសុទ្ធនៅក្នុងនោះ។ ព្យាករណ៍ ម៉ាឡាគី បានចង្អុលទៅកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយព្រះយេស៊ូវ ហើយបានមានបន្ទូលថា ឯ ភ្លើងរបស់អ្នកចម្រាញ់™។ (ម៉ាល់ ៣:២)

ជីវិតរស់នៅក្នុងភ្លើងគឺជាជីវិតតទល់នឹងធាតុផ្ទុយពីព្រះ។ ដូច្នេះ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿមិនមែនដើរលើផ្លូវពីរនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវជ្រើសរើសផ្លូវតែមួយ ហើយដើរទៅកាន់វា។ តែងតែដើរលើផ្លូវនេះទាមទារការសម្រេចចិត្ត។ តើការសម្រេចចិត្តជាអ្វី? វាអាចត្រូវបានរៀនដោយពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ អ្នកស៊ើបការណ៍ដប់នាក់ដើម្បីស៊ើបអង្កេតស្រុកកាណាបានត្រូវបានឃ្លាំងខ្លាំងប៉ុន្តែយ៉ូស្វេនិងកាលីបបានរាយការណ៍ដោយពាក្យល្អ ១ ទៅកាន់ទឹកដី។ ទោះបីជាពួកគេបានរាយការណ៍ដូច្នេះ ហើយបានទាយថានឹងទទួលការបដិសេធដោយមនុស្សអស្ចារ្យក៏ដោយ ក៏ពួកគេបានក្រោកឈរឡើងដោយជឿលើការសន្យារបស់ព្រះ ហើយសម្រេចចិត្តដូច្នេះ។ ណូអេត្រូវបានគេបៀតបៀនដោយមនុស្សលោកីយ៍អស់រយៈពេល ១២០ ឆ្នាំ ប៉ុន្តែគាត់បានសង់ទូកធំ។ ហើយដោយសេចក្តីជំនឿ ម៉ូសេបានធំពេញវ័យ នោះទ្រង់មិនព្រមហៅជាកូនរបស់ព្រះចៅផារ៉ោនឡើយ ដោយជ្រើសរើសធ្វើបាបនឹងវាស្រ្តនៃព្រះ ជាជាងរីករាយនឹងការសប្បាយមួយភ្លែតនៃអំពើបាប™។ (ហេប្រើរ ១១:២៤-២៥) សកម្មភាពមានអំណាចនៃការសម្រេចចិត្ត។ អ្នកជឿមិនមែនជាប្រដាប់ក្មេងលេងនៃបរិស្ថាន និងជាអ្នកបម្រើនៃរូបិយប័ណ្ណនោះទេ។ ដោយសារគាត់មានសាសនា គាត់មិនយកជាចំណូលចិត្ត គាត់មិនទាក់ទងទៅក្នុងពេលទំនេររបស់គាត់។ បុគ្គលដែលទទួលនូវសេចក្តីជ្រះថ្លានៃសាសនាពិត គឺអ្នកដែលចូលក្នុងសេចក្តីនោះឱ្យជ្រៅ។ អ្នកដែលមិនត្រូវធ្វើដូច្នេះ តែងតែទទួលយកជំងឺនៃការសង្ស័យ ទោះបីជាគាត់និយាយថា ជឿលើព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ។

យើងគួរយល់ពីជីវិតរបស់គ្រីស្ទសាសនិកពិតចេញពីពាក្យ បំណុលតង្វឹងចេញពីកណ្តាល គុម្ពោត™។ ដូចនេះហើយដែលធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាបដែលត្រូវបណ្តាសាគិតថានឹងដើរ តាមព្រះអម្ចាស់ដោយម្ខាងៗក្នុងគុម្ពោតបន្តាគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការមកដល់នៃ កិច្ចការរបស់ព្រះ។ អត្ថបទបាននិយាយថា "" ។ (ខ៨) យោងទៅកិច្ចការ ៧:៣៤។ បន្តាជានិមិត្តរូបនៃបណ្តាសា (លោកុប្បត្តិ ៣:១៨) ក៏ជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃមនុស្សមិនល្អ ដែរ។ (ចៅក្រម ៩:១៤-១៥) មនុស្សមានបាបបែបនេះក៏បានបោះខ្លួនទៅឯព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដែរ ដែលពួកគេបានរស់នៅជារៀងរហូត។

2. ព្រះដែលបានហៅចេញសម្រាប់មនុស្ស។ (ខទី ៥) គឺ ៤០:២៦ បានប្រាប់យើងថា ព្រះ គឺ បំណុលដែលនាំម្ចាស់ផ្ទះរបស់ពួកគេចេញតាមចំនួន

ហៅពួកគេទាំងអស់តាមឈ្មោះ; ដោយអំណាចដ៏មហិមារបស់ទ្រង់ និងដោយសារទ្រង់ មានអំណាចខ្លាំង មិនមាននរណាម្នាក់បាត់បង់ឡើយ™។ ដូចជាព្រះបានហៅសម្រាប់ ឈ្មោះរបស់លោកម៉ូសេគួរតែទទួលបានចិត្តក្តៅ។ ពេលព្រះហៅឈ្មោះម៉ូសេ ភាពក្តៅ គគុកបានចូលមកក្នុងចិត្តរបស់ម៉ូសេ។ ថ្វីត្បិតតែទឹកដីមេឌីទែនមិនហៅឈ្មោះរបស់គាត់ក៏ ដោយ មានតែព្រះទេដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយវិវរណៈពិសេស ហើយបានហៅឈ្មោះគា ត់។ ទោះបីពិភពលោកទាំងអស់មិនបានស្គាល់ព្រះអង្គក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានតែព្រះមួយអង្គ គត់ដែលស្គាល់ទ្រង់ សប្បាយចិត្តដែលមិនអាចនិយាយបាន។ ព្រះញែកមនុស្សដទៃដោយ ឡែក។

ពីព្រោះមនុស្សត្រូវបំផ្លាញដោយមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែការភ្ជាប់ជាមួយនឹងអ្នកដទៃទៀត ព្រះបានញែកពួកគេចេញពីរបស់ផ្ទាល់ខ្លួន។ ពេលដែលគាត់អំពាវនាវដល់អំប្រាហាំ ហើយគាត់ប្រាប់គាត់ថា៖ ឯចូរចេញពីស្រុករបស់អ្នក និងក្រុមញាតិសន្តានរបស់អ្នក និងផ្ទះឪពុកអ្នកទៅកាន់ស្រុកដែលខ្ញុំនឹងបង្ហាញអ្នក™។ (លោកុប្បត្តិ ១២:១) នេះជាការហៅរបស់អំប្រាហាំដោយឡែកពីគ្នានិងការហៅផ្ទាល់ខ្លួន។ កាលពី 58 ឆ្នាំមុន លោកយាយម្នាក់រស់នៅ Myung dong ក្នុងទីក្រុង Changwon លោក Yong Sun Kim ខ្លួនឯងបានកើតជំងឺបេះដូងខ្ទួច ដោយសារតែកូនស្រីរបស់គាត់ត្រូវបានទម្លាក់នៅលើច្រាំងថ្ម ហើយបានស្លាប់ ហើយត្រូវបានស្លាប់ ហើយត្រូវបានគេដាក់ក្នុងមល្លូស ប៉ុន្តែគាត់បានចិញ្ចឹម។ តាមសក្ខីភាពរបស់គាត់ គាត់បានចូលទៅស្ថានសួគ៌ ហើយឃើញកូនស្រីរបស់គាត់ ដែលកូនស្រីគាត់មើលតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ហើយទោះបីគាត់អំពាវនាវរកនាងក៏ដោយ ក៏នាងមិនឆ្លើយដែរ។

ទោះបីជាបទពិសោធរបស់ជីដូនគឺមិនដូចគ្នានឹងសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរដែលយើងមាន រឿងមួយចំនួនបានយោង។ នោះគឺនៅស្ថានសួគ៌ មនុស្សមានលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនទាំងស្រុង ហើយផ្ដោតលើតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើយើងគោរពតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះផ្ទាល់ខ្លួន នោះនឹងមានទុក្ខលំបាក និងទិដ្ឋភាពដាច់ដោយឡែកមួយចំនួន។ ប៉ុន្តែវាគឺជារបៀបរបស់នៅ។ ជាដំបូង គាត់គួរតែមានលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនយ៉ាងឈឺចាប់ ដើម្បីរួបរួមជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់ពីគាត់បានធ្វើដូច្នេះ គាត់អាចជួយអ្នកដទៃដោយស្មោះ។ ដូច្នេះហើយថ្ងៃនេះតើមានចលនាអ្វីដើម្បីធ្វើឱ្យយើងផ្ទាល់ខ្លួន? វាគឺដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់គាត់។ យ៉ូហាន 5:24 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា

អ្នកណាដែលពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿដល់អ្នកដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក នោះមានជីវិតអស់កល្បជា
និច្ច។ ទ្រង់មិនចូលមកក្នុងការជំនុំជម្រះទេ គឺបានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅរស់វិញ™។
ពាក្យគាត់បានចាក់ចូលក្នុងចិត្តខ្ញុំ ហើយវាចាប់ខ្ញុំ វាស្រដៀងនឹងការហៅឈ្មោះខ្ញុំ។ មូល
ហេតុដែលខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ គឺចេញពីកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីអំពាវនាវរកខ្ញុំ។
ដូច្នេះហើយ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានកំណត់ការប្រកាសដំណឹងល្អថាជាការហៅប្រជាជននៃ
ព្រះអម្ចាស់ ។ (កាឡាទី 5:13, អេភេសូរ 4:1, 4 Col 3:15 I Tim 6:12 Heb 9:15,
I Pet 2:21, 3:9)

បុគ្គលដែលត្រូវហៅដូច្នេះ មិនមែនត្រូវបានហៅដោយពាក្យរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) ពាក្យនេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាអ្នកបង្កើត ព្រះអង្គ
សង្គ្រោះ ដែលចេញមកក្រៅពីភពមនុស្ស។ កាលដែលបុរសត្រូវពាក្យនេះវាយប្រហារ
គាត់គួរតែសម្រេចចិត្តដោយស្មោះ ហើយគាត់អាចនិយាយថា “សូមនិយាយចុះ ដ្បិតអ្នក
បម្រើទ្រង់បានឮ” (១ សាំយូអែល ៣:១០) ដូចសាំយូអែល។ នៅទីនេះទំនាក់ទំនងដែល
ត្រូវជួបប្រទះ និងទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងខ្ញុំគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង។ នៅក្នុងវ័យក្មេង
របស់ស្តីជិន នៅថ្ងៃមួយដែលគាត់មានទុក្ខ គាត់បានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៃព្រះវិហារ
ហើយពេលគាត់ស្តាប់ពាក្យដែលគ្រូអធិប្បាយអានគឺ ៤៥:២២ ហើយការអធិប្បាយរបស់
គាត់ គាត់បានស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ពីដំបូងវាជាពេលវេលា។ ដែលព្រះបានអំពាវនាវឱ្យស្តីជ
ន។ វគ្គខាងលើគឺថា “ចូរបែរមករកខ្ញុំ ហើយបានសង្គ្រោះអស់ទាំងចុងផែនដី! ដ្បិតខ្ញុំជា
ព្រះ ហើយគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ™។ តើអ្នកណាគួរសម្រេចចិត្តដូចជាបុរសមុនការ
ត្រាស់ហៅរបស់ព្រះមករក?

3. ព្រះដែលប្រោសអ្នកដែលបានត្រាស់ហៅជាបរិសុទ្ធ ទោះជាលោកម៉ូសេបានដើរតាម
 លោកីយក៏ដោយ ឥឡូវនេះគាត់បានបោះពិភពលោកចោលដូចជាស្មៅ ហើយជាអាកប្ប
 កិរិយាដែលគាត់គួរតែដើរតាមព្រះអម្ចាស់។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះបានមានបន្ទូលទៅម៉ូសេថា
 ឯ ចូរដោះស្បែកជើងរបស់អ្នកចេញពីជើង™។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺការដកជីវិតទៅ
 តាមលោកីយ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏បរិសុទ្ធ ហើយបម្រើទ្រង់។ ការដែលយើងថ្វាយបង្គំ
 ព្រះ គឺជាសកម្មភាពដែលយើងមិនដឹងទាំងអស់អំពីទ្រង់ និងភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ដោយ
 ចំណេះដឹងរបស់យើង ហើយយើងមិនអាចបង្ហាញទ្រង់ដោយពាក្យរបស់យើងបានទេ
 ហើយព្រោះវាពិបាកណាស់ដែលយើងស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ដោយសក្តិសម វាគឺជាអាកប្ប
 កិរិយាដែលយើងទទួលយក។ ដូចជាសកម្មភាពនោះគឺគិតថាខ្លួនឯងនៅចំពោះមុខអ្នក
 បង្កើតថាគ្មានអ្វីសោះ តាំងខ្លួនឯងដែលមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវបំផ្លាញដល់សុដន់របស់
 គាត់។ នៅពេលដែលបុរសសម្រេចចិត្តការពិតបែបនេះ នោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។
 ព្រះបានមានបន្ទូលតាមរយៈហោរាអេម៉ុសថា៖ ឯចូរស្វែងរកខ្ញុំ ហើយរស់ឡើងវិញចុះ™។
 (Am 5:4) សូមមើល Am 5:6។

ពាក្យថា ឯ ដោះស្បែកជើងរបស់អ្នកចេញពីជើងរបស់អ្នក™ មានន័យថា ការញែកព្រះ
 វិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគួរត្រូវបានគិតដោយការវែកញែក ហើយគួរតែត្រូវបានប្រព្រឹត្ត ។
 ការពិតដែលភ្លើងឆេះក្នុងគុម្ពោតបន្តជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃព្រះវិហាររបស់ព្រះ កន្លែង
 នោះជាកន្លែងដែលគាត់ត្រូវដោះស្បែកជើងចេញ ហើយគួរដើរ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកបម្រើ
 ក្រុមជំនុំគួរបដិសេធខ្លួនឯងគ្រប់កាលៈទេសៈ ហើយធ្វើការដោយព្រះហឫទ័យនៃព្រះ

ហើយគួរកោតខ្លាចព្រះ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ជាអ្នកដែលមិនកោតខ្លាចព្រះ ហើយ
ប្រព្រឹត្តនូវភាពបរិសុទ្ធដែលបានទទួលទោស។

កាលអើរ៉ុនមានកូនប្រុសពីរនាក់ ណាឌើរ និងអប៊ីហ្វីបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូបផ្សេងទៀត
ដែលព្រះយេហូវ៉ាមិនបានបង្គាប់នៅចំពោះព្រះ នោះភ្លើងបានមកចំពោះព្រះយេហូវ៉ា
ហើយបានឆេះសម្លាប់ពួកគេ។ (លេវី. ១០:១-២) ហើយសូលក៏មិនស្តាប់តាមពាក្យដ៏វិសុទ្ធ
របស់គាត់ដែរ ហើយពេលគាត់ថ្វាយតង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រីដល់ព្រះដោយខ្លួនគាត់
នោះគាត់បានទទួលបាប។ (សាំ. ១០:៨, ១៣:១៣) ពួកអ្នកក្រុងបេតមេតមើលទៅក្នុង
ហិបដែលគេផ្លាស់ទៅស្រុកភីលីស្ទីន ដោយខ្លួនគេទទួលទោស ហើយត្រូវគេសម្លាប់។ (១
សាំ. ៦:១-៩) ហើយកាលដែលដាវីឌរើហិបរបស់ព្រះចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់អាមីណាដាប់
នោះទំនិញក៏នាំមកដល់វាលច្រូតកាត់ណាហ្គុន ខណៈដែលគោរត់ឡើងនោះ យូសាកាន់
ហិបរបស់ព្រះ។ ដោយដែរបស់គាត់។ បន្ទាប់មក ព្រះបានវាយគាត់ដោយសារកំហុស
របស់ Ussa ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានស្លាប់ដោយហិប។ (២ សាំយូអែល ៦:១-៧)
ក្នុងបញ្ហាដែលបានទទួលការផ្ដន្ទាទោស ដូច្នេះយើងមានអ្វីដែលត្រូវចងចាំដូចខាងក្រោម
១) មុននឹងព្រះវិហារខូច មនុស្សធ្វើបាបក្រុមជំនុំ បុគ្គលគួរទទួលទោស ២) កាលដែលព្រះ
វិហារពុករលួយ មានករណីដែលបុរសធ្វើបាប។ ដើម្បីធ្វើបាបក្រុមជំនុំបែបនេះ មិនទទួល
បានការផ្ដន្ទាទោសឡើយ។ ពីព្រោះពេលនោះក្រុមជំនុំទាំងអស់ត្រូវបានប្រព្រឹត្តអំពើពុក
រលួយ ក្នុងករណីទទួលទោសទាំងអស់ត្រូវទទួលទោស។ ដូច្នេះ ព្រះបានដាក់ពួកជំនុំបែប
នេះដូចជាបោះបង់ចោលពួកគេ ប៉ុន្តែទីបំផុតទ្រង់ដាក់ទោសក្រុមជំនុំទាំងអស់ជាពេលតែម្តង

យ។ នេះគឺដូចជាព្រះបានដាក់ទោសប្រជាជនរបស់ទ្រង់ គឺអ៊ីស្រាអែលទ្រង់បានប្រើយោធា បាប៊ីឡូន។ (Jer 32:38, Ezek 36:28, Rom 4:16, 9:8 25-26 II Cor 6:16-18 Rev 21:7)

4. ព្រះរបស់អ័ប្រាហាំ ព្រះនៃអ៊ីសាក និងព្រះរបស់យ៉ាកុប។

ឯព្រះនៃអ័ប្រាហាំ ព្រះនៃអ៊ីសាក និងព្រះនៃយ៉ាកុប™ មានន័យថា ព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា។ នោះគឺថា ព្រះទ្រង់បានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាដល់អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប និងព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ ដើម្បីសម្រេចពួកគេដោយស្មោះត្រង់។ យើងប្រឆាំងនឹងគំនិតដើម្បីទាមទារជំនឿថ្មី ដោយផ្ទាល់ខ្លួនដែលបានអំពាវនាវដោយការបោះចោលប្រពៃណីនិយម។ ព្រោះការគិតបែបនេះគួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាឆាប់។ ព្រះដែលយើងជឿគឺជាព្រះដែលមនុស្សស្មោះត្រង់សម័យដើមជឿលើនិងទទួលបានភស្តុតាង។ ព្រះនេះបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ហើយបានបង្កើតមនុស្សឡើងវិញ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេផ្លាស់ប្តូរពួកគេតាមរូបទ្រង់។ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបបានទទួលយកព្រះជាព្រះរបស់ពួកគេ ពួកគេបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯការប្រោសមនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ តើអ្នករាល់គ្នាមិនបានអានសេចក្តីដែលព្រះមានបន្ទូលប្រាប់អ្នកទេថា ៣២ ‘យើងជាព្រះរបស់អ័ប្រាហាំ ជាព្រះរបស់អ៊ីសាក និងជាព្រះរបស់យ៉ាកុប? ទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៃមនុស្សស្លាប់ទេ គឺជាព្រះនៃមនុស្សរស់វិញ™។ (មថ ២២:៣១-៣២) ការដែលយើងទទួលព្រះជាព្រះរបស់ខ្ញុំគឺមិនមែនជារឿងដែលមិនអាចទៅរួចនោះទេ ព្រះបានសន្យាថានឹងក្លាយជាព្រះរបស់អ័ប្រាហាំ និងកូនចៅរបស់គាត់។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១, ១៧:៧, ៨, ២៤:

២៧) អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកស្នងជំនឿរបស់អំប្រាហាំអាចនិយាយថា ព្រះជាព្រះរបស់ខ្ញុំ។ (យេរេមា ៣២:៣៨, អេសេក ៣៦:២៨, រ៉ូម ៤:១៦, ៩:៨ ២៥-២៦ II កូរិនថូស ៦:១៦-១៨ វិវរណៈ ២១:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ហេតុអ្វីបានជាព្រះព្យាយាមសម្លាប់លោកម៉ូសេ? (និក្ខមនំ ៤:២៤-២៦)

ព្រះទ្រង់ត្រាស់ហៅម៉ូសេឱ្យធ្វើជាមេដឹកនាំឱ្យចាកចេញពីសាសន៍អ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីប។ លោកម៉ូសេបានដោះសារចំនួន 5 ដងសម្រាប់ការហៅនេះ។ (៣:១១, ១៣, ៤:១, ១០, ១៣) ប៉ុន្តែ ព្រះមិនបានសម្លាប់គាត់ទេ។ នៅទីបំផុតនៅតាមផ្លូវដែលម៉ូសេបានស្តាប់បង្គាប់ ហើយបានទៅស្រុកអេស៊ីប ពេលគាត់ស្នាក់នៅផ្ទះសំណាក់ នោះព្រះបានជួបនឹងម៉ូសេ ហើយព្យាយាមសម្លាប់ម៉ូសេ។ មើលទៅវាមិនមែនជាធម្មជាតិទេ ហើយវាត្រូវបានគេគិតថាជាព្រឹត្តិការណ៍ចម្លែក។ ប៉ុន្តែ យើងចាត់ទុកព្រឹត្តិការណ៍នេះតាមវិធីនៃការគិតរបស់ព្រះ។ យើងដឹងថាវាជារឿងធម្មជាតិ។

1. ព្រះបានចាត់ទុកការរាប់ជាបរិសុទ្ធ មានតម្លៃជាងជីវិតនៃរូបកាយ។ ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែលអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានចាកចេញពីប្រទេសអេហ្ស៊ីបគឺជាសកម្មភាពនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធដែលព្រះបានបង្កើតប្រជាជាតិដោយការសង្គ្រោះប្រជាជាតិដើម្បីបម្រើព្រះ។ នៅពេលណាដែលគាត់ប្រាប់ពីគោលបំណងនៃចលនានិក្ខមនំដល់ជាតិរាយៈម៉ូសេ និងអេរ៉ុន គាត់បានឱ្យគេថ្វាយថា បើយើងអាចប្តូរជាដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើង™។ (៣:១៨, ៥:៣)

តាមពិតការសង្គ្រោះរបស់ប្រជាជនរបស់គាត់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាការពិតដែលធ្វើឱ្យពួកគេបម្រើខ្លួនឯង (ព្រះ)។ ដូចនេះដែរ សម្រាប់ចលនា

នៃនិក្ខមនំ គឺជាសកម្មភាពនៃការញែកជាបរិសុទ្ធដើម្បីបង្កើតមនុស្សឱ្យបម្រើព្រះ ១) វាត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយច្បាប់ដើម្បីជឿ និងគោរពតាមវាតាំងពីដើមដំបូងមក។ អ្វីដែលពួកគេបានរៀបចំបុណ្យរំលង និងពិធីបោះឈាមនោះគឺវាហើយ។ (ហេ. ១១:២៨) ក្នុងចលនានេះដើម្បីជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយស្តាប់តាម វាគ្រាន់តែជាសេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ។ ២) នៅថ្ងៃក្រោយ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបំផ្លាញកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៅក្នុងទឹកដីកាណាន ក៏ជាព្រឹត្តិការណ៍នៃការលុកលុយដែរ ប៉ុន្តែជាចលនានៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ បន្ទាប់មក ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលជាឧបករណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលដាក់ទោសជនជាតិកាណានដែលពោរពេញដោយអំពើបាប។ ទោះបីជាព្រះបានហៅអាប់រ៉ាមចេញពីក្រុងខាល់ឌាអ៊ីរ ហើយបាននាំចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន ហើយទ្រង់បានសន្យាថានឹងប្រគល់ទឹកដីនេះដល់កូនចៅរបស់គាត់ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៣-១៦) ហើយទ្រង់បានរង់ចាំថាអំពើបាបនៃសាសន៍ទាំងឡាយបានពេញហើយ បន្ទាប់មកក្រោយឆ្នាំ ៤០ ជាច្រើនឆ្នាំដែលគាត់បានបំផ្លាញជាតិសាសន៍។ ៣) ព្រះបានចាត់ទុកភាពបរិសុទ្ធសំខាន់ជាងជីវិតនៅសម័យណូអេ បន្ទាប់មកព្រះបានបំផ្លាញពួកគេ ទោះបីណូអេបានប្រកាសការផ្សាយដំណឹងល្អគ្មានរូបកាយប្រែចិត្តទេ លើកលែងតែសមាជិកគ្រួសារ ៨ នាក់ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អជាបន្តបន្ទាប់រយៈពេល ១២០ ឆ្នាំ ដែលគាត់បានរង់ចាំការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ការដែលពួកវាត្រូវបានបំផ្លាញដោយទឹកជំនន់មិនមែនជាអំពើឃោរឃៅនោះទេ ប៉ុន្តែវាជារឿងសក្តិសម។ (លោកុប្បត្តិ ៦:៥-៧) អ្នកណាដែលចាត់ទុកភាពបរិសុទ្ធដែលមានតម្លៃជាងជីវិត មិនអាចជួយខ្លួនឯងឱ្យធ្វើដូច្នេះទេ។

៤) ដោយសារកូនប្រុសពីរនាក់របស់អ៊ីវ៉ុន ហាបនី និងប៊ីនហាស បានថ្វាយគ្រឿងក្រអូប

ផ្សេងទៀត ដែលព្រះយេស៊ូវមិនបានបង្គាប់មុនព្រះនឹងបំផ្លាញពួកគេ។ នេះក៏ជាអាកប្បកិរិយាដែលព្រះបានចាត់ទុកភាពបរិសុទ្ធសំខាន់ជាងជីវិតទៅទៀត។ (លេវី. ១០:១-២) ៥) មានមេរៀនជាច្រើនបែបនេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ។ Ecc 7:1 ពាក្យថា ល្អៗល្អប្រសើរជាងប្រេងក្រអូប ហើយថ្លៃស្លាប់ជាងថ្លៃកើត។ វាក៏មានន័យថា ការស្លាប់គឺប្រសើរជាងរស់នៅបានយូរសម្រាប់អំពើបាប នៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីស្វែងរក "នំប៉័ងប្រចាំថ្ងៃ" ផងដែរ គោលបំណងនៃជីវិតគឺដើម្បីសម្រេចបាននូវភាពបរិសុទ្ធ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយសារភាពក្រីក្រពេក ហើយយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីភាពសម្បូរបែបពេក។ ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងស្វែងរកអាហារប្រចាំថ្ងៃ។

ឥឡូវនេះ ម៉ូសេត្រូវបានតែងតាំងជាមេដឹកនាំនៃចលនានៃនិក្ខមនៃអ៊ីស្រាអែល (វាគឺជាចលនាដើម្បីញែកប្រជាជាតិមួយជាបរិសុទ្ធ) ហើយភ្លាមៗនៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានតែងតាំងគាត់បានចាប់ផ្តើមធ្វើដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយ។ ក្នុងបញ្ហានេះ អ្វីដែលសំខាន់បំផុតគឺផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿដែលជាភាពបរិសុទ្ធ។ គាត់បានពន្យារពេលពិធីកាត់ស្បែកសម្រាប់កូនប្រុសរបស់គាត់គឺដើម្បីបំបែកវិធីដ៏អស្ចារ្យនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ វាជាអំពើបាបដែលគាត់គួរតែស្លាប់ដោយធម្មជាតិ។ (លោកុប្បត្តិ ១៧:១៤) ភាពបរិសុទ្ធគឺប្រសើរជាងជីវិត។ ជាការពិតណាស់វាសំខាន់ជាងការងារ។

2. ទុក្ខវេទនាធ្វើឱ្យយើងយល់ពីអំពើបាប។

យើងមិនដឹងថាតើការពិតដែលព្រះបានព្យាយាមសម្លាប់ម៉ូសេបានលាតត្រដាងយ៉ាងណាទេ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាទុក្ខវេទនាដ៏ធំ។ គោលបំណងនៃទុក្ខលំបាកនេះបានធ្វើឱ្យម៉ូសេយល់ពីអំពើបាបរបស់គាត់ (ការពិតដែលគាត់មិនបានកាត់ស្បែកឱ្យកូនប្រុសគាត់) ទុក្ខវេទនាមានគោលបំណងបែបនេះ។ កាលពីសម័យបុរាណ ផ្ទះរបស់ជនជាតិរុស្ស៊ីត្រូវបានសាងសង់ឡើងដោយជញ្ជាំងពីរ ហើយបន្ទាប់មកសត្វកណ្តុរបានរស់រានមានជីវិតនៅក្នុងនោះ ហើយមានសត្វកណ្តុរជាច្រើនរយក្បាលនៅក្នុងផ្ទះមួយ។ ពេលនោះសត្វកណ្តុរក៏រស់នៅក្នុងរចនាប័ទ្មមើលមិនឃើញដែលបុរសមិនអាចដឹងបាន នៅថ្ងៃមួយ ខណៈដែលភ្លើងបានកើតនៅក្នុងផ្ទះ ពួកវាក៏ចេញមកជារចនាប័ទ្មចាក់សំរាមដ៏ធំ។ ដូចជាយើងមានទុក្ខលំបាក យើងយល់ពីអំពើបាបរបស់យើង។

អំពើបាបដែលយើងមិនយល់ជាទូទៅមានដូចខាងក្រោម។ 1) នៅក្នុងគំនិតរបស់យើងត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាជំនោរមួយ។ ម៉ូសេហាក់ដូចជាចាត់ទុកការកាត់ស្បែករបស់កូនប្រុសរបស់គាត់មិនសំខាន់ទេ។ ប៉ុន្តែ យើងគួរចាត់ទុកអ្វីដែលព្រះបង្គាប់ជាសំខាន់ ទោះបីជាវាពិតជាតូចក៏ដោយ។ ទោះបីវាតូចក៏ដោយ បើយើងទម្លាយរឿងគ្រប់យ៉ាង ទីបំផុតយើងអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានរាប់មិនអស់។ ដូច្នេះ អំពើបាបបែបនេះធ្វើបាបយើងយ៉ាងគ្រោះថ្នាក់។ ដូចដែលយើងឃើញពិភពលោកធម្មជាតិ ទោះបីមេរោគមានកូនតូចក៏ដោយ យើងមិនអាចឃើញដោយភ្នែករបស់យើងទេ។

សម្រាប់ចំនួនច្រើន វាអាចនឹងសម្លាប់ម្តាយ។ 2) មិនត្រូវស្តាប់តាមលម្អិត។ បើយើងស្រឡាញ់ព្រះ យើងគួរធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងលម្អិត។ លោក Spurgeon បាន

និយាយថា ស្នេហាគឺលម្អិត។ សម្រាប់វា នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលពាក្យទាំងអស់ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដោយលម្អិត នោះយើងគួរតែព្យាយាមរក្សាលើ អ្វីៗទាំងអស់។ សកម្មភាពបែបនេះជាភស្តុតាងបញ្ជាក់ថាស្រឡាញ់ព្រះ។ ឬអ្នកជឿគិត ខុសថា ឯ ក្នុងចំណោមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ កាលដែលខ្ញុំបន្តតែពាក្យសំខាន់ដែលទាក់ទង នឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ នោះយើងគួរតែបានសង្គ្រោះ TM ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាវិធីសាស្ត្រនៃគំនិត ដែលមនុស្សម្នាក់ទាក់ទងទៅនឹង egoism យ៉ាងខ្លាំងទៅនឹងព្រះ។ អ្នកជឿបែបនេះគឺជា អ្នកជឿអាក្រក់។ ប្រសិនបើអ្នកជឿគិតថា៖ ឯទោះបីជាខ្ញុំមិនគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ ឪពុកខ្ញុំម្នាក់ៗ តើគាត់មិនយកក្រណាត់មកដាក់អាហារឬ?TM អ្នកជឿបែបនេះ គឺជាកូន អាក្រក់មិនស្រឡាញ់ឪពុក។ ៣) បាបកម្មថ្វាយបង្គំព្រះ។ អ្នកជឿលើកតម្កើងព្រះជា ម្ចាស់ ប៉ុន្តែសូមទោស ពួកគេមានវត្ថុផ្សេងទៀតដែលត្រូវស្រឡាញ់ និងចូលចិត្តច្រើនជាង ព្រះជាម្ចាស់។ វាគឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះ។ ទោះបីជាអ្នកជឿគោរពបូជារូបព្រះជាច្រើនក៏ ដោយ ក៏គេមិនយល់ដែរ។ ឬគេយកកូនមកធ្វើជារូបព្រះ ឬធ្វើជាសម្បត្តិរបស់ខ្លួនជារូបព្រះ ក៏មិនបានយល់ដែរ ព្រោះកូនរបស់គេស្លាប់ទៅ ហើយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេត្រូវខ្ទេចខ្ទាំ ដែលខ្ញុំគួរបង្ហាញ។ នោះគឺនៅពេលនោះពួកគេត្រូវតែរអំពើព្រះ ឬមានការខកចិត្ត វាគឺជា ភស្តុតាងដែលថាពួកគេបានធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជារូបព្រះ។ នៅទីបំផុត ពួកគេក្លាយជា ភរិយារបស់យ៉ូប។

ភរិយារបស់លោកយ៉ូបប្រាប់គាត់ថា៖ ឯTM។ (យ៉ូប ២:៩) ស្ត្រីនោះជាគំរូនៃអ្នកដែលយក កូននិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទុកជារូបព្រះ។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរនិយាយថាយើងមិនធ្វើ

កូននិងទ្រព្យសម្បត្តិជារូបព្រះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរពិចារណាខ្លួនឯងឱ្យបានជ្រៅ។ ជាពិសេស ពេលយើងទទួលបានទុក្ខលំបាក និងទុក្ខលំបាក យើងគួរពិនិត្យមើលបញ្ហានេះ។ ៤) ជា រឿយៗ អ្នកដែលរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ មិនយល់ពីអំពើបាបរបស់ខ្លួនឡើយ។ (១) អ្នករស់ នៅត្រឹមត្រូវច្រើនតែគិតដោយការប្រៀបធៀប។ ដូចយើងបាននិយាយក្នុងបទគម្ពីរថា គ្មាន មនុស្សសុចរិតណាដែលមិនធ្លាប់មានឡើយ។ (រ៉ូម ៣:១០) អ្នកជឿមិនគួរគិតថាគាត់ ប្រៀបធៀបនឹងអ្នកដទៃទេ តែគាត់គួរគិតពីការប្រៀបធៀបជាមួយនឹងគ្រីស្ទ។ កាល ដែលលោកគិតឃើញដូច្នេះ តែងតែបង្ហាញខ្លួនថាជាមនុស្សគ្មានសេចក្តីសុចរិត តែងតែឈឺ មានទោសច្រើន។ (២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកដែលរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ រក្សានូវសេចក្តី សុចរិតរបស់ខ្លួន ជាងព្រះគ្រីស្ទ។ គាត់មិនដូចអ្នកយកពន្ធទេ។ ជាញឹកញយ គាត់ ក្រោកឈរនៅកន្លែងអង្គុយមួយ ដើម្បីថ្កោលទោសអ្នកម្ខាងទៀត។ ប៉ុន្តែគាត់មិនយល់ថា វាជាអំពើបាបដ៏ធំដូច្នេះទេ។ John Knox គឺជាអ្នកកែទម្រង់ដ៏អស្ចារ្យម្នាក់។ ប៉ុន្តែពេល ដែលគាត់បានស្លាប់ គាត់មិនបានរីករាយក្នុងចិត្តជាយូរមកហើយ ហើយគាត់បានតស៊ូ។ មនុស្សជាច្រើនមានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះបញ្ហានេះដែលមនុស្សអស្ចារ្យមាននៅលើគ្រែចុង ក្រោយរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែហេតុផលដែលគាត់ទទួលបានការលំបាកនៅលើគ្រែចុងក្រោយ គឺដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើបាបដ៏ធំរបស់គាត់។ បាបចិត្តគិតថាខ្លួនឯងសុចរិតដោយ ខ្លួនឯង។

ម៉ូសេបានទទួលការគំរាមកំហែងថាព្រះព្យាយាមសម្លាប់គាត់។ បន្ទាប់មកគាត់បានដឹងពី អំពើបាបរបស់គាត់។ សព្វថ្ងៃនេះយើងត្រូវបានព្យាបាលដោយការស្លាប់យ៉ាងច្រើន។ តើ

ការគំរាមកំហែងនៃអារុធនុយក្លេអ៊ែរត្រូវបានពិភពលោកទទួលស្គាល់ឬ? នៅពេលនេះ
យើងគួរតែត្រឡប់ទៅរកបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួន ហើយយល់ពីអំពើបាបផ្ទាល់ខ្លួន ហើយការប្រែចិត្ត
គឺជាផ្លូវរស់នៅតែប៉ុណ្ណោះ។ ទុក្ខលំបាកបានញែកយើងជាបរិសុទ្ធក្នុងព្រះអម្ចាស់។ សូម
មើលយ៉ូប ២៣:១០។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ឈាមសង្គ្រោះយើង (និក្ខមនំ ១២:១៣-១៤, ២១-១៣)

មនុស្សជាតិស្លាប់ដោយសារអំពើបាប។ បើគ្មានការលើកលែងទោស ក៏គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះដែរ។ (គី ៥៩:១-២) បទគម្ពីរបាននិយាយថា គ្មានការអត់ទោសដោយគ្មានការបង្ខូរឈាមទេ។ (ហេ. ៩:២២) ដូច្នេះ តើឈាមរបស់អ្នកណាជាឈាមនៃដង្វាយធួន? ជាការពិតណាស់ វាគឺជាឈាមដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (ហេ. ៩:១៤) ឈាមរបស់កូនចៀមក្នុងបុណ្យរំលងក៏ជានិមិត្តរូបនៃឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។ ហេតុអ្វីបានជាមានតែឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជួយសង្គ្រោះយើង?

1. ដោយសារការសោយទិវង្គតដ៏ធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនចេញពីខ្លួនគាត់ទេ តែចេញពីសេដ្ឋកិច្ចរបស់អ្នកបង្កើតព្រះអស់រយៈពេលជាយូរ។

ដូចជាក្នុងចំណោមកិច្ចការនៃព្រះ ជាកិច្ចការនៃដង្វាយធួន និងកិច្ចការនៃការបង្កើត កិច្ចការនៃដង្វាយធួនគឺធំជាងកិច្ចការផ្សេងទៀត ហើយផ្តល់នូវភាពស្មោះត្រង់ច្រើន។ ការបង្កើតនេះត្រូវបានសម្រេចក្នុងរយៈពេលពីរបីថ្ងៃ ប៉ុន្តែដង្វាយធួនត្រូវបានគ្រោងទុកមុនការបង្កើត ហើយគាត់បានប្រើអស់រយៈពេលជាច្រើនពាន់ឆ្នាំ ហើយត្រូវបានបង្ហាញ ហើយទីបំផុតគាត់បានសម្រេចដោយការបង្ខូរឈាមដ៏មានតម្លៃរបស់កូនប្រុសបង្កើត។ អ្វីក៏ដោយដែលមានតែព្រះផ្ទាល់ដែលសម្រេចបានក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃជំនឿរបស់យើង។ ប្រព័ន្ធនៃដង្វាយធួនទាំងអស់ដែលជាប្រភេទនៃព្រះគ្រីស្ទតាំងពីដើមដំបូងនៃថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះផ្ទាល់ ។ ជាឧទាហរណ៍ អាសនៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាកន្លែង

សម្រាប់ដុតដង្ហាយធូនត្រូវបានសាងសង់ដោយដីដើម្បីបង្ហាញថាគ្មានសិប្បនិម្មិត និងដោយ ថ្មដែលគ្មានជំនាញ។ ហើយភ្លើងបានធ្លាក់មកពីលើមេឃ។ (លេវីវិន័យ ៩:២៤)

2. ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះលោហិតនៃសេចក្តីសញ្ញា។

ដោយសារមនុស្សនោះជាអ្នកបង្កើត ហើយមនុស្សមានបាប គាត់មានលក្ខណៈសម្បត្តិ និងសិទ្ធិប្រាប់ព្រះ។ បន្ទាប់មក ព្រះបានយាងទៅជួបបុរសនោះ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា អ្វីដែលជាសម្ព័ន្ធមេត្រី។ ក្នុងចំណោមអត្ថិភាពដែលសមហេតុផល និងសីលធម៌ ជីវិតដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមប្រភេទនៃប្រភេទនៃសេចក្តីសញ្ញា និងមានមុន។ យើងក្លាយជាដោយជីវិតដ៏ថ្លៃថ្នូររបស់យើង ដែលមានន័យថា សាសនាត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញា យើងមិនត្រូវការអ្វីដែលគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលទៀតទេ។ (Bavinck) ឯ ឈាម TM របស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាឈាមដើម្បីសម្រេចសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ តើរបៀបណាដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចតាមព្រះគម្ពីរសញ្ញា ចាស់? II Cor 1:19-20 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯដ្បិតមានចែងទុកមកថា៖ ឯយើងនឹង បំផ្លាញប្រាជ្ញារបស់អ្នកប្រាជ្ញ ហើយការយល់ដឹងនៃការឈ្លាសវៃនឹងបំផ្លាញចោល។ តើ អ្នកប្រាជ្ញនៅឯណា? តើអាចារ្យនៅឯណា? តើអ្នកជជែកដេញដោលសម័យនេះនៅឯណា? តើព្រះមិនបានធ្វើឱ្យប្រាជ្ញារបស់លោកីយ៍ល្ងង់ឬ?TM។ លទ្ធផលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបាន សម្រេចតាមព្រះបន្ទូលនៃការសន្យារបស់ព្រះគឺនាំមកនូវសេចក្តីសុចរិតដ៏គ្មានព្រំដែន ។ ១) កាលដែលទ្រង់ស្តាប់តាមលោកីយ៍នៃព្រះជាបិតា ទ្រង់ប្រតិបត្តិខាងក្រៅ ប៉ុន្តែទ្រង់បានធ្វើ ខាងវិញ្ញាណ (យ៉ូហាន ៧:២៤) ២) កាលទ្រង់កាន់តាមវេលានៃព្រះ ទ្រង់បានស្តាប់តាម

ការណែនាំរបស់ព្រះ (យ៉ូហាន ២:៤, ៧:៦)។) 3) គាត់បានសម្រេចគ្រប់ពាក្យនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (ម៉ាថាយ ៥:១៧ ខ)

3. វិធីសាស្ត្រដើម្បីជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

លើសពីនេះទៀត ព្រះយេស៊ូបានសង្កត់ធ្ងន់ថា បុរសទាំងឡាយគួរជឿលើការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ដើម្បីជូន។ លោកបានមានប្រសាសន៍នៅក្នុង យ៉ូហាន ៦:៥៣-៥៦ (ក្នុងចំណោមខ៤) ពាក្យថា បុរសណាដែលស៊ីសាច់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមរបស់ខ្ញុំ អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងប្រោសអ្នកនោះឱ្យរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ™។ ហើយពាក្យស្រដៀងគ្នានេះត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតបួនដង។ នៅទីនេះ ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលថា បុរសទាំងឡាយគួរតែជឿដូចជាបរិភោគដង្វាយជូន ហើយផឹកវា។ រឿងដែលត្រូវស៊ីសាច់ចៀមនៃបុណ្យអកម្ម គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីជំនឿដូចនោះ។ វារួមបញ្ចូលអត្ថន័យមួយចំនួនដូចខាងក្រោម។ ១) ជឿលើផ្នែកខាងក្នុង ពោលគឺមិនយកវត្ថុខាងក្រៅ ចាត់ទុកការសុគតនៃដង្វាយជូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាជីវិតរបស់ខ្ញុំ ហើយជឿលើវានៅក្នុងចិត្តដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់យើង។ ២) ជឿលើការសុគតនៃដង្វាយជូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងឆ្ងាញ់។ ជំនឿស្មោះត្រង់គឺត្រូវជឿដោយវិភាគ និងផ្ដោតផ្ដោត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 សសរពពក និងបង្គោលភ្លើង (និក្ខមនំ ១៣:២១-២២)

ការដែលអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេហ្ស៊ីបមានន័យថាជាការសង្គ្រោះប្រជាជាតិរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលពួកគេឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ហើយដើរកាត់ទីរហោស្ថាន ពួកគេត្រូវទៅដល់ស្រុកកាណាន។ វាក៏ជាបញ្ហាដ៏អស្ចារ្យផងដែរ។ ដូច្នេះ ពួកគេគួរតែទទួលបានការការពារពីព្រះ និងការដឹកនាំរបស់ទ្រង់។ សសរពពកគ្របបាំងពន្លឺព្រះអាទិត្យចាំងថ្ងៃសម្រាប់ពួកគេ ហើយវាជាវិធីដែលព្រះបានការពារពួកគេ ហើយបង្គោលភ្លើងបំភ្លឺផ្លូវនៅពេលយប់។

ចលនានៃនិក្ខមនំ ដូចដែលយើងឃើញជាគោលការណ៍គឺការប្រោសលោះមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់ចេញពីអំពើបាប។ ត្រង់ចំណុចនេះ វាដូចជាគំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានគោរពបូជារូបព្រះនៅស្រុកអេស៊ីប (យ៉ូស ២៤:១៤, អេសេក ២៣:៨, ១៩, ២១) ក្នុងពេលជាមួយគ្នា ពួកគេបានទទួលការបៀតបៀនពីប្រជាជាតិដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ នេះជាប្រភេទខាងក្រៅនៃជីវិតក្នុងលោក ដើម្បីបម្រើបាប និងទទួលថ្នាំពុលនៃអំពើបាប។ ចលនាប្រោសលោះរបស់ព្រះមិនអាចជួយខ្លួនឯងឱ្យត្រូវបានបង្ហាញក្នុងករណីនេះបានទេ។ ចលនាប្រោសលោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងគំនិតសំខាន់មួយ (គម្ពីរសញ្ញាចាស់) មានអត្ថន័យ *typological* ផ្សេងទៀត (គម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ដែលថ្មរបស់ម៉ូសេចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះគម្ពីរបាននិយាយថាដូច្នេះ។ (១កូរិនថូស ១០:៤)

1. ផែនដីដែលពួកគេត្រូវដើរកាត់គឺទីរហោស្ថាន និងវាលរហោស្ថាន។

យេរេមា 2:6 មានបន្ទូលថា ព្រះទ្រង់បានបង្កើតសាសន៍អ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីរ៉ូ គឺទ្រង់បានដឹកនាំយើងទៅក្នុងទីរហោស្ថាន ក្នុងស្រុកវាលរហោស្ថាន នៅក្នុងស្រុករាំងស្ងួត និងឯជិតយ៉ាងជ្រៅ នៅក្នុងស្រុកដែលគ្មានអ្នកណាដើរកាត់។ "តើវាលរហោស្ថាននៅទីរហោស្ថានជាអ្វី? ១) គ្មានផ្លូវនៅទីរហោស្ថាន និងវាលរហោស្ថានទេ។ មិនមានវិធីធម្មតាសម្រាប់ការរំកិលខ្សាច់ដោយខ្យល់បក់ខ្លាំង ហើយបន្ទាប់មកអ្នកធ្វើដំណើររង្វេង និងរង្វេងផ្លូវ។ ពួកគេមិនបានមកដល់ចំណុចគោលបំណងទេ ហើយពេលខ្លះអាចនឹងត្រូវស្លាប់។ ដូច្នេះហើយវាលខ្សាច់គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃពិភពលោកមិនអាចរកឃើញផ្លូវពិតនោះទេ។ (យ៉ូប ១២:២៤) ២) នៅទីរហោស្ថាន និងវាលរហោស្ថានគ្មានអាហារ និងទឹកទេ។ ដូច្នេះ ហាការក៏ដើរចេញពីផ្លូវដោយចង់ស្បែក។ (លោកុប្បត្តិ ២១:១៤) ពេលខ្លះនៅតំបន់ឆ្ងាយ ខ្សាច់ត្រូវបានពន្លឺថ្ងៃចាំងឆ្លុះមើលទៅដូចជាទឹក។ វាគឺជា sharab (𐤳𐤓𐤕 = mirage) ។ ដូច្នេះអ្នកធ្វើដំណើរទៅលេងវាហើយអាក់អន់ចិត្ត។ ទីរហោស្ថានជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃពិភពលោកដើម្បីផ្តល់ការខកចិត្ត។ 3) វាលរហោស្ថានមានគ្រោះថ្នាក់។ នៅពេលមួយពួកគេអាចជួបក្រុមចោរ។ Paul Flatters បុរសជនជាតិបារាំងម្នាក់បានចូលទៅក្នុងវាលខ្សាច់យ៉ាងជ្រៅហើយគាត់ត្រូវបានគេសម្លាប់។ (១៨៨ គ.ស.)។ ៤) ហើយទីរហោស្ថាន និងវាលរហោស្ថាន គឺជាដីស្ងួតហួតហែងគ្មានអ្វីល្អឡើយ គឺជាដីដែលមនុស្សមិនអាចរស់នៅ។ (យេ. កុលសម្ព័ន្ធពនេចររស់នៅទីនោះ មិនបានស្នាក់នៅកន្លែងសមរម្យទេ ពិភពលោកនេះដូចជាទីរហោស្ថាន និងដូចវាលខ្សាច់ តើយើងរស់នៅទីនេះយ៉ាងដូចម្តេច?

2. សារៈសំខាន់នៃសសរពពក និងបង្គោលភ្លើង។

សម្រាប់ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលដើម្បីដើរលើផ្លូវហោស្ថាន និងវាលហោស្ថាន កិច្ចការនៃការការពាររបស់ព្រះដែលជាការដឹកនាំរបស់ទ្រង់គួរតែត្រូវការជាចាំបាច់។ ការដឹកនាំនិងការការពាររបស់គាត់ត្រូវបានអនុវត្តដោយសសរពពកនិងសសរភ្លើង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះគុណដែលទ្រង់គង់នៅជាមួយពួកគេ ត្រូវបានតំណាងដោយពួកគេ។ (សសរពពក និងសសរភ្លើង) ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ម៉ូសេ បានចូលទៅក្នុងទីរហោស្ថានគួរតែត្រូវបានទាមទារឱ្យដឹកនាំ និងការការពារពីគាត់។ ដូចជាគេព្យួរកព្រះអស់ពីចិត្ត។ សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកក៏ជួបនឹងពេលវេលាដ៏គ្រោះថ្នាក់ដែលគួរតែជារបស់គាត់ដោយអស់ពីចិត្ត ដើម្បីទទួលបានការដឹកនាំពីព្រះ និងការការពាររបស់គាត់ ហើយគួរតែត្រូវព្យួរគាត់។ ដូចជាយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ ហើយយើងត្រូវគេព្យួរគាត់ គាត់នាំយើង និងការពារយើង។ នៅពេលយើងរស់នៅបែបនោះដោយសេចក្តីជំនឿ នោះយើងអាចជួបប្រទះនឹងភាពអស្ចារ្យជាក់ស្តែង ដូចជាការងារនៃពពកពពក និងសសរភ្លើង។ អ្វីដែលយើងត្រូវការជាដំបូង សេចក្តីជំនឿដើម្បីជារបស់តែព្រះប៉ុណ្ណោះ ហើយត្រូវព្យួរលើទ្រង់។ ដ្បិតក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល និងលោកិយខាងមុខ ជីវិតពិតត្រូវបានព្យួរលើព្រះតែមួយគត់ យើងពឹងលើទ្រង់ ហើយគួរពឹងលើទ្រង់អស់ពីចិត្ត។ សូមមើល អេម ៥:៦។ ពាក្យនេះបានហៅពាក្យនេះថា មិនត្រូវស្វែងរកអ្នកដទៃទៀតឡើយ គឺស្វែងរកតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ (Am 5:5)។ ដូចជាគួរជារបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយស្វែងរកទ្រង់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ ដូចដែលយើងឃើញ ហេព្រើរ 11:6 ដើម្បីស្វែង

រកព្រះប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពមានន័យថាស្វែងរកដោយស្មោះ។ នៅទីនោះ ប្លូក បំអ្នក ដែលស្វែងរកទ្រង់™ ពាក្យ បំស្វែងរក™ មានន័យថា អ្នកដែលស្វែងរកដោយស្មោះ។ ប៉ូលបានជិះកប៉ាល់ អាឡិចសាន់ឌ្រី ជាមួយមនុស្ស 276 នាក់ ហើយបានទៅទីក្រុងរ៉ូមបានជួបនឹងគ្រោះថ្នាក់នៃកប៉ាល់អាក្រក់។ (កិច្ចការ ២៧:) ប៉ុន្តែ គាត់ខ្លាចវា ហើយបានល្ងង់លោមអ្នកឯទៀត ហើយធ្វើឱ្យពួកគេស្ងប់ចិត្ត (កិច្ចការ ២៧:២២, ៣៣-៣៧) ហើយគាត់បានមកដល់សូម្បីតែដឹកនាំនាយទាហានឱ្យឡើងសំពៅ។ (កិច្ចការ ២៧:៣១) អាថ៌កំបាំងដែលគាត់បានយកឈ្មោះនោះ គឺដើម្បីជារបស់តែព្រះ ហើយជឿលើទ្រង់តែមួយគត់ (ព្រះ) ទ្រង់បានហៅព្រះថា ប៉ុព្រះដែលខ្ញុំជាម្ចាស់ ហើយដែលខ្ញុំថ្វាយបង្គំ™។ (កិច្ចការ 27:23) ដោយសារគាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់តែគាត់ (ព្រះ) ហើយជឿលើតែគាត់ (ព្រះ) ហើយជឿលើគាត់ ក្នុងវិបត្តិរបស់គាត់ គាត់បានទទួលសូម្បីតែវិវរណៈចំពោះការនិមិត្តនាពេលអនាគត។ (កិច្ចការ ២៧:២៣-២៥) សូមមើលកិច្ចការ ២៧:៩-១២។

ពេលនោះ សសរពពក និងសសរភ្លើងគឺមានតម្លៃដូចជាខ្សែជីវិតដល់រាស្ត្រនៃព្រះក្នុងគ្រាលំបាក និងវិបត្តិ។ ពេលយើងឃើញហើយ យើងទទួលបានអំណាច មានសង្ឃឹម មានសន្តិភាព និងទទួលបានដំណោះស្រាយគ្រប់យ៉ាង។ ថ្ងៃនេះ សសរពពក និងបង្គោលភ្លើងដែលមកលើយើង គឺដូចគ្នា យើងមិនអាចនិយាយបានទេ។ ប៉ុន្តែទោះបីជារចនាប័ទ្មណាមួយត្រូវបានបង្ហាញក៏ដោយវាច្បាស់ណាស់ថាវាគួរតែត្រូវបានបង្ហាញតាមប្រភេទដែលព្រះគង់នៅជាមួយពួកគេ។ វាជាចម្បងគឺធ្វើការដោយមើលមិនឃើញខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងខ្លួនយើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ចូរនៅស្ងៀម (និក្ខមនំ ១៤:១៣-១៤)

អត្ថបទរបស់យើង "ឈរយ៉ាងរឹងមាំ" និង "អ្នកត្រូវតែនៅស្ងៀម" ។ ជាពាក្យដែលត្រូវប្រាប់ជាមុនថា ទោះបីយើងជួបនឹងបញ្ហាដូចជាសមុទ្រក្រហមក៏ដោយ ក៏ពួកគេត្រូវបានដោះស្រាយដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះ។ នៅពេលដែលយើងជួបនឹងភាពមិនអនុគ្រោះដ៏គ្រោះថ្នាក់ វាពិបាកណាស់ដែលហេតុផលមិនត្រូវរង្គោះរង្គើជាសំខាន់។ ប៉ុន្តែ ពេលយើងគិតអំពីការពិត នោះយើងអាចយកឈ្នះចិត្តដ៏អាក្រក់ដ៏សំខាន់។

1. សម្រាប់ទុក្ខលំបាកក៏ត្រូវបានបង្កើតដោយព្រះផងដែរ យើងមិនគួរត្រូវបានរង្គោះរង្គើនៅក្នុងវា។

ដូចយើងឃើញនៅមុន ខទី 2 ព្រះបានប្រគល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលដែលបានទៅដល់ដែនដីវិញ ប៉ូ អេដាម TM (១៣:២០) បានបញ្ជាពួកគេឱ្យ ប៉ូ ហើយចាប់ពួកគេបានបោះជំរំនៅសមុទ្រ តាមពីហាហ៊ីរ៉ីត ទល់មុខបាល-សេផុន ” កន្លែងនោះត្រូវបានគេបិទភ្នំខ្ពស់ៗនៅខាងឆ្វេង និងស្តាំ ហើយមុននឹងមានសមុទ្រក្រហម។ កាលដែលប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទៅដល់កន្លែងនោះ កងទ័ពអេស៊ីបដេញតាមពីក្រោយ។ ការដែលទាហានវាយប្រហារពួកគេចេញមកពីមូលហេតុដែលព្រះធ្វើឱ្យព្រះចៅផារ៉ូនរឹងរូស។ (១២:៤) ការពិតនេះត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដោយពាក្យនៃខទី ៨ ដោយសង្កត់ធ្ងន់ម្តងទៀត។ ដូចជាវាច្បាស់ណាស់ថា ព្រះបានបណ្តេញប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលឱ្យធ្លាក់ចូលក្នុងទុក្ខលំបាកដ៏គ្រោះថ្នាក់ ហើយដាក់ពួកគេចូលក្នុងនោះ។ គោលបំណងដែលទ្រង់ប្រតិបត្តិដូច្នេះ គឺដើម្បី

លើកតម្កើងតាមព្រឹត្តិការណ៍នានា។ (១២:៤) ដូច្នេះ ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនរង្គោះរង្គើឡើយ ហើយនឹងពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់។ អ្នកជឿច្រើនតែជួបទុក្ខលំបាកក្នុងលោក។ ប៉ុន្តែ ទុក្ខវេទនាមិនកើតមានដល់ពួកគេដោយមិនស្គាល់ព្រះឡើយ។ សូម្បីតែចាបមួយក្បាលក៏មិនត្រូវទម្លាក់ចុះមកលើដីដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីព្រះដែរ។ (Mt 10:29) ទុក្ខវេទនា និងទុក្ខលំបាកដែលនឹងកើតមានលើយើង គឺអាចនិយាយអ្វីដែលព្រះបានប្រទានដល់យើង។ យ៉ូហាននិយាយថា នៅពេលកូនរបស់គាត់បានស្លាប់ក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា ហើយត្រូវបំផ្លាញថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមក ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់™។ (យ៉ូហ ១:២១) ទុក្ខលំបាកនិងទុក្ខលំបាកដែលអ្នកជឿជួបនោះ គឺទាក់ទងនឹងព្រះ។

ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងជួបទុក្ខលំបាក និងទុក្ខលំបាក ដូចជាខ្យល់ក្អួច និងខ្យល់ក្អួច ដែលយើងមិនអាចបកស្រាយបាន ទោះបីជាយើងព្យាយាមធ្វើវាក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងបើកតែចង្អៀងនៃសេចក្តីជំនឿ ខ្លឹមសារនៃទុក្ខវេទនាត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ហើយត្រូវបានដោះស្រាយ។ ចំពោះទុក្ខលំបាក និងភាពមិនអនុគ្រោះ ប្រៀបបាននឹងផ្លូវរូងក្រោមដីដ៏ខ្មៅងងឹត ទោះបីជាយើងចូលទៅក្នុងវាងងឹត និងអាបអួរក៏ដោយ វាគួរតែភ្លឺជាងបន្តិចម្តងៗ។ យ៉ូណាសបានជួបទុក្ខលំបាក និងទុក្ខលំបាក ហើយគាត់ត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុងសមុទ្រ ហើយចូលទៅក្នុងពោះងងឹតនៃត្រីធំមួយ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ត្រីធំបានលេបគាត់ គាត់បានចេញមកលើផែនដី។ វាគឺជាការសង្គ្រោះរបស់គាត់។ យ៉ូណាសបានរងទុក្ខលំបាកតែមួយគត់ដែលមិនអាចមើលឃើញពីអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែគាត់បានទទួល

ដោយវិធីដ៏ពិសេស (ដើម្បីចូលទៅក្នុងត្រីចម្លែក) មូលហេតុដែលមនុស្សគ្រប់រូបរងទុក្ខខ
ណៈដែលគាត់ជួបនឹងភាពមិនអនុគ្រោះ និងទុក្ខលំបាកគឺដោយសារពួកគេគិតថាទុក្ខលំបាក
របស់គាត់។ គឺប្លែកជាងអ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែ ទុក្ខលំបាកតែមួយគត់អាចនាំមកនូវសេចក្តីស
ង្គ្រោះតែមួយគត់។ មូលហេតុដែលភាពមិនអនុគ្រោះនិងទុក្ខលំបាកបញ្ចាសគ្នាដូច្នេះ
ចំពោះអ្នកជឿគឺដើម្បីទាក់ទងនឹងព្រះ។ ទុក្ខវេទនា ទុក្ខវេទនា មិនកើតឡើងដោយគ្មាន
ហេតុផលទេ។

ដូច្នេះ សម្រាប់អ្នកជឿដើរតាមព្រះជាម្ចាស់ គាត់មិនគួរចាត់ទុកទុក្ខលំបាក និងទុក្ខលំបាក
ដូចជាគ្មានទំនាក់ទំនងនឹងខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវរក្សាជំនឿ ទោះបីនៅក្នុងវាដោយស្ងៀមស្ងាត់
ក៏ដោយ។ ដូចដែលគាត់បានធ្វើកូនប្រុសគាត់បង្ហាញថាគាត់គឺជាអស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ បុរស
ពីរនាក់ដើរតាមផ្លូវ; ចូរយើងគិតថាឆ្កែដើរតាមពួកគេ។ ពេលនោះយើងមិនដឹងថានរណា
ជាម្ចាស់ឆ្កែនោះទេ។ ប៉ុន្តែក្រោយពេលខ្លះបានលាចាកលោកទៅ យើងឃើញថាមនុស្ស
ទាំងពីរបែកគ្នា ទើបម្ចាស់ឆ្កែលាតត្រដាង។ ដូចជាយើងរស់នៅសម្រាប់ព្រះ និងសម្រាប់
ពិភពលោកក្នុងកម្រិតណាមួយ យើងមិនដឹងថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែកាល
ដែលទុក្ខលំបាកបានកើតឡើង ហើយសាកល្បងជំនឿរបស់យើង បើយើងមិនដើរតាមលោ
កីយ ហើយយើងដើរតាមព្រះក្នុងបញ្ហានោះទេ បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាជាបុរសរបស់
ព្រះ។ នៅពេលដែលយើងរីករាយនឹងធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ ហើយរីករាយនឹងទ្រង់នៅក្នុង
បញ្ហានោះ យើងមិនត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញពីកំហុសរបស់យើងដោយសាតាំងបានសាក
ល្បងយ៉ូបនោះទេ។ សាតាំងដើម្បីល្បងលយ៉ូបបាននិយាយថា៖ បង្គាប់មកសាតាំងបាន

ឆ្លើយទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ បើយើងបំភាន់កាតព្វកិច្ចព្រះដោយគ្មានហេតុផលឬ? 10 តើអ្នកមិនបានដាក់របងជុំវិញគាត់ និងផ្ទះរបស់គាត់ និងរបស់ដែលគាត់មាននៅគ្រប់ជ្រុងទាំងអស់ឬ? អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានពរដល់ស្នាដៃរបស់គាត់ ហើយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ក៏កើនឡើងនៅក្នុងស្រុក™ (យ៉ូប ១:៩-១០)។

នៅពេលណាដែលយើងរីករាយនឹងសន្តិភាព សុខភាព និងពរជ័យនៃពិភពលោក ការសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ គឺពិតជាវិករាយនឹងពិភពលោកនេះ ប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីរីករាយជាមួយព្រះនោះទេ។ យើងគួរសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ហើយរីករាយនឹងទ្រង់ក្នុងការជួបទុក្ខលំបាក ទុក្ខលំបាក ភាពក្រីក្រ និងទុក្ខលំបាក ព្រះជាម្ចាស់ចាត់ទុកដូចជាការសរសើរខ្ពង់ខ្ពស់ ឬសរសើរពីទេវតា។

2. ត្បិតនៅទីបំផុតព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះពីទុក្ខវេទនា និងទុក្ខវេទនា នោះយើងមិនគួររង្គោះរង្គើនៅក្នុងវាឡើយ។

ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយបានប្រោសលោះពួកគេនោះពួកគេជាអាស្រ័ររបស់ព្រះអង្គ។ ដូច្នេះ ពួកគេតែងតែជាកម្មវត្ថុដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះ។ និក្ខមន៍ ១៤:១៥ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្លែងប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឱ្យទៅមុខ™។ ហើយបន្ទាប់ពីព្រះបានជូនដំណឹងអំពីផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ៊ីស្រាអែលយ៉ាងលម្អិតជាបន្តបន្ទាប់ (១៧-១៨) ហើយបានប្រតិបត្តិដោយផ្ទាល់។ (19-25) អ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទក៏គួរត្រូវបានសង្គ្រោះនៅទីបំផុតឱ្យរួចផុតពីទុក្ខលំបាក និងទុក្ខលំបាកដោយសារការពិត។ ដូច្នេះ យើងគួរគិតដូចតទៅ ហើយគួររស់នៅដោយស្មោះត្រង់។

នោះគឺ 1) ទោះបីជា "ខ្ញុំ" តូចនៅចំពោះព្រះក៏ដោយការពិតថាខ្ញុំមិនតូចទេ។ ដោយសារព្រះបានជូនដោយព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់បុរសតូច និងសម្រាប់បុរសដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រះបានស្រឡាញ់ខ្ញុំដែលត្រូវបានគេនិយាយថាតូចខ្លាំងណាស់។ ពេលទឹកជំនន់ណូអេ សត្វព្រាហ្មតូចមួយនិងសត្វធំៗបានជិះក្នុងហិប ហើយត្រូវបានគេបញ្ជូន។ ព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់សត្វព្រាហ្មដូចជាសត្វធំណាស់ ព្រោះគេចូលក្នុងហិប។ 2) នៅពេលខ្ញុំជួបនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អាក្រក់នោះ ខ្ញុំចង់ចាំព្រះគ្រីស្ទ ខ្ញុំអាចរីករាយនឹងសន្តិភាព។ ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវបានប្រោសលោះត្រូវបានបំផ្លាញ ទីបំផុតវាមានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទគួរតែត្រូវបរាជ័យ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទមិនបំផ្លាញជារឿងរហូតទេ។ ដោយសារយើងជាកូនរបស់ព្រះ ពេលយើងជួបនឹងរឿងដ៏លំបាក ព្រះអម្ចាស់មិនគួរមើលងាយយើងជាប្រាកដឡើយ។ ជាការពិតណាស់ ពេលខ្លះពេលយើងជួបនឹងរឿងពិបាក ព្រះអម្ចាស់ហាក់ដូចជាមិនអើពើនឹងយើង។ ប៉ុន្តែតាមពិតវាមិនដូច្នោះទេ។ ទោះបីគាត់ចូលមកជិតយើង គាត់បិទមុខតែយើងប៉ុណ្ណោះ។ មូលហេតុដែលគាត់បិទមុខគឺដោយសារយើងមានបាបកម្មពិសេស។

3. ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ប្រទានសេចក្តីជំនឿដល់យើងផងដែរ ក្នុងគ្រាលំបាក និងទុក្ខវេទនា។
យើងមិនគួរតក់ស្លុតឡើយ។

ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានត្អូញត្អែរលោកម៉ូសេ ដោយជួបនឹងទុក្ខលំបាកនៅមាត់សមុទ្រក្រហម។ (10-12) ប៉ុន្តែពួកគេបានស្តាប់ការដាស់តឿនរបស់លោកម៉ូសេ (13-14) បន្ទាប់ពី

មួយរយៈក្រោយមក ពួកគេបានទទួលអំណាចដ៏អស្ចារ្យពីក្រុមជំនុំ។ (១២២) សូមយោងទៅ ហេតុការណ៍ ១១:២៩។ យើងតែងតែមានអារម្មណ៍ថាមានជំនឿខ្លី ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងអរគុណគឺអ្វីដែលយើងអាចចង់បានជំនឿ ហើយអ្វីដែលខ្ញុំអរគុណផងដែរគឺការពិតដែលព្រះផ្តល់សេចក្តីជំនឿ ការជឿថាព្រះផ្តល់សេចក្តីជំនឿដល់យើងក៏ជាសេចក្តីជំនឿផងដែរ។ Kierkegaard បានប្រៀបធៀបជំនឿ ហើយបាននិយាយថា “វាដូចជារឿងដែលបុរសហែលទឹកនៅលើសមុទ្រជ្រៅ 50000 ម៉ែត្រ។ ប៉ុន្តែ ជំនឿមិនមែនជារឿងគ្រោះថ្នាក់នោះទេ។ ជំនឿដែល Kierkegaard បាននិយាយថា មិនមែនជាការជំនឿដែលព្រះប្រទានដល់គាត់នោះទេ។ ជំនឿដែលព្រះប្រទានគឺដូចជាចិត្តដែលណូអេបានចូលទៅក្នុងហិបដើម្បីអណ្តែតលើទឹកជំនន់ដ៏អាក្រក់។

ត្រង់ចំណុចនេះ យើងមានអ្វីដែលយើងគួរចងចាំ។ នោះគឺការងារដើម្បីផ្តល់សេចក្តីជំនឿមិនមែនជាការបញ្ចប់តែមួយពេលនោះទេ។ ទោះបីយើងបរាជ័យក្នុងជីវិតជំនឿយើងក៏ដោយ យើងគួរតែពង្រឹងជីវិតជំនឿម្តងទៀត។ តាមរយៈបទពិសោធន៍ជាច្រើន ទីបំផុតជំនឿរបស់យើងត្រូវបានសម្រេច។ នៅពេលយើងដំឡើងបទពិសោធន៍ជាច្រើនសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីដើរឆ្លងកាត់រឿងលំបាកដោយសេចក្តីជំនឿទៅកាន់ផ្លូវលំបាកៗ ។ (ឬទោះបីជាយើងមានការបរាជ័យក៏ដោយ) ទីបំផុតយើងឃើញសមិទ្ធផល។ ដាវីឌនៅក្មេងបានដំឡើងបទពិសោធន៍ជាច្រើនដោយសម្លាប់ខ្លាឃ្មុំនិងគោអស់ជាយូរមកហើយ។ (១សាំ. ១៧:៣៦-៣៧) ដាវីឌដែលមានបទពិសោធន៍បែបនេះមិនខ្លាចកូលីយ៉ាទេ ហើយបានទៅរកគាត់ ហើយច្បាំងបន្ទាប់មកគាត់សម្លាប់កូលីយ៉ា។

នៅក្នុងព្រះវិហារចាស់ Origen នៅសម័យនៃការបៀតបៀនរបស់អធិរាជ Decius បានទៅសួរសុខទុក្ខអ្នកជឿដែលជាប់គុកដោយដើរពួកគេដោយខ្លួនឯង ហើយបានល្អងលោមពួកគេដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយគាត់បានទៅកន្លែងប្រហារជីវិត ហើយល្អងលោមពួកគេ។ អ្នកអត្ថាធិប្បាយម្នាក់ឈ្មោះ Bengel និយាយដោយចិត្តមិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ថា បើយើងមិនត្រូវការសេចក្តីស្លាប់ទេ ព្រោះយើងស្លាប់រាល់ថ្ងៃTM។ គាត់ដូចជាពាក្យរបស់គាត់បានកែទំព័រចុងក្រោយនៃអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ហើយបានចាកចេញពីពិភពលោកដោយស្ងប់ស្ងាត់។ Hudson Taylor ដែលត្រូវបានដំឡើងបទពិសោធន៍នៃសេចក្តីជំនឿជាយូរមកហើយ នៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ គាត់បានសរសេរសំបុត្រមួយច្បាប់ទៅកាន់មិត្តរបស់គាត់ដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ “ខ្ញុំខ្សោយណាស់ ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំមិនអាចធ្វើការបាន ខ្ញុំមិនអានបទគម្ពីរ ហើយខ្ញុំមិនអធិស្ឋានទេ។ ខ្ញុំដេកនៅស្ងៀមដូចកូនក្មេង ហើយទុកចិត្តលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 បន្ទាប់ពីអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងទន្លេក្រហម អំពើបាបដំបូងរបស់ពួកគេ (និក្ខមនំ ១៥:២២-២៤)

បន្ទាប់ពីពួកគេបានឆ្លងសមុទ្រក្រហម ហើយដើរលើវាលរហោស្ថានអស់រយៈពេលបួនថ្ងៃ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប អំពើបាបត្រូវបានត្អូញត្អែរ។ អំពើបាបចម្បងដែលអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅទីរហោស្ថានគឺគ្រាន់តែជាអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ នៅចំណុចរបស់គាត់ សូមអាន Ps 78: លម្អិត។

1. ហេតុដែលបាបកម្មមាន។

ហេតុផលដែលលោកម៉ូសេរអ៊ូរទាំចំពោះបញ្ហាជីកស្រាត្រូវបានគិតថាជារឿងពីរ។

1) ការភ្លេចភ្លាំងអាក្រក់។ បុរសចងចាំរឿងអាក្រក់បានល្អ ប៉ុន្តែរឿងល្អគឺងាយភ្លេច។ ជាពិសេស គាត់បំភ្លេចព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានយ៉ាងល្អ។ នេះគឺជាការភ្លេចភ្លាំងដ៏អាក្រក់។ ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងសមុទ្រក្រហមដូចផែនដីដោយការជ្រៀតជ្រែកដោយអព្វតហេតុរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់មក ទោះបីជាពួកគេបានឆ្លងកាត់តែបីថ្ងៃបន្ទាប់ពីពួកគេបានជួបប្រទះអព្វតហេតុនេះក៏ដោយ ពួកគេបានភ្លេចព្រះគុណ ហើយបានបន្ទោសលោកម៉ូសេរួចទៅហើយ។ នៅពេលយើងចងចាំព្រះគុណពីអតីតកាលដែលយើងទទួលបាន សេចក្តីជំនឿបានកើតឡើងនៅក្នុងយើងថ្មី ហើយជំនឿទន់ខ្សោយអាចក្លាយជាខ្លាំង។ ប៉ុន្តែ ពេលយើងភ្លេចវា យើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើន។ (ទំនុកដំកើង ១០៦:១៣)

2) ភាពអត់ធ្មត់របស់មនុស្ស។ នេះក៏ទាក់ទងនឹងពាក្យបណ្តឹងរបស់ពួកគេដែរ។ ទោះបីជាពួកគេបានឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ហើយសរសើរ និងរាំ (15:20-21) ស្ទើរតែបីថ្ងៃត្រូវ

បានឆ្លងកាត់បេះដូងរបស់ពួកគេមានទំនោរទៅរកទិសដៅមិនល្អយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ បន្ទាប់មកពាក្យបណ្តឹងគឺជាអ្វីដែលអ្នកត្រូវរាយប្រហារយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ នៅចុងបញ្ចប់នៃ Is 28:16 វាបាននិយាយថា “ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះមានបន្ទូលថា មើល អញជាអ្នកដែលបានចាក់គ្រឹះនៅក្នុងស៊ីយ៉ូន ជាថ្ម ថ្មសាកល្បង ថ្មជ្រុងដ៏មានតម្លៃ នៃគ្រឹះដ៏ប្រាកដ : 'អ្នកណាដែលជឿ នោះនឹងមិនប្រញាប់ទេ™។ សុភ. សុភាសិត 14:29 ខបាននិយាយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមានចិត្តឆេវឆាវ លើកតម្កើងភាពល្ងង់ខ្លៅ។ “។

2. ចរិតគ្រោះថ្នាក់នៃអំពើបាបដើម្បីត្អូញត្អែរបុរស។

ទោះបីជាអំពើបាបទាំងអស់មានគ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយ។ អំពើបាបនៃការត្អូញត្អែរគឺកាន់តែច្រើន។ កូរិនថូស 10:10 បាននិយាយថា “កុំអ្វីទាំងអស់ ដូចពួកគេខ្លះបានធ្វើ ហើយត្រូវបានបំផ្លាញដោយអ្នកបំផ្លាញ”។

1) ការត្អូញត្អែររបស់បុរសនោះក្លាយជាការត្អូញត្អែរចំពោះព្រះជាម្ចាស់ក្រោយ។ បុរសដែលធ្វើទុក្ខយើងមិនមែនលើកលែងតែការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះទេ។ ពួកវាក៏ជាឧបករណ៍ដែលព្រះប្រើដោយផ្ទាល់ និងដោយប្រយោល។ ដូច្នេះ បើយើងត្អូញត្អែរទៅគេ បណ្តឹងក៏មានឥទ្ធិពលដល់ព្រះដែរ។ ដូចជាយើងប៉ះឆ្កែដោយដំបង នោះឆ្កែក៏ខាំដំបង។ បន្ទាប់មកឆ្កែក៏ប្រើអំពើហិង្សាទៅលើអ្នកកាន់ដំបង។

2) ពេលយើងត្អូញត្អែរខ្លះ ចិត្តរបស់យើងក្លាយទៅជាអាក្រក់ ហើយមាត់របស់យើងក្លាយទៅជាកង្វាក់។ ដូច្នេះ កាលណាមីកែលឈ្មោះជាមួយអារក្ស ដើម្បីព្យាបាលសតលោក

ម៉ូសេ គាត់មិនបានប្រើការវិនិច្ឆ័យដើម្បីប្រមាថទេ គឺមានតែគាត់ថា៖ បំព្រះអម្ចាស់បន្ទោស
អ្នករាល់គ្នា។ “។ (យូដាស ៩) ទោះជាយើងស្អប់អារក្សក៏ដោយ យើងមិនអាចបណ្តេញវា
ចេញដោយការប្រមាថឡើយ។ យើងអាចបណ្តេញវាចេញដោយការអធិស្ឋានរបស់យើង
បាន លុះត្រាតែយើងប្រមាថនរណាម្នាក់ វាធ្វើឱ្យមាត់យើងកខ្វក់ ហើយវាក៏រំលោភសិទ្ធិនៃ
ការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់កំបាំងរបស់ព្រះ (និក្ខមនំ ១៥:២២-២៧)

ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងសមុទ្រក្រហមចូលទៅក្នុងទីរហោស្ថានស្រ្តី ហើយដើរបីថ្ងៃ តែរកមិនឃើញទឹក ហើយពេលទៅដល់ម៉ារ៉ា ពួកគេបានទឹក។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេមិន គួរផឹកទឹកទេ ពួកគេបានរងទុក្ខទាំងលោកម៉ូសេ។ (ខ២៤) បន្ទាប់មក ព្រះបានប្រទានព្រះគុណ ដែលលោកបានរៀបចំជាយូរមកហើយសម្រាប់ពួកគេដោយសម្ងាត់។ (ទំនុកដំកើង ៣១: ១៩) មានដូចខាងក្រោម។

1. ព្រះបានរៀបចំដើមឈើដើម្បីធ្វើឱ្យទឹកជូរចត់ក្លាយទៅជាទឹកផ្អែម។ នៅពេលដែល លោកម៉ូសេបានអធិស្ឋាន ការពិតដែលថាដើមឈើដើម្បីផ្លាស់ប្តូរទឹកជូរចត់ទៅជាទឹកផ្អែម ត្រូវបានដាំដោយទឹកជូរចត់នោះត្រូវបានរកឃើញដោយគាត់។ (ខ២៥)។ ព្រះជាម្ចាស់ ជ្រាបថា ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវចូលមកក្នុងទីនោះរួចហើយ។ គាត់បានធំឡើងដើម ឈើដើម្បីផ្លាស់ប្តូរទៅជាទឹកផ្អែម។ នេះជាស្នេហាលាក់កំបាំងរបស់គាត់។ ស្នេហាស្មោះ បានក្លាយទៅដោយចរិតលាក់កំបាំងដូច្នេះ។ ម្តាយគ្របភ្លយលើកូនដែលកំពុងដេក។ សេ ចក្តីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំងរបស់ព្រះត្រូវបានលាក់ទុកនៅក្នុងពិភពធម្មជាតិ អ្នកដែល ស្វែងរកការពិតគឺអ្នកដែលទទួលយកការប្រកបពិតប្រាកដ (ការអធិស្ឋាន) ជាមួយព្រះ។ ម៉ូសេបានស្រែកអង្វរព្រះ ហើយគាត់បានទទួលការណែនាំឱ្យប្តូរទឹកល្វីងទៅជាទឹកផ្អែម។ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដែលមិនជឿមិនស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះដោយស្មោះទេ។ ដោយសារ គាត់មិនស្គាល់ព្រះ អត្ថប្រយោជន៍ធម្មជាតិក៏មិនអាចផ្លាស់ប្តូររសជាតិជូរចត់របស់មនុស្ស ទៅជាផ្អែមបានដែរ។

2. អព្វតហេតុខាងវិញ្ញាណ

នេះក៏ជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលបិទបាំងដោយការឃើញរូបកាយ។ វាគឺជាព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើការតាមមធ្យោបាយនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ច្បាប់និងឋានៈ = ខ ២៥ ខ-២៦)។ នេះធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកដែលស្តាប់ដោយចេញពីការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់នេះ ព្រលឹងបានស្តាប់ដោយការរំលង និងអំពើបាប (អេសាយ ២: ១) ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ អព្វតហេតុនេះគឺធំជាងអព្វតហេតុដែលអនុញ្ញាតឱ្យរូបកាយរស់នៅ។ ព្រះចង់តាំងចិត្តរាស្ត្រទ្រង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមរយៈអព្វតហេតុខាងវិញ្ញាណបែបនេះ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានជួបប្រទះអព្វតហេតុខាងក្រៅរហូតមកដល់ពេលនេះ ដូចជាគ្រោះកាចទាំងដប់បានចុះមកក្នុងស្រុកអេស៊ីប ហើយធ្វើឱ្យពួកគេឆ្លងសមុទ្រក្រហមដូចផែនដី។ ថ្វីត្បិតតែជាកូនប្រុសក៏ដោយ ប៉ុន្តែការពិតដែលពួកគេត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេភ្លាមៗ ហើយក្លាយជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍មិនអាចជឿសបានឡើយ។ ដូច្នេះ ព្រះចង់កែចិត្តអណ្តែតទឹករបស់ពួកគេ ហើយបានបង្កើតប្រព័ន្ធពិសេសឥឡូវនេះ។ វាព្យាយាមមើលឃើញការពិតនៃការស្តាប់ និងការគោរពតាមដោយការផ្តល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដល់ពួកគេ។ វាគ្រាន់តែជាប្រព័ន្ធនៃការបណ្តុះបណ្តាលជំនឿដោយអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ តាមរយៈប្រព័ន្ធនេះ ការផ្លាស់ប្តូរនៃចិត្តរបស់ពួកគេក៏មិនត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងការមើលឃើញរាងកាយរបស់ពួកគេដែរ។ នេះក៏ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំងរបស់ព្រះដែរ។

3. ស្នេហាលាក់កំបាំង បានបង្ហាញនៅអេលីម។

សេចក្តីស្រឡាញ់លាក់កំបាំងមួយទៀតដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានទទួលត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងអត្ថបទ។

វាត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុងពាក្យនៃ ខទី ២៧ នៅកន្លែងនោះ ៖ កន្លែងដែលមានប្រភពទឹកដប់ពីរ និងដើមត្នោតចិតសិបដើម TM បានមកដល់ ។ លេខ "ដប់ពីរ" មានន័យថាសម្រាប់ដប់ពីរកុលសម្ព័ន្ធនៃអ៊ីស្រាអែលចំនួន "ចិតសិប" គឺសម្រាប់ពួកចាស់ទុំនៃអ៊ីស្រាអែលចំនួន 70 ។ Oasis (ជាញឹកញាប់វាជាកន្លែងដែលប្រភពទឹក និងដើមឈើត្រូវបានដាំនៅក្នុងបង្គោម) គឺជាការបង្ហាញនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏លាក់កំបាំងរបស់ព្រះចំពោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ដូចនេះដែរ ពិភពធម្មជាតិគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំងរបស់ព្រះ។ យើងតែងតែមិនអាចនិយាយបានថា ការលាតត្រដាងអព្វតហេតុគឺគ្រាន់តែជាវត្តមានរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះទ្រង់ប្រទានព្រះគុណជាចម្បងដល់មនុស្សតាមរយៈពិភពធម្មជាតិ។ អព្វតហេតុគឺកម្រណាស់។ ដោយបង្ហាញអព្វតហេតុដោយព្រះដឹកម្រ គាត់បានរក្សាគោលការណ៍អព្វតហេតុ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ខ្ញុំព្យាយាមស្នើរហេតុផលជាច្រើនដែលអព្វតហេតុនេះកម្រមានណាស់។

1) នៅពេលដែលអព្វតហេតុជាច្រើនបានកើតឡើង មនុស្សជាតិបាត់បង់នូវទុក្ខ។

បើដូច្នោះមែន សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះក្នុងការដាក់ទោសបាបមិនអាចត្រូវបានលាតត្រដាងឡើយ។ ព្រោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត គាត់គួរទទួលទោសរហូតដល់ថ្ងៃស្លាប់ក្នុងទុក្ខ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩)

2) នៅពេលដែលអព្វតហេតុជាច្រើនបានកើតឡើងវាក្លាយជាច្បាប់ទូទៅ។

បើដូច្នោះមែន លំដាប់នៃការបង្កើតដែលព្រះបានបង្កើតនៅដើមដំបូង គួរតែត្រូវបានកំទេច ក្នុងកម្រិតខ្លះ។ វាគឺដើម្បីបំបែកភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ក្នុងកម្រិតណាមួយ។ ដូច្នេះ គាត់ធ្វើអព្វតហេតុកម្រណាស់។

3) នៅពេលដែលអព្វតហេតុជាច្រើនបានកើតឡើង លក្ខណៈនៃអព្វតហេតុនឹងរលាយបាត់។ នោះគឺតួអង្គដ៏អស្ចារ្យក្លាយជាតួអង្គទូទៅ។ អ្វីក៏ដោយដែលកម្រមនុស្សតែងតែ ព្យាបាលវា។

4) កាលដែលអព្វតហេតុច្រើនកើតឡើង ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនកើតទុក្ខទេ។ ដូចជាវា ដូច្នោះដែរ ពួកបរិសុទ្ធខ្លានផ្លូវទទួលបានការបង្អាតបង្រៀនសេចក្តីជំនឿទេ ពួកបរិសុទ្ធ ក្លាយជាមនុស្សបន្ទាបខ្លួនសម្រាប់ការរងទុក្ខ ហើយយល់ពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះសម្រាប់ t ។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:៦៧, ៧១)

ឥឡូវនេះ ព្រះក៏ប្រតិបត្តិអព្វតហេតុទូទៅ (ជាពិសេសការផ្តល់ជំនួយពិសេស) ប៉ុន្តែទ្រង់ មិនប្រតិបត្តិវាដោយងាយនោះទេ។ ទ្រង់ប្រទានសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំងដល់ មនុស្សជាតិ (ជាពិសេសដល់ពួកបរិសុទ្ធ) ដោយមានពិភពធម្មជាតិឆ្លងកាត់អតីតកាល និង បច្ចុប្បន្នកាល។

ព្រះទ្រង់ប្រតិបត្តិអញ្ជូតហេតុទូទៅឥឡូវនេះផងដែរ (ជាពិសេសការផ្តល់ជូនពិសេស) វាមិន
ត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយកម្រដែលទ្រង់ប្រទានពិភពលោកធម្មជាតិនិងផ្តល់ព្រះគុណសម្បត្តិ
ដល់មនុស្សជាតិ (ជាពិសេសចំពោះពួកបរិសុទ្ធ) នៅគ្រប់ជំនាន់ចាស់និងថ្មី។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ព្រះបានប្រទាននំម៉ាណា និងការបង្រៀន (លោកុប្បត្តិ 16:1-16)
សូមមើលខទី ៣១, ៣៥។**

នៅពេលព្រះជាម្ចាស់ដឹកនាំប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលទៅកាន់ទីរហោស្ថាន អ្វីៗដែលទ្រង់បាន
ប្រតិបត្តិផ្តល់មេរៀនខាងវិញ្ញាណដល់យើង ដើម្បីរស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ១ កូរិនថូស
10:11 មានប្រសាសន៍ថា “កុំអ្វីដូចអ្នកខ្លះបានធ្វើ ហើយត្រូវបំផ្លាញដោយអ្នកបំផ្លាញ។
“។

1. តើ "ម៉ាណា" ជាអ្វី? (១៣-១៥) ពាក្យ ប៊ីម៉ាណា™ មានន័យថា ប៊ីម៉ាជាអ្វី? ហើយវាគឺ
ជានំប៉័ងស្ថានសួគ៌ដែលមនុស្សមិនអាចដឹងបាន។ (ទំនុកតម្កើង 78:24) ទុកិយកថា ៨:៣
មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៊ីម៉ាដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានដឹង ហើយក៏មិនដឹងដែរ ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់
គ្នាដឹងថា មនុស្សមិនមែនរស់ដោយអាហារតែមួយមុខទេ ប៉ុន្តែមនុស្សរស់ដោយគ្រប់ទាំង
ពាក្យដែលមកពីព្រះ។ មាត់របស់ព្រះអម្ចាស់។ “។ លោកយេស៊ូក៏បានដកស្រង់ពាក្យនេះ
ហើយយកឈ្មោះការល្បងរបស់អាហារ។ (មថ ៤:៤) ព្រះយេស៊ូបានសរសើរពីភាពអស្ចារ្យ
នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយពាក្យនេះជាការគិត។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ វាមាន
ន័យថា អ្វីក៏ដោយដែលព្រះមានបន្ទូល ទ្រង់អាចចិញ្ចឹមរូបកាយរបស់យើងបាន។ នៅទី
រហោស្ថានដែរ ព្រះទ្រង់មិនបានជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរស់ដោយនំប៉័ងទេ ទ្រង់យាងចុះពីនំម៉ា
ណាដោយពាក្យមួយម៉ាត់ ទ្រង់បានប្រោសរូបកាយពួកគេឱ្យរស់ឡើងវិញ។ បន្ទាប់មក

ព្រះបន្ទូលមានបន្ទូលថា “មើលចុះ ខ្ញុំហៀបនឹងភ្លៀងនំប៉័ងពីស្ថានសួគ៌មកឱ្យអ្នក” (ខទី ៤) ក្រោយមក កិច្ចការត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ បន្ទាប់មក ដើម្បីរស់រានមានជីវិតលើរូប កាយរបស់យើង ក៏អាស្រ័យទៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរ។ . យើងគួរជឿនូវអ្វីដែល យើងមិនអាចយល់បានដែរ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលអ្នកមិនបានដឹង ហើយក៏មិនដែលឪពុករបស់អ្នក បានដឹង TM ។ (ចោទិយកថា ៨:៣) ម៉ាណាមិនត្រូវបានពន្យល់ដោយចំណេះដឹងរបស់ មនុស្សទេ ទោះបីចំណេះដឹងត្រូវបានបង្កើតជាកូដក៏ដោយ វាមិនអាចពន្យល់ថាម៉ាណាជា អ្វីនោះទេ។ អព្វតហេតុមិនមែនជាចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស និងការពង្រីកទេពកោសល្យ នោះទេ។ អព្វតហេតុត្រូវបានដាក់នៅលើកៅអីខ្ពស់ដើម្បីវិនិច្ឆ័យចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស និងទេពកោសល្យរបស់គាត់។ ទោះបីជាវិទ្យាសាស្ត្រដូចខាងលើ ដូចជាការប្តូរបេះដូងត្រូវ បានបង្កើតឡើង ហើយដូចខាងលើចូលចិត្តចូលទៅក្នុងពិភពអារម្មណ៍ ចំណេះដឹងត្រូវបាន អភិវឌ្ឍក៏ដោយ វាមិនអាចយកឈ្នះអព្វតហេតុបានទេ។ ជីវិតវិទ្យាសាស្ត្របែបនេះមិន អាចជំនួសជីវិតជំនឿបានទេ។

2. តើព្រះគុណនៃម៉ាណាមានចំពោះអ្នកណា? (២-៣) ព្រះបានចុះនំម៉ាណាទៅកាន់ មនុស្សមានបាប ដើម្បីត្អូញត្អែរពីព្រះជាម្ចាស់។ ដូចគេបាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែយើងបាន ស្លាប់ដោយព្រះហស្តនៃព្រះយេស៊ូវនៅស្រុកអេស៊ីឌ្យូទេ នៅពេលដែលយើងអង្គុយក្បែរ ផែងសាច់ ហើយបានបរិភោគអាហារយ៉ាងពេញទំហឹងTM។

ហើយបានត្អូញត្អែរចំពោះព្រះ។ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានដាក់ទោសមនុស្សមានបាប ដូច លោកត្រូវដាក់ទោសពួកគេឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ពួក

គេ។ នេះគឺដូចជាម្តាយឱបកូនយំដាក់នំប៉័ងឱ្យទឹកដោះ។ ព្រះជាសេចក្តីស្រឡាញ់។ ទ្រង់បង្កើតសេចក្តីជំនឿដល់អ្នកមិនជឿដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ផងដែរ។ ទំនុកតម្កើង 103:8-14 បានមានប្រសាសន៍ថា បំព្រះអម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា និងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ទ្រង់យឺតនឹងក្រោធ ហើយមានបរិបូរក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន។ គាត់នឹងមិនចេះតែជេរ ហើយក៏មិនរក្សាកំហឹងរហូតដែរ។ ទ្រង់មិនប្រព្រឹត្តនឹងយើងតាមអំពើបាបរបស់យើងទេ ហើយក៏មិនសងយើងតាមអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងដែរ។ ដ្បិតស្ថានសួគ៌នៅពីលើផែនដីយ៉ាងណា សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ចំពោះអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ខ្លាំងណាស់ រហូតមកដល់ពេលនេះ ទិសខាងកើតមកពីទិសខាងលិច តើព្រះអង្គដកអំពើបាបចេញពីយើងឬទេ? ដូចជាឪពុកបង្ហាញចិត្តអាណិតអាសូរដល់កូនដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញចិត្តអាណិតអាសូរដល់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចគាត់។ ដ្បិតគាត់ស្គាល់ស៊ីមរបស់យើង គាត់ចាំថាយើងជាធូលីដី។ ទំនុកតម្កើង 130:3-4 បាននិយាយថា “អ្នកណាអត់ទោសអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នក ទ្រង់ប្រោសជំងឺទាំងអស់របស់អ្នក ទ្រង់ប្រោសលោះជីវិតរបស់អ្នកពីរណ្តៅ ទ្រង់មករកអ្នកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន” ដូច្នេះ លក្ខណៈពិសេសរបស់អ្នកដែលបានសង្គ្រោះគឺការមានអារម្មណ៍។ ការទូញសោកចំពោះគាត់គឺជាមនុស្សមានបាបដ៏ធំ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ គាត់ជឿលើសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជីវិតនៃការអរព្រះគុណ។ នៅភ្នំសាមគរ នៅផ្ទះបងស្នងមួយមានស្រ្តីចំណាស់ម្នាក់ដេកឱបសពមិនអាចប្រើបាន៤ឆ្នាំរហូតមកដល់ឆ្នាំ១៩៦៨ ទើបនាងសារភាពថាជាមនុស្សមានបាបធំ ហើយមិនត្អូញត្អែរឡើយ ។ សូម្បីតែបន្តិចក៏ដឹងគុណចំពោះព្រះគុណនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយពេញចិត្តជានិច្ច។

3. គោលការណ៍ឱ្យទានម៉ាណា ជាគោលការណ៍ចិញ្ចឹមសេចក្តីជំនឿ។ នៅពេលដែល ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទាននិម៉ាណាដល់ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល បុរសម្នាក់ៗបាននិយាយថា “ចូរប្រមូលចំណែកមួយថ្ងៃជារៀងរាល់ថ្ងៃ” (ខ៤) ហើយនៅថ្ងៃទីប្រាំមួយ ព្រះជាម្ចាស់ បានឱ្យពួកគេប្រមូលចំនួនពីរដងក្នុងមួយថ្ងៃ ដែលជាការរៀបចំសម្រាប់ ថ្ងៃសប្តិទី១ (ខ ទី ៥) ការនិយាយថា ប្រមូលចំណែកមួយថ្ងៃជារៀងរាល់ថ្ងៃ™ មានន័យថា ព្រះបាន បង្កើតពួកគេឱ្យពឹងផ្អែកលើទ្រង់ជានិច្ច។ អ្វីដែលយើងមានខ្លះមិនសំខាន់ទេ ប៉ុន្តែការពឹង ផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់គឺសំខាន់។ អ្នកដែលមិនពឹងលើព្រះអម្ចាស់ទេ តែពឹងលើទ្រព្យសម្បត្តិ វិញ នោះជាអ្នកទទួលរងគ្រោះដោយបញ្ហា។ ដោយសារគាត់ចាកចេញឆ្ងាយពីព្រះយេស៊ូវ រ៉ា សម្រាប់រឿង។ ការពឹងផ្អែកលើអ្នកដទៃជំនួសព្រះជាម្ចាស់ គឺជាអំពើបាបដ៏ធំ។ ព្រះបាន មានបន្ទូលតាមរយៈអេសាយថា បើមើលចុះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល ទ្រង់ដក ចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម និងពីស្រុកយូដា ដែលគាំទ្រ និងផ្គត់ផ្គង់ អាហារទាំងប៉ុន្មាន និង ទឹកគ្រប់យ៉ាង™។ ជាបន្តបន្ទាប់ គាត់ពិតជាមានជំនឿដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់ យើង អាចនិយាយបាន។ ប្រសិនបើបុរសបានទទួលពរជ័យពីបញ្ហា (ឬសុខភាព) មានតែគាត់ ដែលជឿលើព្រះបានល្អ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាមិនដូច្នោះទេ ជំនឿរបស់គាត់ចុះខ្សោយ គាត់គឺជា អ្នកដែលចូលចិត្តបញ្ហា (ឬសុខភាព) ចំពោះព្រះ។ ជំនឿបែបនេះមិនមែនជាជំនឿពិត ទេ។

4. បង្កើតអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

កាលប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលប្រមូលនិម្មិតអំណាចតាមបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះគេមិនបាន
ប្រមូលតែមួយថ្ងៃប៉ុណ្ណោះទេ គឺប្រមូលថែមទៀតសម្រាប់ការលោភលន់របស់ពួកគេ ពួក
គេបានទុកវាចោលរហូតដល់ព្រឹកស្អែក ទើបមានដង្កូវកើតឡើង ហើយក្លិនក៏លេចចេញម
ក។ (ខ២០) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងចំណោមពួកគេ មានខ្លះបានលះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
(ពាក្យដែលគេមិនត្រូវប្រមូលគ្នានៅថ្ងៃទី៧។ មិនបានមក។ (ខ ២៧) ព្រះទ្រង់អត់ទោស
ឱ្យមនុស្សមានបាប ហើយប្រទានព្រះគុណ។ គាត់បានរក្សាព្រះបន្ទូលដោយស្មោះត្រង់។
គាត់តែងតែបង្កើតអំណាចនៃពាក្យ។ សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺគ្រាន់តែជាសិទ្ធិ
អំណាចរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ យើងកាន់គាត់គ្រាន់តែជាពាក្យគាត់។ (អារម្មណ៍)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ជនចម្លែកនៅទីរហោស្ថាន (និក្ខមនំ ១៧:១-៧)

Rephidim ជាតំបន់ភ្នំ។ នោះជាកន្លែងដែលអ្នកនោះដើរចូលទៅក្នុងភ្នំដែលគ្របដណ្តប់ ច្រើនពណ៌ ហើយបានជួបនៅទីនោះ។ ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចូលមកក្នុងខ្សែនេះ ហើយត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងបញ្ហាដោយគ្មានទឹក។

1. អំពើបាបរបស់ពួកគេ (1-3)

1) អំពើបាបរបស់គេកើតចេញពីការគិតបច្ចុប្បន្ន តែមិនគិតពីអតីតកាលរបស់គេ។ ពួកគេ បានជួបប្រទះនឹងអំណាចនៃព្រះនៅអតីតកាលយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេត្រូវបានសង្គ្រោះដោយ អំណាចនៃព្រះចេញពីគ្រោះកាចទាំងដប់នៅក្នុងប្រទេសអេហ្ស៊ីប ហើយការពិតពួកគេបាន ឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមដូចជាផែនដីត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចនៃព្រះ។ តើព្រះ មិនបានសង្គ្រោះពួកគេកាលពីអតីតកាលទេ? បើគេគិតរឿងអតីតកាល គេមិនសង្ស័យ ទេ។ ដូចដែលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវ យើងបានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យកាលពីអតីតកា ល។ បើយើងមិនស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ យើងគួរតែរស់នៅសម្រាប់តែរូបកាយដែលរលួយ ដោយគ្មានហេតុផល។

2) អំពើបាបរបស់ពួកគេអាចត្រូវបានបែងចែកទៅជាជឿដូចខាងក្រោម។ (1) ការ សម្លឹងមើលបុរសនោះ ជាកំហុសដែលគេជួបនឹងទុក្ខ។ បន្ទាប់មក ពួកគេមិនបានមើល ទៅព្រះទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានត្រឹមតែត្អូញត្អែរចំពោះវត្ថុរបស់លោកម៉ូសេ។ សកម្មភាពរបស់ ពួកគេគឺដើម្បីសាកល្បងព្រះ។ ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថាសង្ស័យថាមានព្រះ។ សូម

មើល ខ ៧ ខ។ ដូច្នេះអ្នកជឿជួបនឹងទុក្ខ មិនមែនអធិស្ឋានជាអ្នកមិនជឿ មិនជឿលើ អត្ថិភាពនៃព្រះ។ (2) ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៃការត្អូញត្អែរ។ (ខ៣) មូលហេតុ ដែលគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលត្អូញត្អែរគឺដោយសារពេលគាត់ជួបនឹងទុក្ខលំបាក គាត់មិន គិតដល់អធិបតេយ្យភាពនៃភាពជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែគាត់សោកស្តាយចំពោះការបាត់បង់ដែល គាត់បានទទួល។ យ៉ូបដើម្បីជួបនឹងទុក្ខលំបាក គោរពតែអធិបតេយ្យភាពជាម្ចាស់ ហើយ មិនបន្ទោស ហើយជាជាងសរសើរតម្កើងព្រះ។ យ៉ូបមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានមក ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះនាមព្រះ អម្ចាស់™។ (យ៉ូប ១:២១) យើងមិនត្រូវការការខកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអ្វីដែលយើងមិន អាចធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់យើងឡើយ។ យើងជឿលើអធិបតេយ្យភាពភាពជាម្ចាស់នៃព្រះ យើងគួរយកចិត្តសន្តិភាព។

ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនបានគិតអំពីអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងស្ថានភាព វេទនាគ្មានទឹកផឹក ហើយខ្លាចតែស្រែកទឹកប៉ុណ្ណោះ។ ពោលគឺគេប្រាប់លោកម៉ូសេថា៖ ឯ ហេតុអ្វីបានជាលោកនាំយើងចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីសម្លាប់យើង និងកូនចៅ និងហ្វូង សត្វដោយស្រែកទឹក?™។ (ខ៣ ខ) ពួកគេមិនដឹងអំពីភាពជាម្ចាស់នៃអធិបតេយ្យភាព របស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែស្គាល់តែជីវិតខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ។

2. ដំណោះស្រាយនៃបញ្ហា (4-7)

ព្រះបានប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយមិនបានសងដោយ អំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ទំនុកតម្កើង 130:3 មានបន្ទូលថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់

គួរសម្គាល់អំពីទុច្ចរិត ឱព្រះអម្ចាស់ តើអ្នកណាអាចឈរបាន? ព្រះបានអត់ទោសអំពី បាបរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រទានព្រះគុណដល់ពួកគេ នោះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ ដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យទឹកចេញពីថ្ម។ ទោះបីយើងមិនអាចរំពឹងថាទឹកនៅក្នុងថ្មក៏ដោយក៏ ទឹកចេញពីទីនោះគឺជាអព្វគហេតុរបស់ព្រះ។ ១ កូរិនថូស 10:4 បាននិយាយថា នៅពេល នេះ ថ្មគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ ការសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទក៏ មានន័យថាអព្វគហេតុដែរ។ នៅក្នុងពិភពលោកដូចជាវាលរហោស្ថាន ព្រលឹងរបស់យើង ដែលស្លាប់ដោយសារការស្រេកទឹក ទទួលបានជីវិតពិត ដោយគ្រាន់តែទឹករស់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទានឱ្យ។ ព្រលឹងរបស់យើងមិនអាចរស់នៅដោយគ្មានអព្វគហេតុ ខាងវិញ្ញាណបានទេ។ អព្វគហេតុខាងវិញ្ញាណគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះយេស៊ូមាន ព្រះបន្ទូលថា៖ ឯគឺព្រះវិញ្ញាណដែលប្រោសជីវិត។ សាច់គឺគ្មានជំនួយអ្វីទាំងអស់។ ពាក្យ ដែលខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាជាវិញ្ញាណ និងជាជីវិត™។ (យ៉ូហាន ៦:៦៣) បន្ទាប់មក សម្រាប់ពាក្យនេះមកលើយើងដោយការធ្វើការនៃវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត ចិត្ត សួតរបស់យើងគឺគ្រប់គ្រាន់ដូចទឹកដែលត្រាំ។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 7:38-39 មានប្រសាសន៍ ថា៖ ឯអ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំដូចជាបទគម្ពីរបានចែងថា 'ទឹកដែលមានជីវិតនឹងហូរចេញពី ចិត្តរបស់អ្នកនោះ™។ ដើម្បីទទួល ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណមិនទាន់ត្រូវបានប្រទានមកទេ ព្រោះ ព្រះយេស៊ូមិនទាន់បានលើកតម្កើងនៅឡើយ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលហើរដោយស្នាបឥន្ទ្រី (និក្ខមនំ ១៩: ៤)

នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះក្រុមជំនុំ។ ដោយសារឥន្ទ្រីស្រឡាញ់កូនរបស់វា វាត្រូវបានទម្លាក់ពីសំបុក ហើយហ្វឹកហាត់ការហោះហើររបស់ពួកគេ។ ពេលដែលឥន្ទ្រីក្មេងបានទម្លាក់ចុះមកលើផែនដី ឥន្ទ្រីមេក៏ហើរយ៉ាងលឿន ហើយចាប់វាដាក់លើស្នាបរបស់នាង។ ដូចនេះដែរ ព្រះបានផ្តល់ពេលវេលានៃការរងទុក្ខដល់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេទទួលបានការបង្ហាត់នៃសេចក្តីជំនឿ។ គ្រាដែលមានទុក្ខមិនមែនជាពេលដែលអ្នកជឿជួបនឹងគ្រាលំបាកនោះទេ។ រ៉ូម ៥: ៣-៤ មានប្រសាសន៍ថា បើមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ប៉ុន្តែយើងត្រូវការអរនឹងការរងទុក្ខដោយដឹងថាការរងទុក្ខបង្កើតឱ្យមានការស៊ូទ្រាំ ៤ ហើយការស៊ូទ្រាំបង្កើតចរិត ហើយចរិតក៏បង្កើតសេចក្តីសង្ឃឹម™។ នៅពេលដែលបុរសនោះទទួលបានការសាកល្បងដ៏លឿនចាប់បុគ្គលិកលក្ខណៈនៃសេចក្តីជំនឿពិត។ នេះប្រៀបបាននឹងដើមឈើដែលដុះនៅកន្លែងដែលមានខ្យល់បក់ វាក្លាយជាឈើដ៏ល្អ។ ដោយសារតែការរងទុក្ខស្រាលចំពោះខ្យល់ដែលដើមឈើមាន គុណភាពរបស់វាកាន់តែរឹងមាំ។ បន្ទាប់ពីស្បែកសត្វក៏ត្រូវស្រាវជ្រាវ គួរប្រើជាទំនិញ។ ចៀមដែលមើលថែចៀមកាច់ជើងចៀមមិនស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បីបង្ហាត់ចៀមដែលមិនស្តាប់បង្គាប់។ បន្ទាប់ពីនោះ ដើម្បីឱ្យអ្នកគង្វាលព្យាបាលជើងចៀមដែលបាក់នោះ ចៀមមានអារម្មណ៍ស្រលាញ់អ្នកគង្វាល ហើយទីបំផុតវាក៏ដើរទៅរកអ្នកគង្វាល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 កុំប្រមាថព្រះនាមព្រះ (និក្ខមនំ ២០:៧)

ពេលយើងអានបញ្ញត្តិនេះ អ្វីដែលយើងយល់គឺថា យើងអាចប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះ។

ទោះបីបុរសត្រូវបានហាមមិនឱ្យប្រើឈ្មោះខុស ប៉ុន្តែត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យប្រើឈ្មោះដោយសក្តិសម។ ក្នុងនាមជាបុគ្គលក្នុងជាតិមួយ ឈ្មោះរបស់ស្តេចជាតិមួយមិនគួរប្រើផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារបុរសប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះដោយសក្តិសម គាត់អាចប្រើវាផ្ទាល់ខ្លួនបាន។ យើងនៅក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃជីវិតរបស់យើងអាចប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រប់ទីកន្លែង។ យើងអាចពិសាក្នុងនាមទ្រង់ ហើយយើងអាចផឹកក្នុងនាមទ្រង់។ យើងអាចដោះស្រាយបញ្ហាណាមួយក្នុងនាមគាត់។ នេះគឺជាពរជ័យដែលយើងទទួលបាន។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងចង់ចាំគឺមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីហៅព្រះនាមទ្រង់ដោយប្រមាថឡើយ។ តើអ្វីទៅជាអំពើបាប?

1. ពាក្យមិនលើកព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ តែត្រូវបន្ទាបចុះ។

អ្នកណាដែលស្អប់អ្នកដទៃ ហើយនិយាយពាក្យអាក្រក់ អ្នកនោះជាពាក្យបំផ្លាញគេ។ វាជាសកម្មភាពដ៏អាក្រក់ក្នុងការប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះជាបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួន។ ជាឧទាហរណ៍ កាលដែលរាងកាយខ្លះចង្អុលទៅម្ខាងទៀត ហើយនិយាយថា "អ្នកបំផ្លាញ" អ្នកដែលត្រូវនិយាយពាក្យអាក្រក់ដូចនោះ គឺទាមទារចៅក្រមដោយខ្លួនឯង។ លើកលែងតែវាជាពាក្យអាក្រក់ដែលប្រតិបត្តិដោយការស្អប់គឺជាអាកប្បកិរិយាប្រមាថ។ ពាក្យអាក្រក់ "អ្នកសម្លាប់" "អ្នកបំផ្លាញ" "ក្មេងរបស់បុរសនោះ" "សំឡេងដូចផ្កា" គឺដើម្បី

ចំអកដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះ។ អេសាយ ៤:២៩ ចែងថា៖ បំរុងឲ្យពាក្យអាក្រក់ចេញពីមាត់
អ្នករាល់គ្នាឡើយ ឲ្យតែពាក្យដែលល្អសម្រាប់សង់ឡើងតាមកាលៈទេសៈ ដើម្បីឲ្យបាន
សេចក្តីសប្បុរសដល់អ្នកដែលបានឮ™។ សូមមើល អេសាយ ៥:៤ ។

2. ទោះបីជាពួកគេបានយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ ពួកគេមិនលើកព្រះបន្ទូលនោះ
ទេ។

ព្រះនាមរបស់ព្រះចង្អុលទៅលើអ្វីៗដើម្បីបង្ហាញលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ នោះគឺជាពាក្យរបស់
ទ្រង់។ អ្នកជឿយល់ពាក្យរបស់គាត់ក៏ប៉ុន្តែមិនបង្ហាញវាក្យក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ហើយការមិន
ប្រកាសវាដោយងងឹតលំអ្នកគឺជាគ្រោះថ្នាក់។ ១) អ្វីដែលអ្នកជឿមិនរស់ដោយសារព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ គឺមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយកប់វា។ ដោយសារអំពើបាបបែបនេះ
ត្រូវបានដំឡើង ហើយដំឡើងម្តងទៀត វាក្លាយជាអំពើបាបប្រមាថ។ បាបតិះដៀលគឺបោះ
ចោលដែលបុរសដឹងការពិតហើយមិនស្តាប់បង្គាប់ហើយបោះចោល។ ដូចអ្នកជឿបានធ្វើ
ដូច្នេះ គាត់ទទួលស្នាមមេដៃដោយអ្នកមិនជឿ ហើយព្រះនាមរបស់ព្រះក៏ត្រូវគេប្រមាថដែ
រ។ រ៉ូម ២:២៤ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លិតមានចែងទុកមកថា “ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវ
បានគេប្រមាថក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នា”។ 2) ការមិនប្រកាស
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយងងឹតលំអ្នកគឺជាភស្តុតាងដោយមិនមានចំណង់ចំណូលចិត្ត
ចំពោះព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់គាត់។ ការដែលមិនមានចំណង់ចំពោះព្រះនាមរបស់ព្រះ គឺ
ជាអាកប្បកិរិយាមើលងាយព្រះនាមរបស់ព្រះ។ នេះគឺជាអាកប្បកិរិយាប្រមាថ។ រ៉ូម
12:11 បានមានប្រសាសន៍ថា បំរុងឲ្យខ្លួនចិត្តខ្លះខ្លះឡើយ ចូរមានចិត្តភ្លៀវភ្លាញក្នុងការ

បម្រើព្រះអម្ចាស់TM ។ កន្លែងដែលមិនមានការវាយប្រហារនោះ មានការចាប់ផ្ដើមនៃ
អំពើពុករលួយ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ បំប្លែងកិច្ចការរបស់អ្នក៖ អ្នក
មិនត្រជាក់ ឬក្ដៅ។ ថាឯងត្រជាក់ ឬក្ដៅ!” (វិវរណៈ ៣:១៥)

3. ជីវិតនៃការអធិស្ឋានមិនស្មោះត្រង់។

ដើម្បីស្វែងរកព្រះនាមរបស់ព្រះមានន័យថាការអធិស្ឋានផងដែរ។ ១) ការមិនអើពើនឹងការ
អធិស្ឋាន គឺជាអំពើបាបក្នុងការមើលងាយព្រះនាមរបស់ព្រះ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿ
អធិស្ឋាន? តើវាមិនមែនជាជម្លោះទេ? អ្នកជឿគឺជាអ្នកដែលរស់នៅដើម្បីមើលព្រះយេស៊ូ
វ៉ាអស់ពីចិត្ត។ បន្ទាប់មក គាត់គួរតែទទួលរហស្សនាមហៅថា បម្រើអធិស្ឋានTM។ 2)
ប៉ុន្តែដូចដែលអ្នកជឿអធិស្ឋាន ប្រសិនបើគាត់ស្វែងរកដោយសេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួន
របស់គាត់ដោយមិនមានបេះដូងនៃការអធិស្ឋាន នោះគាត់មិនមែនជាមនុស្សដែលមានជីវិត
រស់ឡើងលើព្រះទេ ប៉ុន្តែគាត់ជាអ្នកទទួលជំងឺរ៉ាំរ៉ៃ។ លើសពីនេះទៀត គាត់គួរតែបានជា
សះស្បើយពីជំងឺរ៉ាំរ៉ៃនេះ។ គាត់មុនពេលឆ្លើយការអធិស្ឋាន ជំងឺរ៉ាំរ៉ៃគួរតែត្រូវបានព្យាបាល
ដោយការរងទុក្ខមួយចំនួននិងទុក្ខព្រួយណាមួយ។ ការគោរពប្រតិបត្តិមានតម្លៃជាការ
លះបង់។ សញ្ញាសម្គាល់ថាអ្នកជឿស្ដាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ពិតប្រាកដ មិនមែនថានៅក្នុង
សន្តិភាព និងពេលរុងរឿងនោះទេ គាត់ប្រតិបត្តិជីវិតនៃសេចក្ដីជំនឿបានយ៉ាងល្អពីខាង
ក្រៅ។ ការស្ដាប់បង្គាប់តាមពេលវេលាប្រហែលជាមិនប្រតិបត្តិសម្រាប់ព្រះទេ ប៉ុន្តែ
សម្រាប់ការរីករាយនឹងសន្តិភាព និងសម្រាប់ភាពរុងរឿងនៃអាជីវកម្មសាច់ឈាមរបស់គា
ត់។ នៅពេលដែលគាត់ស្ដាប់បង្គាប់ព្រះនៅក្នុងទុក្ខលំបាក ទុក្ខវេទនា និងទុក្ខលំបាក វា
ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាការគោរពប្រតិបត្តិពិតប្រាកដ។

4. ផ្អែកតាមមនុស្សពីរនាក់ គ្មាននរណាម្នាក់អាចដឹងថាវាជាផ្តែរបស់អ្នកណាឡើយ។ ប៉ុន្តែខណៈមនុស្សពីរនាក់នៅដាច់ពីគ្នា វាត្រូវបានបង្ហាញថាវាជាផ្តែរបស់អ្នកណា។ យើងមិនអាចយល់ដឹងពីការស្តាប់បង្គាប់ពិតរបស់មនុស្សចំពោះព្រះឡើយ នៅពេលយើងនៅក្នុងសន្តិភាពរបស់លោកិយ។ ប៉ុន្តែ សន្តិភាពក្នុងលោកនេះនៅសេសសល់ ប្រសិនបើពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនចូលទៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះ នោះសេចក្តីជំនឿ និងការស្តាប់បង្គាប់ពិតរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានបើកបង្ហាញ។ ៣) ហើយការអធិស្ឋានដែលបុរសចូលចិត្តស្តាប់គឺជាអំពើបាបដែលបណ្តោយខ្លួន។ អ្នកជឿកែតម្រូវការអធិស្ឋានដែលបុរសចូលចិត្តស្តាប់ច្រើន។ ដូច្នេះ យើងគួរតែត្រូវបានហ្វឹកហ្វឺនយ៉ាងពេញលេញដើម្បីកុំឱ្យបរាជ័យក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង។ ការងារល្អទាំងអស់ទទួលបានរថភ្លើងនៅទីនោះមិនរអិល។ រថភ្លើងគួរតែក្លាយជាដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងច្រើន និងរយៈពេលយូរ។ កាលពីមុន ក្តារក្រាលដែលជាកន្លែងដែលពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបានបន់ស្រន់ត្រូវបានកាត់បន្ថយ ហើយទុកកន្លែងអង្គុយ។ ទុក្ខរបុគ្គល Latimer ត្រូវជាប់គុកនៅក្នុងគុកដែលគាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអធិស្ឋាន។ ពេលគាត់អធិស្ឋាន គាត់ដេកចុះ ហើយបាត់បង់ថាមពលច្រើន នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានលើកឡើង ដោយសារកម្លាំងខ្សោយរបស់គាត់ អ្នកផ្សេងទៀតបានលើកគាត់ឡើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ចូរយើងរក្សាទុកក្នុងថ្ងៃបរិសុទ្ធ (និក្ខមនំ ២០:៨-១១)

1. ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាថ្ងៃចុងក្រោយនៃថ្ងៃសប្ប័ទ។

ថ្ងៃសប្ប័ទគឺជាប្រភេទដែលយើងនឹងចូលទៅក្នុងការសម្រាកគ្មានទីបញ្ចប់នាពេលអនាគត យើងគួរតែរក្សាភាពបរិសុទ្ធ។ (ហេប្រើរ ៤:៤-៩) នៅពេលណាដែលយើងបន្តនៅថ្ងៃ របស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ធ្វើឱ្យយើងនឹកចាំថា យើងគួរតែចូល ទៅក្នុងការសម្រាកដែលគ្មានទីបញ្ចប់។ បុរសនោះមានសេចក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងនេះហើយ ក៏ គួររស់នៅដោយបរិសុទ្ធក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្នដែរ។ បុគ្គលដែលគ្មានក្តីសង្ឃឹមនៃពិភពលោក ខាងមុខ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិនស្នាក់ស្មើរ ព្រោះគាត់ដឹងថាមានតែពិភពលោកនេះទេ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងទទួលបានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណដោយការរក្សាថ្ងៃរបស់ព្រះ អម្ចាស់យ៉ាងបរិសុទ្ធ ហើយភ្នាក់វរសជាតិពិភពនៃការសម្រាកគ្មានកំណត់នៅពេលអនាគត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ចូរយើងរក្សាទុកក្នុងថ្ងៃបរិសុទ្ធ (និក្ខមនំ ២០:៨-១១)

1. ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាថ្ងៃចុងក្រោយនៃថ្ងៃសប្បិទ។

ថ្ងៃសប្បិទគឺជាប្រភេទដែលយើងនឹងចូលទៅក្នុងការសម្រាកគ្មានទីបញ្ចប់នាពេលអនាគត យើងគួរតែរក្សាភាពបរិសុទ្ធ។ (ហេប្រើរ ៤:៤-៩) នៅពេលណាដែលយើងបន្តនៅថ្ងៃ របស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ធ្វើឱ្យយើងនឹកចាំថា យើងគួរតែចូល ទៅក្នុងការសម្រាកដែលគ្មានទីបញ្ចប់។ បុរសនោះមានសេចក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងនេះហើយ ក៏ គួររស់នៅដោយបរិសុទ្ធក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្នដែរ។ បុគ្គលដែលគ្មានក្តីសង្ឃឹមនៃពិភពលោក ខាងមុខ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិនស្នាក់ស្មើរ ព្រោះគាត់ដឹងថាមានតែពិភពលោកនេះទេ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងទទួលបានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណដោយការរក្សាថ្ងៃរបស់ព្រះ អម្ចាស់យ៉ាងបរិសុទ្ធ ហើយភ្នក់រស់ជាតិពិភពនៃការសម្រាកគ្មានកំណត់នៅពេលអនាគត។

2. សម្រាប់ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាពាក្យដែលព្រះជាម្ចាស់បានដោះស្រាយ ព្រះចង់ធ្វើ ការជាពិសេសនៅថ្ងៃនោះ។

ថ្ងៃដែលសាកប៉ូលបានទទួលវិវរណៈដែរ គឺនៅថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់។ ជាពិសេសការដែល យើងគោរពថ្ងៃនោះហើយបន្តមានន័យថាគោរពដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ពេលយើងធ្វើដូច្នេះ យើងពេញចិត្តព្រះ។

3. នៅពេលដែលយើងបន្តនៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនៅក្នុងចិត្តរបស់ យើង។

1) យើងគួរតែបញ្ឈប់អាជីវកម្មរបស់យើងនៅពេលនោះ។ (និក្ខមនំ ៣៤:២១) ការរកស៊ីមិនមែនជាអំពើបាបឡើយ បើគាត់ធ្វើការជានិច្ចនៅថ្ងៃរបស់ព្រះ។ វាជាអំពើបាបដែលគាត់ចាត់ទុកអាជីវកម្មសំខាន់ជាងព្រះ។ ទោះបីយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃផ្សេងក៏ដោយ ក៏ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាថ្ងៃកំណត់ដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់យ៉ាងពិសេស។ ដូច្នេះ អាជីវកម្មនៅថ្ងៃនេះមិនមែនជាសកម្មភាពដែលមិនទទួលបានពរជ័យពីព្រះឡើយ។

2) ថ្ងៃមិនគួរត្រូវបានហាមឃាត់។ (គឺ ៥៨:១៣-១៤) នៅថ្ងៃផ្សេង ការកម្សាន្តសប្បាយនៅថ្ងៃផ្សេងទៀតគឺមិនអីទេ ការកម្សាន្តនៅថ្ងៃរបស់ព្រះយេស៊ូវវាពិតជាអំពើបាប។ នៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ អ្នកជឿបញ្ចប់កិច្ចការទាំងអស់ ហើយការថ្វាយបង្គំព្រះ ហើយរីករាយនឹងទ្រង់ គឺគ្រាន់តែជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ដើម្បីរីករាយនឹងព្រះអម្ចាស់ គឺជាគោលបំណងរបស់មនុស្ស ជាពិសេសនៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ នេះគួរតែត្រូវបានបង្រៀនដោយទឹកចិត្ត។ ទោះជាវាដូច្នោះក៏ដោយ ប្រសិនបើនៅថ្ងៃនោះ យើងរីករាយនឹងអ្នកដទៃ ហើយចំណាយពេលនោះ វាប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏អាក្រក់ ដែលស្រឡាញ់ការសប្បាយជាជាងស្រឡាញ់ព្រះ។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 16 ចូរយើងកាន់កាប់ទិសក្តារនៃស្ថានសួគ៌ (និក្ខមនំ 25:8-9) សូមមើល
ហេតុអ្វី ៨:១-៥។**

កាលដែលព្រះបានបង្កើតលោកម៉ូសេបានសង់ព្រះពន្លា នោះទ្រង់បានប្រគល់រូបប្រាសាទ
ស្ថានសួគ៌ដល់លោក។ តើប្រាសាទស្ថានសួគ៌មានរូបអ្វី? វាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង
ហេតុអ្វី ៨:១-៥ ផងដែរ។

1. ទិសក្តារៈឋានសួគ៌ត្រូវបានសាងសង់ឡើងដោយព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយមនុស្សនោះ
ទេ។ (ហេ. ៨:២) ការពិតដែលធ្វើឱ្យយើងបានសង្គ្រោះ និងធ្វើឱ្យយើងមានជំនឿ គួរតែ
ជាប្រព័ន្ធដែលព្រះបានបង្កើតឡើង។ ត្បិតមនុស្សអាចត្រូវបំផ្លាញដោយអំណាចនៃមនុស្ស
នោះ គឺគេស្វែងរកព្រះដ៏ខ្ពស់ជាងមនុស្សគ្មានកំណត់។ យើងមិនអាចជួយខ្លួនឯងបានទេ
ប៉ុន្តែត្រូវពឹងផ្អែកលើអ្នកដែលខ្លាំងជាងយើង។ នេះជាគោលការណ៍នៃសេចក្តីជំនឿ ដែល
ជាប្រព័ន្ធដែលត្រូវជឿលើតែការគ្រប់គ្រងដ៏ទេវភាព។ សព្វថ្ងៃនេះ ស្ទើរតែគ្មានបុរសដែល
ទៅដោយការដើរពីទីក្រុងសេអ៊ូលទៅទីក្រុង Pusan។ បុរសគ្រប់រូបប្រើរថភ្លើងខ្លាំងជាង
និងលឿនជាងជើងរបស់គាត់។ យើងនៅក្នុងប្រព័ន្ធនៃរោងឧបោសថ បានរកឃើញអត្ថ
ន័យដ៏អស្ចារ្យដែលគ្រប់មធ្យោបាយទាំងអស់តាំងពីផ្លូវរហូតដល់តូច នៅក្នុងការពិតដែលធ្វើ
ឡើងពីការណែនាំរបស់ព្រះ។ វាជាការពិតដែលរោងឧបោសថទាក់ទងនឹងដង្វាយធួននៃ
មនុស្សជាតិ សេចក្តីសង្គ្រោះ និងសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយកិច្ចការតែមួយគត់

របស់ព្រះ។ បុរសទទួលបានសេចក្តីសុខក្នុងព្រះវិហារពិតដូច្នេះក្នុងចិត្ត។ ដូច្នេះតើអ្នកនិពន្ធបង្កើត Ps 84: យូរប៉ុណ្ណាសម្រាប់ប្រាសាទ? គាត់បាននិយាយថា “ព្រលឹងខ្ញុំប្រាថ្នាចង់បាន បាទ ដួលសន្លប់ចំពោះតុលាការរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ចិត្តនិងសាច់របស់ខ្ញុំច្រៀងដោយអំណរចំពោះព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់™។ (ខ ២) ហើយ ឯ សម្រាប់ថ្ងៃមួយក្នុងតុលាការរបស់អ្នកគឺប្រសើរជាងមួយពាន់កន្លែងផ្សេងទៀត។ ខ្ញុំចង់ធ្វើជាអ្នកយាមទ្វារក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់ខ្ញុំ ជាជាងស្នាក់នៅក្នុងត្រសាលនៃអំពើទុច្ចរិត™។ (ខ១០) យើងគួរគោរពព្រះនៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅលើផែនដី ដោយប្រាថ្នាចង់ថ្វាយបង្គំនៅស្ថានសួគ៌។ ដូចដែលយើងតែងតែមានវត្ថុដែលត្រូវមើលឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ជីវិតមានថាមពល និងអាចទទួលបានភាពជោគជ័យ។ ប៉ុន្តែយើងមិនមើលទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌ទេ ជាជាងយើងដឹងថាអារម្មណ៍នៃការគិតដ៏ខ្លាំងឆ្អឹងរបស់យើង ការចាកចេញ និងបរិស្ថានជារត្នដ៏ខ្ពស់បំផុត ហើយរស់នៅដើម្បីជួសជុលពួកគេ។ ប្រាសាទនៃស្ថានសួគ៌ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយគំនិត អារម្មណ៍ និងការចាកចេញរបស់យើង។ នេះហាក់ដូចជាការពិតដែលថា Birobong នៅ Kumkangsang មិនត្រូវបានគេមើលឃើញដោយត្រូវបានលាក់នៅក្នុងពពក។

2. ទិសក្តារៈនៃស្ថានសួគ៌គឺស្ថិតនៅចំណុចនៃព្រះគ្រីស្ទ។

ហេតុអ្វី ៨:១-២ មានប្រសាសន៍ថា ឯឥឡូវនេះចំណុចសំខាន់ក្នុងអ្វីដែលយើងកំពុងនិយាយគឺ យើងមានសម្តេចសង្ឃម្នាក់ដែលអង្គុយនៅខាងស្តាំបល្ល័ង្ករបស់ព្រះមហាក្សត្រនៅស្ថានសួគ៌ ជាអ្នកបម្រើក្នុងទិសក្តារៈ។ ក្នុងត្រសាលពិតដែលព្រះអម្ចាស់បានតាំងឡើង

មិនមែនមនុស្សទេ™។ រោងឧបោសថ និងប្រព័ន្ធដែលលោកម៉ូសេបានសាងសង់ឡើង តាមគំរូនៃព្រះពន្លាស្ថានសួគ៌ តាមការណែនាំរបស់ព្រះ គឺស្ថិតនៅចំកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ចំណុចនេះពិតជាអាថ៌កំបាំង។ អាសនៈដែលជាប់របស់ព្រះពន្លាជាកន្លែងសម្រាប់ថ្វាយ យញ្ញបូជាជាប្រភេទព្រះគ្រីស្ទជាតង្វាយ (អេភេសូរ ៥:២) ការធ្វើនៅអាសនៈគ្រឿង ក្រអូបក៏ផ្តល់រង្វាន់ដល់ព្រះគ្រីស្ទដែរ (វិវរណៈ ៨:៣)។) រាំងននដែលគ្របពីចន្លោះទីសក្ការៈដ៏ខ្ពស់បំផុត និងទីសក្ការៈជាប្រភេទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ហេព្រើរ ១០:១៩-២០) ពន្លឺនៃ ចង្កៀងក៏ជានិមិត្តរូបនៃភ្នែកទាំងប្រាំពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) (វិវរណៈ 5:6 ហើយកន្លែងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាក៏ជានិមិត្តសញ្ញារបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។ (រ៉ូម 3:25) ដូចជាព្រះពន្លានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺនៅចំកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទ នោះក្រុមជំនុំនៅក្នុង គម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺ ដូច្នេះ។

ដូចសំបុត្ររបស់ប៉ូលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយ អ្នកជឿគួរតែដឹងថាធ្វើតាម។ ១) ទោះបីយើងត្រូវបានព្រះគ្រីស្ទលើកលែងក៏ដោយ ប៉ុន្តែរឿងដែលត្រូវបម្រើព្រះគឺចេញពីព្រះ គ្រីស្ទ។ ប៉ូលបាននិយាយថា អ្វីដែលត្រូវដឹងគុណចំពោះព្រះចេញមកពីព្រះគ្រីស្ទ។ (រ៉ូម ១:៨) ដូច្នេះ ២) ក្នុងន័យថា រាល់សកម្មភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកជឿចេញមកពីព្រះគ្រីស្ទ ពាក្យ បំពេញព្រះគ្រីស្ទ™ និងពាក្យ បំពេញពាក់នឹងព្រះគ្រីស្ទ™ ចេញពីសំបុត្ររបស់ប៉ូល ច្រើន (រ៉ូម ៨:១, ១៣:១៤) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ៣) ក្នុងន័យថាជីវិតរបស់អ្នកជឿដែល កាន់ដោយព្រះគ្រីស្ទនឹងបានល្អជាងរហូត ប៉ូលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំសម្រាប់ខ្ញុំរស់ នៅជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវសុគត។ គឺចំណេញ។” (ភីលីពី ១:២១) កាលដែលបុរសនោះ ត្រូវបានចាប់ដោយដែរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានបញ្ចប់គោលបំណងនៃជីវិតរបស់គាត់។

បញ្ហាលំបាកទាំងអស់ក្នុងលោកនេះមានអាថ៌កំបាំងក្នុងការដោះស្រាយទាំងអស់។ មានតែបុរសទេដែលមិនដឹង។ កាលពីសម័យបុរាណ ដូចជាសត្វស្លាប “ហ្លួងថែវ” បាននាំមកប្រទេសជាតិយើងដំបូង វាជាបញ្ហាដ៏លំបាកមួយ ដែលពួកគេមិនដឹងពីសត្វស្លាប។ ដោយសារបុរសទាំងនោះមិនដឹងថាចិញ្ចឹមវា បក្សីស្ទើរតែស្លាប់។ ពេលនោះមានបុរសម្នាក់បានបង្រៀនចំណីរបស់សត្វស្លាប ទើបបញ្ហានេះត្រូវបានដោះស្រាយ។ ទោះបីជាបុរសមានតម្លៃក៏ដោយ ក៏ដំណោះស្រាយនៃបញ្ហានៅក្នុងបុរសគឺជាបាតុភាព។ បន្ទាប់មកមានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលដោះស្រាយបញ្ហានេះ។

ដោយសារតែគាត់មិនអាចដោះស្រាយបញ្ហានេះជាមួយកំណប់បាន តំបន់វាលខ្សាច់ដេញកំណប់នោះ គ្រោងឆ្អឹងដែលស្លាប់ត្រូវបានគេរកឃើញ ដោយសារតែមានមិនអាចដោះស្រាយបញ្ហានេះរបស់មនុស្សដែលអធិវាជ Nero រស់នៅក្នុងផ្ទះមាសគាត់បានធ្វើអត្តឃាត។ 4) ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញដោយរូបកាយរបស់មនុស្ស (លក្ខណៈរបស់មនុស្សដែលជារូបកាយនិងព្រលឹង) ហើយទ្រង់មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ហេព្រើរ 7:24 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែគាត់កាន់បញ្ចូលជីវិតភាពរបស់គាត់ជារៀងរហូត ពីព្រោះគាត់នៅជារៀងរហូត™។ Heb 7:26 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែច្បាស់បែបនេះ É ហើយបានលើកតម្កើងលើសពីលើមេឃ™ Heb 7:16 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបានក្លាយជាសង្ឃ មិនមែនផ្អែកលើលក្ខខណ្ឌតម្រូវតាមផ្លូវច្បាប់ទាក់ទងនឹងពូជពង្សរូបកាយទេ ប៉ុន្តែដោយអំណាចនៃការក្លាយជាសង្ឃ។ ជីវិតដែលមិនអាចបំផ្លាញបាន។” ដូច្នេះយើងត្រូវបានធានា។ (ហេ. ៤:១៦) ត្រង់នេះ ពាក្យបំផ្លាញមានទំនុកចិត្តចូលទៅជិត™ មានន័យថាជំនឿដ៏ក្លាហានដោយគ្មានការសង្ស័យ និងជំនឿដ៏រឹងមាំដោយមិនញាប់ញ័រ។ ជីវិត

នៃសេចក្តីជំនឿគឺមិនមានការរង្គោះរង្គើ។ យ៉ូហាន 1:6-8 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែត្រូវឱ្យអ្នកនោះទទួលសូមដោយសេចក្តីជំនឿ ដោយគ្មានការសង្ស័យឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលសង្ស័យ ប្រៀបបាននឹងរលកសមុទ្រដែលបក់បោកដោយខ្យល់។ ដ្បិតអ្នកនោះមិននឹកស្មានថាគាត់នឹងទទួលអ្វីពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ ៨ គាត់ជាមនុស្សមានចិត្តពីរ មិនស្ថិតស្ថេរក្នុងគ្រប់ផ្លូវរបស់គាត់™។

តោះចាំការពិតខាងក្រោមនេះ! ប្រសិនបើយើងយល់ការពិតថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ជាដំបូងយើងគួរតែស្គាល់ពីពិធី និងមេរៀនប្រៀបធៀបនៃនិក្ខមន៍ និងលេវីវិន័យ។ វាស្រដៀងទៅនឹងការពិតដែលថាប្រសិនបើយើងយល់ពីលោក Shakespeare ជាដំបូងគាត់គួរតែចេះភាសាអង់គ្លេសពីដើមបានច្បាស់។ ហើយប្រសិនបើយើងដឹងរឿងនៅក្នុងព្រះវិហារនៃស្ថានសួគ៌បានល្អ នោះគឺជាការស្គាល់ព្រះបន្ទូលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយ៉ាងច្បាស់។ នៅពេលយើងឆ្ពោះទៅមុខ ការពិតកាន់តែច្បាស់។ សេចក្តីពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទជាដង្វាយធូនរបស់យើង ហើយព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានគេស្គាល់ថា យើងចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌យ៉ាងច្បាស់។ ទោះបីជាការពិតគឺដូចគ្នាប៉ុន្តែបន្តិចម្តងៗ វានឹងភ្លឺជាងមុន។ “សម្រាប់ពេលនេះ យើងមើលឃើញនៅក្នុងកញ្ចក់ស្រអាប់ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកទល់មុខគ្នា។ ឥឡូវនេះខ្ញុំដឹងមួយផ្នែក; ពេលនោះ ខ្ញុំនឹងដឹងយ៉ាងច្បាស់ ដូចដែលខ្ញុំបានដឹងយ៉ាងពេញលេញ™។ (១កូរិនថូស ១៣:១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 នៃព្រះដំបូរិសុទ្ធបំផុត (និក្ខមនំ ២៥:១០-២២) យោងទៅ ២៦:៣៣-៣៤, ៣៧:១-៩

ទីសក្ការៈបំផុត គឺជាកន្លែងសំខាន់បំផុតក្នុងព្រះពន្លា។ អេសេគាលចង្អុលទៅកន្លែងនោះ ហើយនិយាយថា ឯកន្លែងបណ្តុះបណ្តាលព្រះ™។ (អេសេក ៤៣:៧) ហើយព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី បានចង្អុលបង្ហាញរូបកាយរបស់អ្នកជឿ ហើយបានហៅឈ្មោះវិហារបរិសុទ្ធ™ (អត្ថន័យ នៃអត្ថបទភាសាក្រិចគឺបរិសុទ្ធបំផុត) (១ កូរិនថូស ៦:១៩) មូលហេតុដែលវានិយាយ ដូច្នេះ គឺសម្រាប់អ្នកជឿ។ ទទួលយកព្រះជាម្ចាស់រូបកាយ ហើយលើកតម្កើងព្រះអង្គ។ (គីលីព ១:២០) គ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធភាគច្រើនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមាស ហើយមាសត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយនឹងលក្ខណៈដ៏ថ្លៃថ្នូរនៃស្ថានសួគ៌។ (បប. ២១:២១, ១៥:៦) បន្ទាប់មក មានកន្លែងសំខាន់ពីរក្នុងទីសក្ការៈបំផុត។

1. ហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា។

ហិបនេះត្រូវបានហៅថាជាហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា™។ (បប. ១១:១៩) មូលហេតុដែល ត្រូវហៅវាសម្រាប់ហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា គឺសម្រាប់ព្រះធ្វើការដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះនៃ មនុស្សដែលមានសេចក្តីសញ្ញា។ ទីបន្ទាល់សំខាន់នៅក្នុងនោះមានបីយ៉ាង គឺ កោដ្ឋមាស កាន់នំម៉ាណា និងដំបងរបស់អេវ៉ាន និងតុនៃសេចក្តីសញ្ញា។ (ហេព្រើរ ៩:៤)

2. អាសនៈនៃដង្ហាយធូន

អាសនៈនៃការដង្ហាយជូនគឺ kapored (៣១៦) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលមានន័យថា “គ្រប” ។ សម្រាប់កន្លែងនេះជាកន្លែងរំដោះបាប វាប្រៀបបាននឹងកិច្ចការនៃការផ្សះផ្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ពាក្យ បំពេញនៃសេចក្តីសុខសាន្ត™ នៅក្នុងរ៉ូម ៣:២៥ គឺគ្រាន់តែជាអត្ថន័យប៉ុណ្ណោះ។ តួលេខដែលចេញពីរូបអង្គុយឆ្ពោះទៅកន្លែងនោះ មានអត្ថន័យពិសេស។ នោះគឺវាមានន័យថា ព្រះមានបន្ទូលនៅក្នុងកន្លែងនៃដង្ហាយជូន។ (ទំនុកតម្កើង ៨០:១, ៩៩:១, ៣៧:១៦) ប្រាកដហើយ គោលបំណងដែលពួកចេរូប៊ីនត្រូវបានដាក់នៅទីនោះ គឺដើម្បីធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ដូច្នេះនៅពេលដែលយើងសំយោគរឿងខាងលើ យើងអាចសន្និដ្ឋានដូចខាងក្រោម។

1) កិច្ចការនៃការបង្កើតសន្តិភាពនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយព្រះផ្ទាល់។

២ កូរិនថូស 5:18 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែទាំងអស់នេះមកពីព្រះ ដែលតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទបានផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងទ្រង់ ហើយបានប្រទានដល់យើងនូវកិច្ចបម្រើនៃការផ្សះផ្សារ™។ ២ កូរិនថូស ៥:១៩ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែគឺក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាព្រះទ្រង់ផ្សះផ្សារពិភពលោកជាមួយនឹងខ្លួនឯង ដោយមិនរាប់ការរំលងរបស់ពួកគេទាស់នឹងពួកគេ ហើយប្រគល់សារនៃការផ្សះផ្សារដល់យើងវិញ™ ។ អ្វីដែលយើងអរព្រះគុណព្រះនៅទីនេះ គឺជាចំណុចដែលការចុះសម្រុងគ្នារវាងយើងនិងព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយទ្រង់។ រ៉ូម ៨:៣១-៣៤ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែ តើយើងនឹងនិយាយអ្វីដល់ការទាំងនេះ? បើព្រះគង់សម្រាប់យើង តើអ្នកណាអាចប្រឆាំងនឹងយើង? អ្នកណាមិនប្រណីព្រះរាជបុត្រារបស់ខ្លួនតែបានលះបង់ព្រះរាជបុត្រាដើម្បីយើងទាំងអស់គ្នា ម្តេចក៏ព្រះអង្គមិនប្រទានអ្វីទាំងអស់

មកយើងដោយសប្បុរស? តើអ្នកណានឹងចោទប្រកាន់អ្នករើសតាំងរបស់ព្រះ? វាគឺជាព្រះដែលរាប់ជាសុធម៌។ តើអ្នកណាត្រូវថ្កោលទោស? ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវគឺជាអ្នកដែលបានសុគត ។ លើសពីនោះ ដែលត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ។ ដែលនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដែលពិតជាកំពុងអង្វរជំនួសយើង™។

2) មនុស្សដើម្បីបង្កើតសន្តិភាពជាមួយព្រះមានន័យថាគាត់បានចាត់ទេវតានិងជួយគាត់យ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ចេរូប៊ីនលាតសក់យ៉ាងខ្ពស់ ហើយត្រៀមខ្លួនធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះយ៉ាងរហ័ស។ (មថ ១៨:១០) ពេលពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋាន ព្រះបានសន្យាថានឹងជួយគាត់យ៉ាងឆាប់រហ័ស។ (លូកា ១៨:៨) ពេលយើងឃើញដានីយ៉ែល ៩:២៣ ដូចដានីយ៉ែលបានសរសើរ ព្រះបានចាត់ទេវតារបស់គាត់ឱ្យមកជួយគាត់។ ការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្វីដែលមិនបានឆ្លើយជាយូរមកហើយ។ ប៉ុន្តែមូលហេតុដែលការងារនោះក្លាយទៅជាពេលដែលព្រះជួយយើងត្រូវបានតែងតាំង។ នៅពេលជាក់លាក់ គាត់ឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើងយ៉ាងរហ័ស។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 នៃតារាង (និក្ខមនំ ២៥:២៣-៣០) លេវីវិន័យ ២៤:៥-៩

យោងទៅ និក្ខម 26:35, 37:10-16, 40:23 លេខ 4:7 I Chron 9:32, 23:39, 28:16 II Chron 2:3, 13:11, 29:18, Neh 10: ៣៤.

"តារាង" ចង្អុលទៅតុដើម្បីដាក់នំប៉័ងវត្តមាន។ ដូច្នេះ ធម្មទេសនាដោយអត្ថបទនេះផ្តោតលើនំប៉័ងដើម្បីរៀបចំនៅទីនោះ។ តុដាក់នំប៉័ងពីរជួរ ដែលគួរដាក់នំប៉័ងប្រាំមួយជួរ។ វាមិនមែនជាការថ្វាយអាហារដល់ព្រះនៅក្នុងសាសនាមិនជឿ; វាមានន័យថាបង្រៀនអត្តន័យខាងវិញ្ញាណដល់អ្នកជឿ។ នោះគឺវាមានន័យថាអ្នកជឿថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាយញ្ញបូជា ហើយបម្រើទ្រង់។ ពាក្យ "នំប៉័ងនៃវត្តមាន" គឺ lekem panim (לֶכֶם פָּנִים) នៅក្នុងអត្ថបទហេព្រើរដែលមានន័យថា "នំប៉័ងនៅចំពោះមុខ" ដែលជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការលះបង់របស់អ្នកជឿ។ លេវីវិន័យ 24:8 ចង្អុលទៅ "នំប៉័ងនៃវត្តមាន" ហើយនិយាយថា "គឺមកពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល" ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "សម្រាប់" ត្រូវបានបកប្រែជាភាសាហេព្រើរខុស។ Meed គួរតែត្រូវបានបកប្រែជា

"ពី" ។ បន្ទាប់មក បំណងនៃវត្តមាន™ គឺជាយញ្ញបូជាសម្រាប់ថ្វាយដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ជាពិសេសវាចង្អុលទៅការថ្វាយយញ្ញបូជាដែលខ្លួនបានថ្វាយដល់ព្រះ។ ដូចលោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថាខ្លួនលោកជាបំណងនៃស្ថានសួគ៌™ នោះវាបាននិយាយដោយគិតអំពីយញ្ញបូជានៃរូបកាយរបស់ទ្រង់។ យ៉ូហាន 6:51 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងអាហារដែលមានជីវិត ដែលចុះមកពីស្ថានសួគ៌។ បើអ្នកណាបរិភោគនំប៉័ងនេះ អ្នកនោះនឹងមានជីវិតជារៀងរហូត។ ហើយនំប៉័ងដែលខ្ញុំនឹងឱ្យសម្រាប់ជីវិតលោកីយ៍ គឺជាសាច់

របស់ខ្ញុំ™។ កាលដែលលោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថាខ្លួនលោកជាបំណងនៃស្ថានសួគ៌™ នោះទ្រង់បានគិតអំពីការពិតដែលទ្រង់បានគិតអំពីគ្រឿងបូជា។ ដូចដែលអ្នកជឿគួរក្លាយជានិមិត្តរូបដែលធ្វើជាម្សៅសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ និងសម្រាប់ក្រុមជំនុំ។ (លេវី. ២៤:៥) ម្សៅល្អត្រូវបានគេធ្វើពីគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ហើយយើងក៏គួរថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ដែរដោយគ្រាន់តែលះបង់ខ្លួនយើងប៉ុណ្ណោះ ហើយការពិតថា បំណងនៃវត្ថុមាន™ មានន័យថាការលះបង់ (ឬការបូជា) នៃអ្នកជឿខ្លួនឯង និង ការពិតដែរថា នៅរាល់ថ្ងៃសប្បិទដែលត្រូវថ្វាយថ្មីត្រូវបានធានា (លេវី ២៤:៨) អ្នកជឿគួរលះបង់ខ្លួនថ្មី ដោយទទួលអំណាចថ្មីដោយការថ្វាយបង្គំព្រះនៅថ្ងៃសប្បិទ។ (P. Fairbairn, The Typology of Scripture II, 1900, p 384) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ស្ថានភាពដាក់គ្រឿងក្រអូបនៅលើបំណងនៃវត្ថុមាន (លេវី ២៤:៧) ក៏គាំទ្រការបកស្រាយនេះផងដែរ។ គ្រឿងក្រអូបគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការអធិស្ឋាន; ការអធិស្ឋានរបស់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការលះបង់របស់យើង។

ប៉ុលបាននិយាយក្នុងន័យថា គាត់បានលះបង់ខ្លួនគាត់នៅចំពោះព្រះជាតង្វាយយញ្ញបូជាពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ថា “ខ្ញុំស្លាប់រាល់ថ្ងៃ!” ។ (១កូរិនថូស ១៥:៣១) លោក George Muller បានឆ្លើយតប នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានសួរអំពីអាទិកំបាំងនៃការបម្រើរបស់គាត់ថា “ខ្ញុំបានស្លាប់នៅថ្ងៃមុន។ គាត់បានស្លាប់ទៅ George Muller តាមគំនិតរបស់គាត់ តាមជម្រើសរបស់គាត់ នូវអ្វីដែលគាត់ចូលចិត្ត តាមឆន្ទៈរបស់គាត់ ចំពោះពិភពលោក ការអបអរសាទររបស់ពិភពលោក និងការស្តីបន្ទោស សូម្បីតែចំពោះ

មិត្តរបស់ខ្ញុំ ការអបអរសាទររបស់បងប្អូនរបស់ខ្ញុំ និងការស្តីបន្ទោសរបស់ពួកគេ។ ចាប់ពីពេលនោះមក ខ្ញុំបានប្រកាសទទួលស្គាល់តែព្រះប៉ុណ្ណោះ™។

1. មានហេតុផលពិសេសពីរដែលវាមានន័យថាហេតុផលដែលយើងគួរលះបង់ខ្លួនឯង។ ទីមួយ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសខ្ញុំ ហើយទ្រង់បានសុគតម្តងទៀត។ (រ៉ូម ១៤:៨-៩) ខ្ញុំមិនអាចជួយរូបកាយរបស់ខ្ញុំបានទេ ក្រៅពីថ្វាយដល់អ្នកនោះ។

ខ្ញុំមិនអាចជួយរូបកាយរបស់ខ្ញុំបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវថ្វាយដល់អ្នកដែលរស់ឡើងវិញសម្រាប់ខ្ញុំ។ ទីពីរ កាលដែលរូបកាយរបស់ខ្ញុំត្រូវថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះត្រូវថ្វាយទៅក្នុងអារក្ស។ . រ៉ូម 6:16 មានប្រសាសន៍ថា បើអំពើបាបនាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់ ឬការស្តាប់បង្គាប់ដែលនាំទៅរកសេចក្តីសុចរិត? នៅក្នុងលូកា 11:23-26 ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា “អ្នកណាដែលមិននៅជាមួយខ្ញុំ អ្នកនោះប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ ហើយអ្នកណាដែលមិនប្រមូលជាមួយខ្ញុំ អ្នកនោះជាអ្នកកំចាត់កំបោស។ បើកាលណាវិញ្ញាណអាក្រក់ចេញពីមនុស្សហើយ វាដើរកាត់កន្លែងគ្មានទឹក ស្វែងរកកន្លែងសម្រាក តែរកមិនឃើញ វានិយាយថា 'ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ខ្ញុំដែលខ្ញុំបានមក'™ ដាក់ក្នុងលំដាប់។ បន្ទាប់មក វាក៏ទៅនាំវិញ្ញាណប្រាំពីរផ្សេងទៀត ដែលអាក្រក់ជាងខ្លួនវា ហើយវាចូលទៅរស់នៅទីនោះ។ ហើយស្ថានភាពចុងក្រោយរបស់មនុស្សនោះគឺអាក្រក់ជាងស្ថានភាពដំបូងទៅទៀត™។

2. ការថ្វាយរូបកាយរបស់យើង បង្កើតការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ “ភាពបរិសុទ្ធ” មានន័យថា ការចាកចេញពីអំពើបាបក្នុងពេលតែមួយ ហើយវាចង្អុលទៅភាពស្រស់ស្អាតដ៏អស្ចារ្យនៃ ស្ថានសួគ៌។

ទីមួយ ដូចដែលយើងនិយាយអំពីការចាកចេញពីអំពើបាប តាមពិតការលះបង់ផលិតផល ការបន្ទុក និងគុណធម៌ទាំងអស់។ មូលហេតុគឺដោយសារពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួន យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ធ្វើការនៅក្នុងយើង។ កាលដែលត្រី ប្រឡាក់ជាមួយអំបិល ដូចជាដង្កូវមិនកើតឡើងទេ កាលយើងលះបង់ចំពោះព្រះ បាបក៏ រលាយហើយ គុណធម៌ក៏កើតចេញពីវាដែរ។ នៅឆ្នាំ ១៥៥៦ មានអ្នកទុក្ខរុក្ខាលពីរនាក់។ ម្នាក់គឺ Hugh Laverock មនុស្សខ្លិន ម្នាក់ទៀតគឺ John Apprice ជាបុរសពិការភ្នែក។ ដូចមនុស្សពីរនាក់នេះបានស្លាប់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ តើមានចិត្តក្លាហានប៉ុណ្ណា!

Laverock បានលើកទឹកចិត្តមិត្តរួមការងាររបស់គាត់ឈ្មោះ Apprice ហើយនិយាយថា “បងប្រុស ទទួលបានការល្អឯណាម! ថ្ងៃនេះ ព្រះអម្ចាស់ប្រោសយើងឱ្យជា។ គាត់គួរ ព្យាបាលជើងខ្លិនរបស់ខ្ញុំ ហើយភ្នែកអ្នកមើលមិនឃើញ™។ ភាពក្លាហាន និងជំនឿបែប នេះបានកើតចេញពីការលះបង់នៃការសម្រេចចិត្តលះបង់របស់គាត់។

នៅពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះ យើងមានភាពស្រស់ស្អាតនៃស្ថានសួគ៌ នៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើង។ ដានីយ៉ែលមានរូបរាងស្រស់ស្អាតបន្ទាប់ពីតមដោយ ផឹកទឹកតែដបថ្ងៃ។ (ដាន. ១:១៤-១៥) តាមពិត សម្រស់ពិតគឺបរិសុទ្ធ។ អ្វីដែលបុរស ក្លាយជាមនុស្សស្រស់ស្អាតមិនមែនជាការតុបតែងខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែជាជីវិតដ៏ស្រស់ស្អាត។

វិចិត្រករជនជាតិអាមេរិកឈ្មោះ Roderick Hudson បានទៅទីក្រុងរ៉ូម ហើយត្រូវបាន
ពុករលួយ។ ម្តាយរបស់គាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអធិស្ឋានសម្រាប់កូនប្រុសរបស់គាត់
ហើយគាត់បានត្រលប់ទៅរ៉ូមដើម្បីជួបកូនប្រុសរបស់គាត់។ ពេលកូនប្រុសឃើញមុខ
ម្តាយក៏ភ្ញាក់ផ្អើល ហើយនិយាយថា៖ ប៉ម៉ែ! តើមានអ្វីកើតឡើង? មុខអ្នកម្តាយប្រែជាខ្លាំង
កូនស្អាត™។ ម្តាយឆ្លើយថា៖ ប៉ុន្តែអធិស្ឋានឱ្យអ្នក ហើយខ្ញុំក៏បានអធិស្ឋានឱ្យអ្នក
ដែរ™។ កូនប្រុសឆ្លើយថា៖ ប៉ែនោះបីជាខ្ញុំមិនដឹងអំពីការអធិស្ឋានយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំដឹងថា
វាធ្វើឱ្យមុខមនុស្សស្អាត™។ ការអធិស្ឋានគឺជាកិច្ចការដែលបុគ្គលត្រូវថ្វាយ មុនពេលដែល
ព្រះជាម្ចាស់ប្រតិបត្តិ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 ចូរយើងធ្វើជាជើងចង្អៀង (និក្ខមនំ ២៥:៣១-៤០)

ជើងចង្អៀងត្រូវដាក់នៅក្នុងព្រះពន្លា ហើយដាក់នៅមុខតុនំប៉ុង ហើយដាក់នៅជិតរាំងនននៃ ទីសក្ការៈបំផុត។ នេះគឺជានិមិត្តរូបនៃព្រះវិហារ។ វិវរណៈ 1:20 មានបន្ទូលថា៖ បង្កើន ចង្អៀងប្រាំពីរ គឺជាព្រះវិហារប្រាំពីរ។ បង្កើនគួរតែគិតពីអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃរឿងពី រ។

1. រូបប្រៀបដូចជាដើមឈើបង្កើតផលច្រើន។

ខ្ញុំបានសិក្សានៅថ្នាក់សិក្ខាសាលាខាងទ្រឹស្តីវេសមីនស្ទ័រ ដែលមានទីតាំងនៅផ្លូវស្រល់ នៅទី ក្រុងហ្វីឡាដែលហ្វៀ ក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិកនៅឆ្នាំ 1934-1936 ។ បន្ទាប់មកផ្លូវតែងតែ ភ្លឺ។ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃផ្សេងទៀត យោងតាមពាក្យរបស់លោក Galbraith លេខាធិការនៃនាយក ដ្ឋានបេសកកម្មនៃសន្និបាតព្រះវិហារ Orthodoxy Presbyterian សព្វថ្ងៃនេះវាពិបាកក្នុង ការដើរលើផ្លូវនោះនៅពេលយប់។ ដោយសារតែជាលទ្ធផលដែលថាព្រះវិហារត្រូវបាន ទម្លាក់ចុះទៅក្នុងគំនិត neo-theological ជាងពេលនោះហើយបានក្លាយជាងងឹត។ ហើយសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គមអាមេរិកក៏ងងឹតជាងពេលនោះទៅទៀត។

2. ពន្លឺពិតចេញពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

មានការពិតដែលថា ភ្លើងនៃជើងចង្អៀងនៅក្នុងទីសក្ការៈ គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (បប. ៤:៥) ហោរាសាការីបានចង្អុលបង្ហាញការពិតនេះដោយចំៗ។ (ហ្សក់ ៤:៦) ដូច្នេះ ទោះជាក្រុមជំនុំបញ្ចេញពន្លឺយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិនអាចទៅរួចដែរ

បើគ្មានព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើអ្នកណាទទួលព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ? លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា អ្នកដែលស្វែងរកដោយស្មោះនឹងត្រូវទទួល។ (លូកា ១១:១៣)

3. ពន្លឺពិតចេញពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

មានការពិតដែលថា ភ្លើងនៃជើងចង្អៀងនៅក្នុងទីសក្ការៈ គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (បប. ៤:៥) ហោរាសាការីបានចង្អុលបង្ហាញការពិតនេះដោយចំៗ។ (ហ្សក់ ៤:៦) ដូច្នេះ ទោះជាក្រុមជំនុំបញ្ចេញពន្លឺយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិនអាចទៅរួចដែរ បើគ្មានព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើអ្នកណាទទួលព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ? លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា អ្នកដែលស្វែងរកដោយស្មោះនឹងត្រូវទទួល។ (លូកា ១១:១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 អំណាចនៃព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ (ទិក្ខុមន៍ ២៧:១-៨)

គ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់នៃព្រះពន្លាមានអត្ថន័យនៃពាក្យប្រៀបធៀប។ ពាក្យប្រៀបធៀបបន្ថែមចំណាប់អារម្មណ៍ជាក់ស្តែងជាការសរសេរទូទៅនៅក្នុងការបញ្ចេញមតិនៃការពិត។ យើងមានអ្វីខ្លះដែលយើងគួរគិតចេញពីអាសនៈ។

1. អត្ថន័យនៃអំណាចនៃឈ្មោះ។

ជ្រុងនៃអាសនៈមានស្តែង។ ដែលវាមានន័យថាអំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងការការពាររបស់ទ្រង់។ ដោយសារស្តែងរបស់អាសនៈយកស្តែងគោ គោការពារខ្លួនដោយតែស្តែងរបស់វា ប៉ុន្តែវាមិនអាចចាប់អ្នកដទៃបាន ហើយមិនអាចស៊ីបាន។ កាលគោត្រូវគេដាក់នៅលើភ្នំ គេប្រមូលគ្នានៅពេលយប់ ហើយធ្វើជារង្វង់ ហើយបែរក្បាលទៅខាងក្រៅ។ វាជាវិធីសាស្ត្រការពារសត្វព្រៃ។ ដូច្នេះ ស្តែងជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការការពាររបស់ព្រះ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។ ដូចដែលយើងឃើញក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ មានច្បាប់ដែលថា មនុស្សមានបាបដែលគួរស្លាប់បានរត់គេចខ្លួន ហើយកាន់ស្តែងអាសនៈគាត់ត្រូវបានដោះលែង។ បុរស Adonia បានគេចពីសាឡូម៉ូន ហើយពេលគាត់កាន់ស្តែងអាសនៈ សាឡូម៉ូនបានដោះលែងគាត់ (I King 1:50-53) ដូច្នេះស្តែងនៃអាសនៈគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃអំណាចនៃព្រះបុត្រារបស់ព្រះ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដើម្បីសង្គ្រោះយើង។ ទំនុកតម្កើង ១៨:២ បានមានប្រសាសន៍ថា “ព្រះអម្ចាស់ជាស្តែងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ”។

2. ប្រភពនៃអំណាចនៃឈ្មោះ។

1) អាសនៈគឺជារូបនៃការខាងស្តាំ (ខ ១) ទីលាននៅលើអាសនៈជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ហើយលាបលើលង្ហិន មានន័យថាជាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។

2) របស់របរប្រើប្រាស់ក្នុងអាសនៈ។ (ខ៣) ទាំងនោះគឺ ផ្សេងសម្រាប់ទទួលបាន ប៉ែល អាង កំពិស និងឆ្នាំងភ្លើងជាដើម ដែលវាសុទ្ធតែធ្វើពីលង្ហិន ហើយត្រូវបានលាតត្រដាងយ៉ាងគួរឱ្យរន្ធត់។ ព្រោះឧបករណ៍ប្រើសម្រាប់ដុតបូជា។ នោះគឺផ្សេងគឺទទួលឈាមដើម្បីសម្លាប់យញ្ញបូជា ប៉ែលគឺដើម្បីសាបព្រួសយញ្ញ បំអាត™ គឺរំកិលភ្លើងទៅដុតគ្រឿងបូជា បំសម™ និង បំសមនិងឆ្នាំងភ្លើង™ ត្រូវរើទៅ ។ ផេះបន្ទាប់ពីការបូជាត្រូវបានដុត។ ទាំងនេះបង្ហាញថា មនុស្សមានបាបទាំងអស់គួរត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ ហើយត្រូវស្លាប់។ នៅពេលដែលយើងឃើញខ្លួនយើង និងពិភពលោកនេះ យើងគួរតែអាចឃើញការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។

ម្យ៉ាងទៀត យើងគួរតែអាចមើលឃើញបំផ្លើសសម្រាប់ទទួលបាន ប៉ែល បានសម និងឆ្នាំងភ្លើងដែលធ្វើពីលង្ហិនមកខាងយើង។ ពេលព្រះយេស៊ូយាងចេញពីព្រះវិហារ មានសិស្សម្នាក់ទូលសួរថា៖ ប៉ែលគ្រូ ព្រះគ្រូ ថ្មដ៏អស្ចារ្យ និងអគារដ៏អស្ចារ្យយ៉ាងណា!™។ ពេលនោះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ ប៉ែលលោកចេញពីព្រះវិហារ មានសិស្សម្នាក់ទូលព្រះអង្គថា៖ ប៉ែតើអ្នកឃើញអគារដ៏ធំទាំងនេះទេ? វានឹងមិននៅសល់ថ្មមួយដុំលើថ្មមួយទៀតដែលនឹងមិនត្រូវបោះចោលឡើយ™។ (ម៉ាកា ១៣:១-២)។ ពួកសិស្សបានឃើញរូប

ប្រាសាទដ៏អស្ចារ្យនិងប្រណីតរបស់វា ព្រះយេស៊ូបានឃើញការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះដែល
នឹងមកលើវា។ យើងក៏មិនគួរផ្ដោតលើភាពប្រណីតនៃអរិយធម៌នៃពិភពលោក និងការ
អភិវឌ្ឍន៍ដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែអាចមើលឃើញការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ
ដែលនឹងមកលើវា។ ហេតុនេះជាដំបូង ខ្ញុំត្រូវដឹងថា ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាបដែលស្លាប់
ហើយគួរតែជឿលើព្រះយេស៊ូវតែប៉ុណ្ណោះ។ មានតែគាត់ប៉ុណ្ណោះដែលជំនួសសេចក្ដី
សុចរិតរបស់ព្រះ និងការវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនគាត់។ គាត់បានស្លាប់សម្រាប់យើង។ ព្រះនាម
របស់ព្រះយេស៊ូវដើម្បីសង្គ្រោះយើងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅទីនេះ។

3) ផ្នែកខាងក្នុងនៃអាសនៈមានដី និងធ្វើពីថ្មរឹង។ (២០:២៤-២៥) នេះមានន័យថាដើម្បី
ជៀសវាងការបង្កើតអាសនៈ។ នោះគឺ ប្រព័ន្ធនៃដង្វាយជូនត្រូវបានបើកសម្ដែងជាកិច្ចការ
ពេញលេញរបស់ព្រះ ។ មនុស្សមិនអាចជួយសង្គ្រោះមនុស្សបានឡើយ ប៉ុន្តែមានតែព្រះទេ
ដែលអាចសង្គ្រោះមនុស្សបាន។ ហេតុនេះហើយបានជាជំនឿមានគោលបំណងនៃព្រះតែ
មួយគត់ និងពាក្យរបស់លោក។

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 អត្ថន័យនៃវាលឧបោសថ និងត្រសាលរបស់វា (និក្ខមនំ ២៧:៩-១១)

ប្រព័ន្ធនៃព្រះពន្លាទៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្រៀនក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីតាមពាក្យប្រៀបធៀប។ យើងទទួលបានចំណាប់អារម្មណ៍ពិតប្រាកដនៃសេចក្តីពិតចេញពីពាក្យប្រៀបធៀបនេះ។

1. ការប្រើប្រាស់វាល និងអត្ថន័យ។

វាលនោះជាកន្លែងដែលវាស្រូវរបស់ព្រះត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយអធិស្ឋាន។ ដូចដែលយើងឃើញ លូកា 1:9-10 នៅពេលដែលសាការីបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូបនៅក្នុងទីសក្ការៈ បំបើយប្រជាជនទាំងមូលកំពុងអធិស្ឋាននៅខាងក្រៅ™។ កន្លែងនេះបានក្លាយជាកន្លែងនៃការប្រកបរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ហើយក៏ជាកន្លែងអធិស្ឋានរបស់ពួកគេដែរ។ ការប្រកបពិតប្រាកដនៃពួកបរិសុទ្ធគឺជាបច្ចុប្បន្ន។ ព្រះបាទដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ បំបើពោះពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងស្រុក ពួកគេគឺជាអ្នកដ៏អស្ចារ្យ ដែលជាអ្នកពេញចិត្តរបស់ខ្ញុំ™។ (ទំនុកតម្កើង ១៦:៣) ត្រង់នេះ ពាក្យថា ពួកបរិសុទ្ធគឺ កេដូស៊ីម (គ្រីដូស្យាល់ស៊ីម) ព្រោះវាមានន័យថាពួកបរិសុទ្ធ ហើយបន្ទាប់មកវាចង្អុលទៅពួកបរិសុទ្ធដ៏ច្រើន។ ក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធ ពួកបរិសុទ្ធដែលអធិស្ឋានគឺមានតម្លៃ និងស្រស់ស្អាតជាង។ វាលឧបោសថមិនមែនជាកន្លែងសម្រាប់ប្រតិបត្តិការជំនួញនោះទេ គឺជាកន្លែងសម្រាប់ដឹកកាយប៉ុណ្ណោះ។ (មថ. ២១:១៣, អី. ដូច្នេះហើយ អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើង ៨៤ បានមានប្រសាសន៍ថា “។ មូលហេតុដែលគាត់និយាយដូច្នេះដែរ បំណង™ នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាកន្លែងអធិស្ឋាន។

ព្រះក៏ចង់ឃើញតួលេខនៃការអធិស្ឋានរបស់យើងដែរ។ គាត់មើលទៅខាងក្រោម ខណៈដែលសូល (ក្រោយមកវាបានប្រែចិត្តជាប៉ុល) បានប្រែចិត្ត ហើយអធិស្ឋាន ហើយគាត់ប្រាប់ទៅអាណាណាសថា បើយើងព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅគាត់ថា បំផ្លាញក្រោកឡើងទៅផ្លូវដែលហៅថា ត្រង់ ហើយមើលទៅផ្ទះយូដាស។ សម្រាប់បុរសម្នាក់នៅក្នុងតើសុសឈ្មោះសូល ដ្បិតមើលចុះ គាត់កំពុងអធិស្ឋាន™ (កិច្ចការ 9:11) II រពាក្យត្រ 16:9 បានមានប្រសាសន៍ថា បំផ្លាញព្រះនេត្រនៃព្រះយេស៊ូវរត់ទៅជុំវិញផែនដីទាំងមូល។ ផ្តល់ការគាំទ្រយ៉ាងខ្លាំងដល់អស់អ្នកដែលចិត្តមិនបន្ទោសចំពោះគាត់។ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើដោយល្ងង់ខ្លៅ ព្រោះចាប់ពីពេលនេះតទៅ អ្នកនឹងមានសង្គ្រាម™។ “។ ដូចដែលយើងឃើញ វិវរណៈ 5:8, 24 ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ បំភ្លឺនៅពេលដែលគាត់បានយកក្រាំងនោះមក សត្វមានជីវិតទាំងបួន និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យម្ភៃបួននាក់បានធ្លាក់ចុះនៅចំពោះមុខកូនចៀម ដោយម្នាក់ៗកាន់ពិណ និងបានមាសពេញដោយគ្រឿងក្រអូប។ ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ឃើញពាក្យអធិស្ឋានស្អាតប៉ុណ្ណា! ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើង ដូចជាគ្រឿងក្រអូប។ យើងក៏ផ្តាច់ចិត្តពួកបរិសុទ្ធដែលអធិស្ឋាន។ កន្លែងអធិស្ឋានក៏ពេញចិត្តនឹងយើងដែរ។ ដូច្នេះអាណាមិនបានចាកចេញពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធទេហើយបានតមអាហារហើយអធិស្ឋាន Nona ដែលជាម្តាយរបស់ Gregory Nazianzen ត្រូវបានចាកចេញដោយកាន់អាសនៈនិងនៅក្នុងការអធិស្ឋាន។ ដោយសារតែ Livingstone ត្រូវបានបន្ទូលទុកនៅក្នុងរូបដែលគាត់បានលុតជង្គង់ហើយអធិស្ឋានមនុស្សចុងក្រោយចងចាំភាពស្រស់ស្អាតរបស់គាត់។ មូលហេតុដែលវាលឺបោសចម្រើនភាពស្រស់ស្អាត គឺសម្រាប់រូបនៃការអធិស្ឋានដែលពួកបរិសុទ្ធដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅទីនោះបានសុំព្រះ។

2. ត្រសាសន៍ដែលគ្របដណ្តប់នៅជុំវិញវាលនេះ គឺជាការយល់ដឹងរវាងវត្ថុបរិសុទ្ធ និងវត្ថុខាងលោកិយ។ អេសេគាល 42:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឋានភ័ស្តុភារទាំងបួនជ្រុង។ វាមានកំពែងព័ទ្ធជុំវិញប្រវែង ៥០០ ហត្ថ និងទទឹង ៥០០ ហត្ថ ដើម្បីញែករវាងបរិសុទ្ធ និងធម្មតា™។ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្នុងហាមឃាត់ការយល់ឃើញខាងលោកិយ។ អ្វីទៅជានិកាយនិយម? វាមានដូចខាងក្រោម។ 1) អ្នកជឿគ្រិស្តបរិសុទ្ធប្រតិបត្តិទៅកណ្តាលនៃភាពងាយស្រួល។ ២) ស្រឡាញ់ការសប្បាយច្រើនជាងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់បាបនៃការចូលរួម។ 3) ដោយគិតថាសកម្មភាពនៅក្នុងលោកនេះមានប្រយោជន៍ច្រើនជាងជីវិតនៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណនិង inclined ចូលទៅក្នុងវាគឺជាអំពើបាបនៃលោកិយ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលយើងទំនោរទៅជួបបុរសនោះច្រើនជាងការអធិស្ឋាន ហើយយើងប្រាថ្នាចង់បានសន្តិភាពគ្រួសារ និងប្រទេសជាតិច្រើនជាងក្រុមជំនុំដ៏ស្មោះត្រង់។ សរុបមក Secularization គឺនៅកណ្តាលនៃព្រះ ប៉ុន្តែនៅកណ្តាលនៃពិភពលោកនេះ។ អ្នកដែលមានជំនឿនោះគឺជាអ្នកមិនជឿសាសនាពិត។ ទ្រឹស្តីមិនជឿលើព្រះធ្វើឱ្យមនុស្សមិនជឿលើព្រះ ហើយអ្នកមិនជឿជាក់ក៏ធ្វើដែរ។ សូមមើល ទីតុល 1:16 ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 ចូរយើងធ្វើជាកម្មករថ្វាយព្រះអម្ចាស់ (និក្ខមន៍ ២៩:១-៣៤)

អត្ថបទនេះបង្រៀនជាចម្បងអំពីការតែងតាំងអើរ៉ុន និងកូនប្រុសរបស់គាត់ជាបូជាចារ្យ។ ម្យ៉ាងទៀត វាបង្រៀនអាទិកំបាំងដើម្បីក្លាយជាបុគ្គលិកខាងវិញ្ញាណ។ វាត្រូវបានសម្តែងដោយធ្វើតាមចំណុចមួយចំនួន។

1. ការលាងសម្អាតនឹងទឹក (ខ៤) តើវាមានន័យយ៉ាងណា? ហេតុអ្វី 10:22 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្លែងយើងចូលទៅជិតដោយចិត្តពិត ដោយការធានាពេញលេញនៃសេចក្តីជំនឿ ដោយចិត្តរបស់យើងបានបោះចេញពីមនសិការអាក្រក់ ហើយរូបកាយរបស់យើងត្រូវបានលាងដោយទឹកបរិសុទ្ធ™។ ដូចយើងឃើញពាក្យថាលាងនឹងទឹកមានន័យថាសម្អាតការងារ។ អេសាយ 5:26 ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានញែកនាងជាបរិសុទ្ធ ដោយបានសម្អាតនាងដោយការលាងទឹកដោយព្រះបន្ទូល” ក៏មានន័យដូចគ្នា។ ពេលយើងបានបរិសុទ្ធ យើងក្លាយទៅជាវត្ថុដែលព្រះអម្ចាស់ប្រើ។ II Timothee 2:21 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបោកដូច្នេះហើយ បើអ្នកណាសម្អាតខ្លួនឱ្យរួចពីរបស់ដែលមិនគួរគោរព អ្នកនោះនឹងធ្វើជាគ្រឿងសក្ការៈសម្រាប់ប្រើជាទីសក្ការៈ ញែកជាបរិសុទ្ធ ប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់ផ្ទះ ហើយត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការល្អគ្រប់យ៉ាង™។

2. ការទទួលព្រះចេតនានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ខទី 7) ការពិតដែលថាណាកម្ចីសេបានចាក់ប្រេងតាំងលើក្បាលរបស់អើរ៉ុន គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលព្រះបានប្រទាន។ គម្ពីរបានចែងថា រូបដែលប្រេងដ៏មានតម្លៃនៅលើក្បាល

អើរុំនរត់ចុះមកលើពុកចង្កា ហើយកំពុងតែហូរចុះមកលើកអារនោះគឺស្អាតណាស់។
(ទំនុកដំកើង ១៣៣:១-២) វាបាននិយាយអំពីភាពស្រស់ស្អាតនៃបុព្វនុភាពនៃព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលយើងដាក់ប្រេងនៅលើម៉ាស៊ីន នោះវាវត់ជុំវិញបានយ៉ាងល្អ នៅ
ពេលដែលបុរសនោះទទួលបានអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់អាចសម្រេចកិច្ចការ
របស់ព្រះដោយរលូន។ កិច្ចការរបស់ព្រះមិនអាចប្រតិបត្តិដោយអំណាចរបស់មនុស្សបាន
ទេ។ កិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយព្រះអម្ចាស់។ កាលដែលព្រះគ្រីស្ទ
បានសុគតជំនួសយើង ទ្រង់មិនបានសម្អាតតែអំពើបាបរបស់យើងទេ ហើយទ្រង់ក៏នាំខ្លួន
យើងមកដែរ។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរទាមទារខ្លួនឯងជានិច្ច។ នៅពេលដែលយើងធ្វើអំពើល្អ
យើងគួរបោះចោលនូវគំនិតដែលយើងអាចធ្វើបាន។ សេចក្តីល្អពិតគឺសម្រេចបានដោយ
ព្រះ។ ម្នាលអារុសោ បុគ្គលតែងពោលថាប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីល្អ ១) មើលងាយអ្នកដទៃ
២) អះអាងថាខ្លួនឯងធ្វើល្អ ៣) មិនមានសេចក្តីត្រេកអរ ៤) ឃើញតែរូបខាងក្រៅ ហើយ
វិនិច្ឆ័យសភាពការណ៍។ សេចក្តីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺតែមួយក្នុងពេលតែមួយ ហើយវា
មានទិដ្ឋភាពជាច្រើន វាងាយស្រួលដែលក្នុងការប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីពិត ដូចដែលទ្រង់មិន
បានទទួលការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ វាងាយនឹងខុស។ វាងាយស្រួលនៅពេលដែល
គាត់ប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត គាត់បាត់បង់សេចក្តីស្រឡាញ់ នៅពេលដែលគាត់ប្រតិបត្តិសេ
ចក្តីស្រឡាញ់ គាត់បាត់បង់សេចក្តីសុចរិត។ ដោយសារការអនុវត្តសេចក្តីពិតពិបាកពេក
នោះធារិស្សដែលមិនដឹងការពិតដោយគ្មានការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គួរតែប្រកាន់
យកអាកប្បកិរិយាខាងក្រៅ។ ប្រការទាំង ៤ ខាងលើនេះជាកំហុសដែលមនុស្សខ្លួនឯង
ក្លាយជាមនុស្សសំខាន់ក្នុងសេចក្តីសុចរិត។

3. ការដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាបដោយឈាម។

នៅក្នុងអត្ថបទ ខ១២ បាននិយាយថា ឈាមគួរតែដាក់លើស្បែកនៃអាសនៈ ខទី ១៦ បាននិយាយថា ឈាមគួរតែបោះជុំវិញអាសនៈ ខទី ២០ បាននិយាយថា ឈាមគួរតែដាក់នៅលើចុងត្រចៀកខាងស្តាំរបស់អេរ៉ុន ហើយ នៅលើគន្លឹះនៃត្រចៀកខាងស្តាំ និងនៅលើមេដៃនៃដៃស្តាំរបស់ពួកគេ និងនៅលើម្រាមដើមដៃនៃដៃស្តាំរបស់ពួកគេ។ ឈាមនៅក្នុងបទគម្ពីរបានបង្កើតការលើកលែងទោស។ (ហេ. ៩:២២) ដូចគ្នានឹងឈាមធ្វើឱ្យព្រឹត្តិការណ៍នេះកើតឡើងយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតក៏បានទតមើលឈាមរបស់កូនប្រុសដែលបង្កើតនោះ ហើយទ្រង់បានរួចពីបាបរបស់យើង។ ដូចនេះនៅមុនឈាម ទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសុចរិតមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវបញ្ឈប់បានឡើយ។ បុរសដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបោះដោយឈាមរបស់គាត់។ (ពេ.

យើងគួរចាត់ទុកបញ្ហានៃអំពើបាបជាបញ្ហានៃឈាម។ យើងគួរតាំងចិត្តនៅក្នុងការញាប់ញ័រដោយការភ័យខ្លាច ស្មោះត្រង់ ស្មោះត្រង់ និងស្លាប់។ សម្រាប់ឈាមជាពិសេសគឺតំណាងនៃជីវិតវាគួរតែត្រូវបានបង្ខំដោយការសម្រេចចិត្តបែបនេះ។

4. ត្រូវឆ្លើងនេះ។

នៅក្នុងអត្ថបទពាក្យថា "ដុត" កើតឡើងជាច្រើនដង (13, 18, 25) នេះគឺអំពីការថ្វាយយញ្ញបូជាដោយការដុត។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងមានរឿងពីរដែលផ្តោតអារម្មណ៍។ ២១) ការដុតរបស់សំខាន់ៗ ដូចដែលយើងឃើញហើយ អ្នកដែលថ្វាយដល់ព្រះ គួរថ្វាយរបស់

សំខាន់ៗដល់ព្រះ។ 2) ផ្តល់ជូនទាំងស្រុង។ ដូចអ្នកជឿថាយដល់ព្រះទាំងស្រុង បើគាត់ មានចិត្តសង្គ្រោះ នោះមិនដូចជាដុតទេ។ កាលដែលយើងថ្វាយខ្លួនយើងដល់ព្រះផងដែរ យើងគួរតែថ្វាយជាភ្លើងបន្ទាប់ពីវា យើងមិនគួរទាមទារយករបស់ខ្ញុំជារបស់ខ្ញុំឡើយ។

5. ការបរិភោគអាហារបរិសុទ្ធ ខទី 32 នៅក្នុងអត្ថបទមានពាក្យថា "នឹងបរិភោគ ... នំ ប៉ុង" ។ នេះថាបុរសថ្វាយយញ្ញាបូជា និងធ្វើឲ្យបានសេចក្តីសុខនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ ដោយរីករាយ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាដង្វាយធួនសម្រាប់យើង យើងគួរតែទទួល បានព្រះគុណទាំងអស់ដោយសេចក្តីជំនឿជាលទ្ធផល។ បុរសដែលគ្មានជំនឿមិនបាន ទទួលទេ។ ជំនឿរបស់យើងត្រូវបានប្រៀបធៀបដោយសកម្មភាពនៃការបរិភោគ។ យ៉ូហាន ជំពូកទី 6 មានប្រសាសន៍ថា ឯ ខ្ញុំជាអាហារដែលមានជីវិតចុះមកពីស្ថានសួគ៌™ (ខទី ៥១) ហើយថា ឯ ដូច្នេះហើយព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅពួកគេថា ឯ ខ្ញុំប្រាប់អ្នក រាល់គ្នាជាប្រាកដថា បើអ្នករាល់គ្នាមិនបានបរិភោគសាច់នៃព្រះរាជបុត្រានៃទ្រង់ទេ បុរស និងផឹកឈាមរបស់គាត់, អ្នកគ្មានជីវិតនៅក្នុងអ្នក. អ្នកណាស៊ីសាច់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមខ្ញុំ អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងប្រោសអ្នកនោះឲ្យរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុង ក្រោយ។ “(៥៣-៥៤)

អត្ថន័យដើម្បីប្រៀបធៀបជំនឿជាមួយនឹងការបរិភោគមានដូចតទៅ។ 1) ជឿដោយ ស្មោះ។ អ្នកបរិភោគមិនបរិភោគដោយមិនពិត។ 2) ដូចជាវាក្លាយជារូបកាយនិងសាច់ ឈាមដែលគាត់ជឿជាក់យ៉ាងខ្លាំង។ អ្នកដែលទទួលទានអាហារមានគោលបំណងបញ្ចូល សារធាតុចិញ្ចឹមទៅក្នុងសាច់ ឈាម និងកោសិកា។ ៣) ជឿលើសេចក្តីរីករាយ។ អ្នក

ដែលញុំាអាហារមានរសជាតិដូចចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គាត់។ ការជឿលើព្រះគ្រីស្ទគឺ
ជាសេចក្តីរីករាយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 នៃអាសនៈគ្រឿងក្រអូប (ទិក្ខុមន៍ ៣០:១-៩)

អាសនៈគ្រឿងក្រអូបមានគោលបំណងដាក់គ្រឿងក្រអូបក្នុងព្រះពន្លា។ ប្រាកដណាស់ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបដើម្បីអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 141:2 ថែងថា៖ បំបូរ រាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំជាគ្រឿងក្រអូបនៅចំពោះមុខអ្នក ហើយការលើកដៃឡើងជា យញ្ញបូជានៅពេលល្ងាចចុះ!™។

1. វាគួរតែមានរាងការ៉េ (ខ 2) នេះគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីសុចរិត។ ព្រះស្តាប់ការ អធិស្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិត។ សូភាសិត 15:29 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ នៅឆ្ងាយពីមនុស្សអាក្រក់
2. ប៉ុន្តែគាត់បានឮការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិត “, សូភ. 15:8 សោកសៅ, “យញ្ញ បូជារបស់មនុស្សអាក្រក់គឺជាការស្តាប់ខ្លើមដល់ព្រះអម្ចាស់, ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានរបស់មនុស្ស ទៀងត្រង់អាចទទួលយកបានសម្រាប់គាត់™។
3. វាមានស្នែង (ខ 2) ស្នែងមានន័យថាអំណាច។ សម្រាប់ការអធិស្ឋានដើម្បីជឿលើព្រះ គ្រីស្ទប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ វាមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការនិយាយពីអ្វីដែលមានឥទ្ធិពល នោះទេ។ យ៉ូហាន 14:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាសូមក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំ នឹងធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យព្រះវរបិតាបានតម្កើងឡើងក្នុងព្រះរាជបុត្រា™។ ម្ចាស់ក្សត្រីម៉ារី ដើម្បីបៀតបៀន John Knox ខ្លាចការអធិស្ឋានរបស់ John Knox ជាងអំណាចនៃយោ

ធា។ លោក Hoover មេដឹកនាំផ្នែកព័ត៌មានអាមេរិកបាននិយាយថា អំណាចនៃប្រជាជាតិក្នុងការបន់ស្រន់គឺខ្លាចច្រើនជាងការលាតត្រដាងនៃនុយក្លេអ៊ែរទៅទៀត។

4. វាត្រូវបានរុំដោយមាសសុទ្ធ។ (៣, ៥) ការរុំផ្នែកនីមួយៗដោយមាសមានន័យថាយើងគួរធ្វើការអធិដ្ឋានដូចមាស ឬមានតម្លៃជាងមាស។ អ្នកដែលត្រូវអធិដ្ឋានគួរអរព្រះគុណដល់ព្រះ ព្រោះគាត់បានវត្ថុមានតម្លៃជាងមាស។ ដូច្នេះ កាលដែលពួកបរិសុទ្ធជួបនឹងការលំបាក ទ្រង់អាស្រ័យលើអំណាចនៃការអធិដ្ឋានជាជាងអំណាចនៃមាស។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 5:8 បាននិយាយថា៖ បំបៅខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងស្វែងរកព្រះ ហើយខ្ញុំនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះដែលនឹងត្រូវគេបៀតបៀន™ ដាវីឌបាននិយាយថា បំបៅខ្ញុំនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ គេចោទប្រកាន់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រគល់ខ្លួនឯងទៅ ការអធិដ្ឋាន។ “។ (ទំនុកដំកើង ១០៩:៤)

5. ទីតាំងអាសនៈ (ខ២)

អាសនៈគ្រឿងក្រអូបត្រូវបានគេដាក់នៅខាងក្រៅស្បែកមុខហិបនៃទីបន្ទាល់។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះចង់ស្តាប់ការអធិដ្ឋានរបស់យើងយ៉ាងលម្អិត។ យោងតាមទីបន្ទាល់របស់ស្ត្រីជិនថាជាពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបានបាត់បង់គន្លឹះដែលគាត់បានអធិដ្ឋានដល់ព្រះ ។ យើងអាចដឹងថាពួកបរិសុទ្ធទទួលយកព្រះយ៉ាងជិតស្និទ្ធប៉ុណ្ណា ហើយរស់នៅដោយពឹងលើព្រះក្នុងរឿងតូចនិងរឿងអស្ចារ្យ។

6. គ្រឿងក្រអូបត្រូវដក់ដោយមិនឈប់ឈរ។ (៧-៨) ក្នុងគោលបំណងដែលបុរសរស់នៅគឺដើម្បីលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ គាត់គួរតែអធិដ្ឋានពេញមួយជីវិត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ

ទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកជឿគួរតែមកដល់រហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃផែនដី គាត់គួរតែអធិស្ឋាន
ឱ្យបានច្រើន។

7. នៅស្នែងនៃអាសនៈគ្រឿងក្រអូបប្រោះដោយឈាមដង្វាយឆ្លុះដង្វាយមួយដងក្នុងមួយ
ឆ្នាំ។ (១១០)

ដូចដែលយើងឃើញហើយ យើងអាចដឹងបានថា បុណ្យកុសលដែលពួកបរិសុទ្ធអាច
អធិស្ឋានបាន គឺគ្រាន់តែជាឈាមប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ រាល់ពេលដែលយើងអធិស្ឋាន យើងគួរ
តែនិយាយថា ប៉ុន្តែបានអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃអាងលាង (និក្ខមនំ ៣០:១៧-២១)

“អាងលាង” គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការលាង (ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក) ដើម្បីចូលទៅជិតព្រះ។ ការលាងសម្អាតនៅក្នុងអាងទឹកដែលចង្អុលទៅអ្វីដែលបានសម្រេចនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានធានាដោយសៀវភៅហេព្រើរ។ (ហេ. ៩:៩-១០) បន្ទាប់មក ដូចដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ហេប ១០:២២) បានកត់សម្គាល់ តើវាជាការយល់ឃើញដែលបានលាងដោយទឹកសុទ្ធ™ មានន័យយ៉ាងណា? វាលាបប្រេងដើម្បីទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទ។ សូមមើល អេភេហ្វ ៥:២៦ ទីតុស ៣:៥ (FW Grosheide, Hier is der doop bedoeid, - Kommentr op Het Nieuwe Testament, XII, 1927, p 291) ការពិតដែលថាយើងទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ គឺជាការសារភាពចំពោះ ជឿលើព្រះយេស៊ូវជាសាធារណៈ។ ដូចជា ប៉ូឡូ™ ជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាសាធារណៈ ការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាសេចក្តីស្លាប់របស់ខ្ញុំដោយរូបរាងជាមួយនឹងការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់។ (រ៉ូម ៦:១-៤, កូរិនថូសទី២ ៥:១៤-១៥) ហេតុនេះហើយបានជាពាក្យថា ឯគេត្រូវលាងដោយទឹក ដើម្បីកុំឲ្យស្លាប់™។ មកពីរដងក្នុងអត្ថបទ។ (២០, ២១)

ការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងដើម្បីជឿលើការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតហើយបានរស់ឡើងវិញ (ការសារភាពតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក) ជាពិសេសគឺសូម្បីតែដើម្បីទទួលបានការរាប់ជាសុចរិត។ ការសារភាពនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយឱកាសនៃការងាររបស់ពាក្យ; វាត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មីពេលខ្លះ។ (អេភេសូរ

៥:២៦ ទីត ៣:៥) សូមយោងទៅ រ៉ូម ១០:៩-១០។ បន្ទាប់មកពិធីសម្ពាធការប្រតិបត្តិនៅ អាងលាងគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលបុរសនោះបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយបាន រាប់ជាសុចរិតដោយពាក្យខ្លី (ហេព្រើរ ៩:៩-១០) រួចឥឡូវនេះ ចូរយើងគិតមើលថាតើ ពាក្យដែលយើងកំពុងរស់នៅមានសារៈសំខាន់ប៉ុណ្ណា។ យុត្តិកម្មគឺ! យើងមានសេចក្តី សង្ឃឹមតែមួយគត់នៅក្នុងពាក្យ ឯគេត្រូវលាងដោយទឹក ដើម្បីកុំឱ្យគេស្លាប់™។ (២០, ២១) ពាក្យនេះមានន័យដូចគ្នានឹងពាក្យ ទីតុស ៣:៥ ពោលគឺ បំប្លែងបានសង្គ្រោះយើង មិនមែនដោយព្រះការដែលយើងធ្វើដោយសេចក្តីសុចរិតទេ តែតាមសេចក្តីមេត្តាករុណា របស់ទ្រង់ ដោយការលាងការបង្កើតឡើងវិញ។ ការបន្តនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” ។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងមិនកើតចេញពីគុណសម្បត្តិរបស់បុរស "ខ្ញុំ" ទេ ប៉ុន្តែចេញមកពីការ ផ្គត់ផ្គង់ដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះ។ វាជារត្នបំណងដ៏បរិសុទ្ធ "ខ្ញុំ" មិនដែលបង្ហាញឡើយ។ វាគឺជារត្នមានតែមួយគត់។ សេចក្តីសង្គ្រោះដូចជារឿងបែបនេះបានបង្កើតការពិតដ៏ សំខាន់ដូចខាងក្រោម។

1. ការពង្រឹងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះបានរៀបចំ។

ប្រសិនបើសេចក្តីសង្គ្រោះដែលយើងទទួលបានគឺអាស្រ័យលើអំណាចរបស់យើង នោះវា គួរតែត្រូវបានកាត់បន្ថយ ហើយត្រូវបានកំទេចដូចជាអំណាចរបស់យើងដែលបាត់ខ្លួន។ យើងក៏គ្មានចិត្តមិនជាប់នឹងសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយក៏គ្មានចិត្តរីករាយដែរ។ អ្វីដែលកើត ចេញពីខ្លួនយើងគួរតែក្លាយទៅជាទុក្ខព្រួយ និងទុក្ខព្រួយ អ្វីដែលជារបស់ខ្លួនយើងទាមទារ តែសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយគ្មានអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដូច្នេះ ការអះអាងថា សេចក្តី

សុចរិតជាពាក្យ អំណោយទានដែលព្រះប្រទានឱ្យ ហើយសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវជារបស់តែ ព្រះប៉ុណ្ណោះគឺពិត។ (រ៉ូម ១:១៧ វិវរណៈ ៧:១០)

2. បន្ទាប់ពីគាត់ស្មោះត្រង់នឹងរឿងតូចតាច ប៉ុន្តែទទួលបានច្រើន។

គ្រឿងបរិក្ខារនៃ "អាងលាង" ខ្លួនគឺសាមញ្ញបំផុតហើយមិនស្អាតទេ។ វាមានតួអក្សរ សាមញ្ញ។ ហើយការសម្អាតដៃ និងជើង មិនមែនជាការងារដ៏អស្ចារ្យ និងជាការងារពេញ លេញនោះទេ។ ប៉ុន្តែវាទាំងមូលអត្ថប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យដើម្បីជៀសវាងការស្លាប់។ ជំនឿ របស់យើងគឺជាសកម្មភាពសាមញ្ញមួយ ហើយការងារតូចណាស់។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល យើងមានភាពស្មោះត្រង់ (ភាពស្មោះត្រង់) នៃកិច្ចការតូចតាចនេះ យើងទទួលបានរបស់ដ៏ អស្ចារ្យ និងជាច្រើនពីព្រះ។ (ម៉ាថាយ ២៧:២១, ២៣)។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ណា ម៉ាន់ ជាមេទ័ពធំក្នុងជួរទ័ពអេរ៉ាម មានជំងឺឃ្លង់ ប៉ុន្តែគាត់បានជាសះស្បើយ។ (ស្តេចទី២ ៥:១-១៥)

1) គាត់បានស្តាប់តាមពាក្យរបស់ស្ត្រីបម្រើម្នាក់យ៉ាងល្អ។ អ្នកបំរើស្រីមិនបាននិយាយទៅ កាន់គាត់ដោយផ្ទាល់ ហើយប្រាប់ពាក្យនោះតាមរយៈប្រពន្ធរបស់គាត់ ពោលគឺជាពាក្យ ដែលថា ប្រសិនបើគាត់បានទទួលការណែនាំពីហោរានៅសាម៉ារី (អេលីសា) នោះ ជំងឺ ឃ្លង់ប្រាកដជាបានជាសះស្បើយ។ (ខ៣)

2) គាត់បានធ្វើតាមកិច្ចការតូចមួយដែលអេលីសាបានបង្គាប់។ បញ្ញត្តិគឺត្រូវលាងរាងកាយ គាត់ប្រាំពីរដងក្នុងទឹកទន្លេយ៉ែរដាន់ (ខ ១០) ។ ដំបូងឡើយ គាត់ព្យាយាមមិនស្តាប់បង្គាប់

ជាជាងតូចៗ (១១-១២) ប៉ុន្តែ ក្រោយមក គាត់បានស្តាប់តាមការណែនាំរបស់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ ហើយបានទៅទន្លេយ៉ាងដាច់ តាមបញ្ជារបស់អេលីសា ហើយបានលាងសពគាត់ប្រាំពីរដង។ ដំបូន្មានរបស់អ្នកបម្រើគឺដូចជាធ្វើតាម។ នោះគឺ “ឪពុករបស់ខ្ញុំ វាជាពាក្យដ៏អស្ចារ្យដែលហោរាបាននិយាយទៅកាន់កូន។ តើអ្នកនឹងមិនធ្វើវាទេ? តើគាត់ពិតជាបាននិយាយទៅកាន់អ្នកថា «ចូរលាងសម្អាត»? (ខ១៣)។ នៅពេលដែលរាងកាយរបស់គាត់ត្រូវបានទឹកនាំទៅ ហើយវាត្រូវបានសម្អាត។ កាលណាម៉ាន់បានប្រតិបត្តិកិច្ចការតូចមួយ គាត់បានទទួលកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ។ ការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ផ្ទាល់ក៏មិនអស្ចារ្យដែរ ហើយនៅពេលដំបូងវាមិនមែនជាធម្មជាតិទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនបានយកកំហុសរបស់គាត់មកធ្វើជាបញ្ហានៅត្រង់ចំណុចនេះទេ ប៉ុន្តែព្រះសព្វព្រះហឫទ័យគ្រាន់តែការស្តាប់បង្គាប់ដែលទ្រង់បានប្រហារជីវិតក្រោយមក ហើយបន្ទាប់មកព្រះបានប្រោសជំងឺរបស់គាត់។ នេះជារឿងដែលត្រូវរាប់អានគាត់ដោយចិត្តសប្បុរស។

ពេលលោកយេស៊ូបានព្យាបាលបុរសខ្វាក់ម្នាក់ពីកំណើត គាត់បានស្មោះទឹកមាត់លើដី ហើយវាយភក់ ហើយលាបភ្នែកគាត់ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯទៅលាងក្នុងអាងស៊ីឡូអាម™។ បុរសពិការភ្នែកបានស្តាប់បង្គាប់ដោយផ្ទាល់ ហើយភ្នែករបស់គាត់បានបើក។ (យ៉ូហាន ៩:៦-៧) បុរសពិការភ្នែកនោះមានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះរឿងតូចតាច ដែលគាត់បានទទួលពរដ៏អស្ចារ្យ។

យើងយល់ពីអត្ថន័យនៃការលាងអាងនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ នៅពេលដែលពួកសង្ឃបានលាងដៃ និងជើងរបស់ពួកគេ ការពិតដែលថាពួកគេ

ជៀសវាងការស្តាប់របស់ពួកគេ គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបទៅនឹងគោលការណ៍នៃសេចក្តីពិត
ថា តាមរយៈការធ្វើរឿងតូចតាច នោះគាត់នឹងទទួលបានពរជ័យដ៏អស្ចារ្យ។ នេះគឺជា
ប្រភេទនៃយុត្តិកម្មដោយជំនឿ។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 25 ចូរយើងសម្រេចបាននូវសេចក្តីបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
(និក្ខមនំ ៣០:២២-៣៣)**

ដោយគ្មានការញែកជាបរិសុទ្ធរបស់យើង យើងមិនអាចឃើញព្រះអម្ចាស់បានឡើយ។
(ហេ. ១២:១៤, យ៉ូន. ៣:៣) បើយើងសម្រេចបានភាពបរិសុទ្ធ យើងមានការរីករាយក្នុង
ការធ្វើតាមព្រះយេស៊ូវ។ ដូច្នេះ តើយើងត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយរបៀបណា? វា
ក្លាយទៅដោយតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដោយមិននិយាយពាក្យណាមួយឡើយ។
អត្ថបទ (២២-២៣) បាននិយាយថា លាតត្រដាងការពិតថា រោងឧបោសថ និងគ្រឿង
បរិក្ខារទាំងអស់ត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង ហើយអេឌីន និងកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវបាន
ត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដើម្បីចាក់ប្រេងតាំង និងចាក់ប្រេង គឺ
ជាពិធីនៃពាក្យប្រៀបធៀបដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្ស។ កាល
សាំយូអែលបានចាក់លើសូល ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកសណ្តិតលើគាត់ (១ សាំ
យូអែល ១០:៦) ហើយពេលដាវីឌបានត្រូវចាក់ប្រេងតាំង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏យាងមក
សណ្តិតលើគាត់។ (១សាំ. ១៦:១៣) ហើយព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានសំដែងថា
ព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះបន្ទូលដែលត្រូវចាក់ប្រេងតាំង។ (លូ
កា ៤:១៦-១៩, អ៊ី. (២កូរិនថូស ១:២១ យ៉ូន. ២:២០) ដូចបទគម្ពីរបានប្រៀបធៀបព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងប្រេងក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដោយគ្មានហេតុផល។
ដូច្នេះ តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលយើងត្រូវបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ?

1. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបំភ្លឺពន្លឺនៃសេចក្តីពិតដល់យើង។

ដូចដែលយើងឃើញសាការី 4:3 មានដើមអូលីវពីរ ដើមទាំងពីរផ្គត់ផ្គង់ចង្កៀង ហើយបានធ្វើឱ្យពន្លឺភ្លឺ។ បន្ទាប់មក ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប្រទានពន្លឺនៃសេចក្តីពិត (ដើម្បីយល់ពីសេចក្តីពិត) ធ្វើឱ្យយើងស្អាតស្អំ។ ដូចលោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ សិស្សរបស់លោកគួរតែត្រូវបានសម្អាតដោយពាក្យនេះ។ (យ៉ូហាន ១៥:៣) នេះក៏បាននិយាយដើម្បីធ្វើឱ្យគេស្គាល់សេចក្តីពិតដោយព្រះវិញ្ញាណ។ ក្នុងន័យនេះ គាត់បានហៅព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត។ (យ៉ូហាន ១៤:១៧) ដោយសារការយល់សេចក្តីពិតដូច្នេះផ្តល់ជីវិតដល់យើង (យ៉ូហាន ១៧:៣) អំណាចនៃជីវិតដកបាបចេញ។ ដូច្នេះ Moody បាននិយាយថា “ដូចដែលយើងបានពោរពេញទៅដោយព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរគឺជាភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ឯ ដ្បិតយើងគួរសិក្សាព្រះបន្ទូលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាបទគម្ពីរយ៉ាងជ្រៅ ដើម្បីញែកខ្លួនយើងជាបរិសុទ្ធ។ ជាពិសេសយើងគួរតែអានវាដោយព្យួរដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាជីវិត "របស់ខ្ញុំ" នៅលើ។ បន្ទាប់មកយើងទទួលបានជីវិតនៅទីនោះ។ ដូចជាពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់នៅក្នុងទុក្ខវេទនានៅក្នុងគុកបានអានបទគម្ពីរនៅទីនោះ ត្បិតពួកគេអានវាអស់មួយជីវិត ពួកគេបានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ នៅពេលយើងអានបទគម្ពីរជាទូទៅ មូលហេតុដែលព្រះគុណមានតិចតួច គឺសម្រាប់ពេលដ៏សុខសាន្តបែបនេះ យើងមិនព្យួរជីវិតរបស់យើងលើព្រះបន្ទូលនោះទេ។

2. ប្រេងគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីអំណរ និងសន្តិភាព (ទំនុកតម្កើង 45:7 គឺ 61:3) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រទានសេចក្តីអំណរ និងសន្តិភាពដល់អ្នកជឿ ហើយធ្វើឱ្យគាត់រាប់ជា

បរិសុទ្ធក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ បុរសនោះគ្មានសេចក្តីត្រេកអរទេ ទើបមិនអាចប្រតិបត្តិនូវ
សេចក្តីល្អដោយចិត្តបានឡើយ ។ ដោយសារគាត់មានសេចក្តីរីករាយ និងសន្តិភាព គាត់
អាចជម្រះរាល់ការលំបាកទាំងឡាយ ហើយគាត់អាចដោះស្រាយ និងដើរបានយ៉ាងលឿន
និងរីកចម្រើនគ្រប់រឿងលំបាក ដូចជាម៉ាស៊ីនបិទដោយប្រេង។ (សេក ៤:២) ខណៈដែល
អ្នកជឿត្រូវបានគេបៀតបៀន ដោយសារពួកគេបានតាំងចិត្ត ហើយយកចិត្តទុកដាក់ថាខ្លួន
រងទុក្ខចំពោះព្រះយេស៊ូវ។ ពួកគេទទួលបានសន្តិភាពដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រទានឱ្យ
និងភាពក្លាហាន ហើយពួកគេអាចយកឈ្នះការរងទុក្ខបាន។

ក្នុងគ្រាគៀបសង្កត់របស់ប្រទេសជប៉ុន អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមួយចំនួនបានប្រឆាំងនឹង
ការថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ប្រទេសជប៉ុន ហើយត្រូវបានជាប់គុកនៅពេលដែលគាត់បានចេញ
ទៅក្រៅមួយសន្ទុះដើម្បីសួរចម្លើយ ហើយអ្នកជាប់ឃុំផ្សេងទៀតបានចេញទៅខាងក្រៅ
ជាមួយគ្នា។ នៅពេលនោះ អ្នកជឿដែលមានការព្រួយបារម្ភយ៉ាងក្តៅគគុកបាននិយាយថា
“ ចូរក្រោកឈរឡើងយ៉ាងខ្លាំង សោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំង” (ការតាំងចិត្តដើម្បីក្រោកឈរ
យ៉ាងរឹងមាំដោយសេចក្តីជំនឿ) ហើយខណៈដែលពួកគេបានសួរថា “ តើអ្នកមានសន្តិភាព
ក្នុងចិត្តទេ? ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់នៅក្នុងអឺរ៉ុបបានឆ្លើយថា “យើងមានវា” បន្ទាប់មក
ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់គិតថាពួកគេបានទទួលការរងទុក្ខសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់គឺជាសិរីរុងរឿង
ដ៏អស្ចារ្យ។ ដូចនោះដែរ ប្រសិនបើពួកបរិសុទ្ធមានសន្តិភាពនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង
ភាពក្លាហានរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេបានយកឈ្នះលើបញ្ហាលំបាកណាមួយ ហើយគួរដើរ
ឆ្លងកាត់ការរងទុក្ខដោយរីករាយ ។ ហេតុអ្វីបានជាគ្រាន់តែជាប់គុកជាកិច្ចការរបស់ព្រះ

អម្ចាស់ តើមិនមែនជាជីវិតទូទៅសម្រាប់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ? ពេលយើងជាប់គុក សម្រាប់ព្រះយេស៊ូវព្រោះយើងមានភាពតានតឹងព្រោះយើងជាវត្ថុដែលគ្រប់គ្រងដោយ ក្រុមជំនុំទាំងអស់ដែលតស៊ូដើម្បីសេចក្តីពិត។ ប៉ុន្តែជាទូទៅ សម្រាប់ព្រះវិហារមិនមាន ការត្រួតពិនិត្យ យើងប្រហែលជាមិនអើពើ។ ដូចយើងយកអាកប្បកិរិយាដើម្បីយកឈ្នះ ការរងទុក្ខពីគុកសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ យើងគួរយកឈ្នះវត្ថុរបស់មនុស្ស និងរបស់របរក្នុង ជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។ យើងនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើងសម្រាប់យើងបោះចោលការជំរុញ ចិត្តនៃជីវិតសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់និងការផ្លាស់ប្តូរ, យើងតែងតែត្រូវបានបរាជ័យ. ការពិត ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនមានកំណត់ត្រឹមតែអព្វហេតុផ្ទាល់ ប៉ុណ្ណោះទេ។កិច្ចការនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះមានទិដ្ឋភាពទាំងពីរ មួយជាវត្ថុនៅស្ថានសួគ៌ និងមួយទៀតជាវត្ថុនៅលើផែនដី។ វត្ថុទាំងពីរនេះមិនដាច់ពីគ្នាទេ។ ដូច្នេះ 1) ទោះបីជា យើងរំពឹងថានឹងទាក់ទងកិច្ចការពិសេសនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (វត្ថុនៅស្ថានសួគ៌) ក៏ដោយ ក៏យើងគួរតែអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់យើង (វត្ថុនៅលើផែនដី) ដោយស្មោះត្រង់ 2) ទោះបីជាព្រះបានសម្អាតយើង (ដាន 2: 14) ក្នុងពេលតែមួយក៏ដោយ។ នៅពេលដែល យើងរក្សាជំនឿនៅក្នុងដែនរបស់យើង យើងអាចត្រូវបានសម្អាត។ 3) អ្នកដែលផ្តល់ឱ្យ យើងនូវសេចក្តីអំណរនិងសន្តិភាពគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែព្រះគុណត្រូវបានប្រទាន មកដោយជំនឿរបស់យើង។ ដូចនេះបើទោះបីវត្ថុស្ថានសួគ៌ និងវត្ថុនៅផែនដីបែកគ្នា ប៉ុន្តែ មិនបានបែកបាក់គ្នាទេ ហើយអាចទាក់ទងគ្នាបានជានិច្ច។ (ជាការពិតណាស់ ទោះបីជា យើងមិនច្រឡំពួកគេក៏ដោយ) (Horatius Bonar, God's way of Holiness, ទំព័រ 12-13)

3. ប្រេងគឺជាឧបករណ៍សម្រាប់ធ្វើការងារព្យាបាល។ នេះគឺជាវិទ្យាសាស្ត្រដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រោសមនុស្សមានបាប។ (គឺ ១:៦, លូកា ១០:៣៤, និក្ខ. ១៥:២៦) ពាក្យដែលព្រះប្រោសយើងចេញមកពីបទគម្ពីរច្រើនណាស់។ (ជនគណនា ១២:១៣, ចោទិយកថា ៣២:៣៩, ២គ. ២០, ទំនុកតម្កើង ៦:២, ៣០:២, ៤១:៤, ១០៤:៤, ១០៧, ២០, 147:3 គឺ 19:22, 30:26, 57:19, Jer 3:22, 17:14, 30:17 Hos 6:1, 7:1, 11:2, 14:3)

ទោះបីជាគាត់ជាអ្នកមានបាបដ៏ធំក៏ដោយ ក៏ព្រះបានប្រោសមនុស្សអាក្រក់ទាំងអស់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយធ្វើឱ្យគាត់មានសង្ឃឹម។ នៅពេលដែលសង្គ្រាមកូរ៉េ 25 ខែមិថុនា ជនជាតិអាមេរិកម្នាក់ (គាត់ជាកូនប្រុសរបស់គ្រូគង្វាលបាទីស្ទ) បានបាញ់ទាហានមិត្តភក្តិពីរនាក់ដោយកាំភ្លើង ព្រឹត្តិការណ៍នេះបានកើតឡើងនៅថ្ងៃព្រះអម្ចាស់ ទាហានអាមេរិកពីរបីនាក់បានប្រមូលផ្តុំគ្នាលេងល្បែងស៊ីសង់ ហើយឈ្មោះគ្នាតម្លៃ \$4. 67 បន្ទាប់មក ទាហានដ៏ខ្លាំងម្នាក់បានបាញ់ព្រឹត្តិបត្រចំនួន ៣៨ នៃកាំភ្លើង Calvin។ បន្ទាប់មកគាត់បានទទួលនៅតុលាការយោធា Pusan ។ បន្ទាប់មកគ្រូគង្វាលម្នាក់បានចូលទៅក្នុងគុក ទាហានសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយបានជួបគាត់ ហើយអធិប្បាយព្រះបន្ទូលគឺ ១:១៨។ បន្ទាប់មកគាត់បានទទួលជំនឿ។ គាត់បានប្រែចិត្ត ហើយបានផ្ញើសំបុត្រសុំអភ័យទោសដល់ម្តាយរបស់មិត្តភក្តិពីរនាក់ដែលគាត់បានសម្លាប់ ហើយក្នុងចំណោមពួកគេមានម្នាក់បានឆ្លើយថា នាងនឹងអត់ទោសគាត់ក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ ។ គាត់ត្រូវបានកាត់បន្ថយការជាប់ពន្ធនាគារអស់មួយជីវិតពីទោសប្រហារជីវិត។ បន្ទាប់មក គាត់បានរស់នៅជាអ្នក

ជឿដ៏ស្មោះត្រង់។ ទោះបីជាបេះដូងរបស់ទាហានដើម្បីសម្លាប់មនុស្សពីរនាក់ត្រូវបានរង
ទុក្ខនិងងងឹត។ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រទានជីវិតថ្មី ហើយបានកែតម្រង់គាត់ជា
មនុស្សមានសង្ឃឹមបែបនេះ។

យើងសម្រេចបានការញែកជាបរិសុទ្ធដោយមានតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ
កាឡាទី 5:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្រសិនបើយើងរស់នៅដោយព្រះវិញ្ញាណ ចូរឱ្យ
យើងដើរតាមព្រះវិញ្ញាណផង™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 គ្រឿងក្រអូបរបស់ពួកបរិសុទ្ធ (និក្ខមនំ ៣០:៣៤-៣៨)

ធូបជាតិមិត្តរូបនៃការអធិដ្ឋានក្នុងគម្ពីរ។ (វិវរណៈ ៥:៨, ៨:៣, ៤ ទំ. ១៤១:២)

1. លក្ខណៈនៃការអធិដ្ឋាន ដែលយើងអាចឃើញក្នុងរឿងគ្រឿងក្រអូប។ (34-35 ក)
នៅទីនេះ គ្រឿងទេសផ្អែម ណាតាប (ណាត) ជាភាសាហេព្រើរ គឺជាគ្រឿងក្រអូបដូចជា
ស្រាបស់ដើមឈើ។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការអធិដ្ឋានដើម្បីចេញពីបេះដូងនៃពួកប
រិសុទ្ធ។ ហើយ stacte, Shekelred (𐤊𐤕𐤕𐤔) ជាភាសាហេព្រើរ នេះគឺជាគ្រឿងក្រអូប
ដែលធ្វើពីម្សៅដើម្បីកំទេចដុំគ្របដណ្តប់នៃ onycha ដែលជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការ
អធិដ្ឋានដោយដួងចិត្ត។ (ទំនុកតម្កើង 51:7) “គ្រឿងទេសផ្អែម” Kelbaena (𐤊𐤍𐤁𐤏𐤏)
ជាភាសាហេព្រើរ គឺជាគ្រឿងក្រអូបសម្រាប់ធ្វើស្រាពីដើមឈើ ដូចជាប្រេងរំអិល ដែលវា
ជាសារធាតុ galbanum ។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃអំណាចនៃព្រះដើម្បីបំបាត់គំនិត
អាក្រក់ដើម្បីជំរុញចិត្ត។ ការអធិដ្ឋានត្រូវបានតាំងឡើង ខណៈដែលចិត្តរបស់យើងត្រូវ
បានបរិសុទ្ធក្នុងចិត្តរបស់យើង។

2. ការអធិដ្ឋានដូចជារបស់ដែលអំបិលដាក់ក្នុងគ្រឿងក្រអូប។ (ខ ៣៥ ខ)

អំបិលគឺជាការតស៊ូ ហើយវាក៏ជាគ្រឿងផ្សំផងដែរ។ អំបិលមានប្រតិបត្តិការពីរប្រភេទ
ហើយខ្លួនវាត្រូវរលាយ ហើយវាក្លាយជារត្នមើលមិនឃើញ។ បុរសនៃការអធិដ្ឋានគឺដូច
ជា hm ។

1) បុគ្គលអធិដ្ឋានមានសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីល្អក្នុងខ្លួន ហើយនាំអ្នកដទៃទៅរកផ្លូវសុចរិត។ (ម៉ាថ. ៥:១៣) ព្រះស្តាប់ការអធិដ្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិត។ យ៉ូហាន 5:16 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្លែងចិត្តរបស់គាត់ទៅវិញទៅមក ហើយអធិដ្ឋានឱ្យគាត់ទៅវិញទៅមក ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានជា។ ការអធិដ្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិតមានអំណាចយ៉ាងខ្លាំងដូចដែលវាកំពុងតែធ្វើ™។ អ្នកដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបក៏ជាមនុស្សសុចរិតដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ 2) ទោះបីជាគាត់បានចូលទៅក្នុងក្រុមណាមួយក៏ដោយ គាត់ធ្វើឱ្យពួកគេភ័យខ្លាច។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់ព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាព។ ម៉ាកុស 9:50 ពោលថា ៖ អំបិលល្អ តែបើអំបិលបាត់ជាតិប្រៃ តើធ្វើម៉េចឱ្យប្រៃទៀត? ចូរមានអំបិលក្នុងខ្លួន ហើយមានសន្តិភាពជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក™។ (មថ ៥:២៣-២៤) ហើយគាត់លះបង់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងក្នុងការបំពេញកិច្ចការពីរ។ គាត់រលាយដូចអំបិល។ 3) ហើយអំបិលជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីសញ្ញា។ លេវីវិន័យ 2:13 ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែប្រោះតង្វាយម្សៅទាំងអស់ដោយអំបិល។ មិនត្រូវអោយអំបិលនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយព្រះរបស់អ្នកបាត់ពីតង្វាយម្សៅរបស់អ្នកឡើយ។ ត្រូវថ្វាយអំបិល ដោយគ្រឿងបូជាទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នក™។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលការអធិដ្ឋានរបស់យើងមានលក្ខណៈនៃសេចក្តីសញ្ញា។ ម្យ៉ាងទៀត គួរតែយកភាពមិនប្រែប្រួលនៃជំនឿ និងភាពមិនប្រែប្រួលនៃពាក្យសច្ចា។ ការអធិដ្ឋានមិនមែនជាការជជែកគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែជាការដែលអ្នកជឿចុះកិច្ចសន្យាដ៏តឹងរ៉ឹងជារៀងរហូត។

3. គ្រឿងក្រអូបមិនគួរធ្វើសម្រាប់ប្រើជាឯកជន។ (៣៧-៣៨)

1) នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយដែលអ្នកជឿមិនគួរបន់ស្រន់ជាអវិជ្ជាឡើយ។ ការអធិស្ឋានគឺសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាស្តង់ដារនៃការអធិស្ឋានទាំងអស់ដែលជាញាតិសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ ពាក្យទីមួយនៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺ ឯ ចូរអធិស្ឋានដូចនេះ៖ ឯ ព្រះវរបិតានៃយើងដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ នាមទ្រង់ជាទីសក្ការៈ។ “(មថ ៦:៩) នេះជាពាក្យដែលព្រះនាមព្រះគួរលើកឡើង។ យ៉ាកុបបាននិយាយថា៖ ឯអ្នកសុំហើយមិនទទួលទេ ពីព្រោះអ្នកសួរខុស ដើម្បីចំណាយលើតណ្ហារបស់អ្នក។ “។ (យម ៤:៣)

2) អត្ថន័យមួយទៀតគឺការពិតដែលថាការអធិស្ឋានមិនគួរប្រើខាងលោកិយទេ។ (ដោយប្រមាថមើលងាយ) ពេត្រុសមិនមានឯកសិទ្ធិនៃការអធិស្ឋានដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ននោះទេ។ គាត់មិនបានឆ្លើយតបនឹងពាក្យសុំគ្រូមន្តអាគមនោះទេ។ ស៊ីម៉ូនបានសុំការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ កិច្ចការ 8:18-20 បាននិយាយថា; ឯឥឡូវនេះ ពេលស៊ីម៉ូនបានឃើញថាព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានប្រទានមកតាមរយៈការដាក់ដៃរបស់ពួកសាវ័ក គាត់បានផ្តល់ប្រាក់ដល់ពួកគេ ដោយមានប្រសាសន៍ថា ឯ សូមប្រទានអំណាចនេះមកខ្ញុំផង ដើម្បីឱ្យអ្នកណាដែលខ្ញុំដាក់ដៃនឹងទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ™។ ប៉ុន្តែ ពេត្រុសនិយាយទៅគាត់ថា៖ ឯសូមឱ្យប្រាក់របស់អ្នកត្រូវវិនាសទៅជាមួយនឹងអ្នក ព្រោះអ្នកគិតថា អ្នកអាចទទួលអំណោយទានពីព្រះជាមួយប្រាក់! “។

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 មូលហេតុដែលព្រះឆ្លើយតបការអធិស្ឋានលឿន (និក្ខមនំ ៣៣:១២-១៧)

ព្រះបានអនុញ្ញាតឱ្យមានបំណងប្រាថ្នារបស់ម៉ូសេយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ នៅចុងបញ្ចប់នៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់ ព្រះយេស៊ូវបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំហើយលោកមានប្រសាសន៍ថា៖ វាវត្តមានរបស់ខ្ញុំនឹងទៅជាមួយហើយខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកសម្រាក™។ (ខ១៤) ផ្តល់ឱ្យយើងនូវអារម្មណ៍នៃចម្លើយដ៏រហ័ស។ មូលហេតុដែលគាត់ឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់ម៉ូសេយ៉ាងរហ័សដូចខាងក្រោម។

1. មូលហេតុដែលស្ថិតនៅកណ្តាលនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
កាលម៉ូសេបានអធិស្ឋាន គាត់បាននិយាយថា ប៉ុន្តែអ្នកបាននិយាយថា « ខ្ញុំស្គាល់អ្នកតាមឈ្មោះ ហើយអ្នកក៏បានពេញចិត្តចំពោះមុខខ្ញុំដែរ » ។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យភាគច្រើនដែលអ្នកជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ គ្រាន់តែជាពាក្យបែបនេះ។ ដោយសារតែពាក្យរបស់ទ្រង់គឺជាការពិត។

2. ហេតុដែលត្រូវនៅកណ្តាលព្រះ។
ដូច ខទី ១៣ ខបានកត់ត្រាទុក ម៉ូសេបានអធិស្ឋានថា បំ សូមបង្ហាញផ្លូវរបស់ទ្រង់ដល់ខ្ញុំឥឡូវនេះ™ ។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យណាស់ដែលអ្នកជឿទទួលស្គាល់ទ្រង់។ គោលបំណងដែលលោកបានលាតត្រដាងដោយខ្លួនឯងគឺធ្វើឱ្យមនុស្សលោកបានស្គាល់លោក។ ប៉ុន្តែ តើម៉ូសេមិនស្គាល់ព្រះទេឬ? គាត់ស្គាល់ព្រះ ហើយស្គាល់គាត់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។

"ដូចជាបុរសម្នាក់និយាយទៅកាន់មិត្តរបស់គាត់។ “(ខ១១) គាត់បាននិយាយនៅខាងក្នុង។
ហេតុអ្វីបានជាគាត់ស្គាល់ព្រះកាន់តែស៊ីជម្រៅ?

1) ស្គាល់ព្រះជាដ៏វិតអស់កល្បជានិច្ច។

យ៉ូហាន ១៧:៣ មានប្រសាសន៍ថា បំបើយនេះជាដ៏វិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលគេ
ស្គាល់ទ្រង់ ជាព្រះពិតតែមួយ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលអ្នកបានចាត់ឱ្យមក™។ មានតែ
ការទ្រទ្រង់ដ៏វិតប៉ុណ្ណោះ មិនអាចបង្កើតដ៏វិតអស់កល្បបានឡើយ។ អារក្សក៏ត្រូវបាន
ទ្រទ្រង់ជារៀងរហូត។ (ក្នុងអនាគតកាលនៅក្នុងឋានសួគ៌) ប៉ុន្តែបុរសនោះមិនបានស្គាល់
ព្រះដោយរីករាយឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រជាជននៃព្រះបានស្គាល់ព្រះដោយរីករាយ។
ព្រះជាដ៏វិតអស់កល្បដល់គាត់។ ដូច្នេះ អ្នកជឿព្យាយាមស្គាល់ព្រះ គាត់គួរលះបង់ខ្លួន
ដើម្បីស្គាល់គាត់ជាជាងដើម្បីបានមាស។ ចំណេះដឹងព្រះគឺគ្មានទីបញ្ចប់។ ដ្បិតព្រះទ្រង់
ជានិច្ចដែលស្គាល់ទ្រង់ក៏គ្មានកំណត់ដែរ។ ដ៏វិតដ៏អស់កល្បរបស់យើងមានប្រភពគ្មាន
កំណត់។

2) ការស្គាល់ព្រះនាំមកនូវអំណាច។

ពេលណាដែលអ្នកធ្វើការរបស់ព្រះស្គាល់ព្រះថ្មី គាត់បានទទួលអំណាច។ វិធីសាស្ត្រស្គាល់
ព្រះមានវិធីវិទ្យាសាស្ត្រ; លើសពីនេះទៅទៀត បទពិសោធន៍នៃការរស់នៅរបស់គាត់គឺ
មានប្រសិទ្ធភាពជាង។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យថា បំ សូមបង្ហាញផ្លូវរបស់អ្នក
មកខ្ញុំឡូវនេះ™ (ខ ១៣ ក) វាមានន័យថាគាត់ផ្ទាល់ (ម៉ូសេ) នៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចា

សំ។ ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថា ព្រះអម្ចាស់ដើរជាមួយនឹងលោកម៉ូសេ ហើយបានដឹកនាំផ្លូវ
ក្នុងអត្ថបទ។ យើងគួរតែព្យាយាមទទួលយកព្រះអម្ចាស់ ហើយដើរជាមួយទ្រង់ដោយ
អស់សង្ឃឹម។ ព្រះអម្ចាស់មិនដើរជាមួយអ្នកដែលរង្វេងឡើយ។ ឱកាសល្អដើម្បីទទួលបទ
ពិសោធន៍នៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ គឺជាពេលវេលានៃទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង ដើម្បីមានករណី
ស្តាប់។ ចុះតើអ្នកណាគួររង់ចាំរហូតដល់ពេលនេះមកដល់? កាលយើងមានសេចក្តីសុខ
សាន្ត បើយើងខំប្រឹងដោយសក្តិសម នោះយើងនឹងមានបទពិសោធន៍រស់នៅជាព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 មនុស្សមិនអាចមើលឃើញខ្លឹមសារនៃព្រះទេ (និក្ខមនំ ៣៣:១៨-២៣)

យើងគិតពីការធ្វើតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃតំបន់ពាក្យ។

1. ចិត្តចង់ឃើញព្រះនាំមកនូវការសង្ស័យចុងក្រោយ។ ព្រោះព្រះមិនត្រូវបានឃើញដោយភ្នែកមនុស្សឡើយ។ យើងគួរតែដឹងថាអ្វីដែលមើលមិនឃើញគឺសំខាន់ជាង។ ចិត្តមនុស្សសំខាន់ជាងចិត្តមនុស្សឬ? ឥឡូវនេះ ព្រះយេស៊ូវក៏មិនត្រូវបានគេមើលឃើញដោយភ្នែករបស់យើងដែរ។ ប៉ុន្តែចំពោះសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវស្រឡាញ់គាត់ ទោះបីជាមិនបានឃើញពេត្រុសសាទរក្តី។ (ពេត្រុសទី១ ១:៨) Buttler បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែអ្វីដែលមើលឃើញគឺជាស្រមោល ហើយអ្វីដែលមើលមិនឃើញគឺជាការពិត™។ អ្វីៗដែលអាចមើលឃើញមិនត្រូវបានបង្ហាញដោយអ្វីដែលត្រូវបានបង្ហាញ។ (ហេ. ១១:៣) ដូច្នេះ យើងគួរដឹងថាការជឿលើព្រះដែលមើលមិនឃើញគឺចាំបាច់ជាង ហើយយើងគួរដឹងអំពីជំនឿដែលល្អបំផុត។ បក្សីដែលធ្វើចំណាកស្រុកដូចជាសត្វលេបហើរឆ្ពោះទៅតំបន់ក្តៅ។ វាក៏មើលទៅអនាគតដែរដែលគ្មានបទពិសោធន៍។

2. រឿងមួយទៀតដែលអត្ថបទរបស់យើងបង្រៀនយើង យើងគួរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីមើលឃើញភាពល្អរបស់ព្រះ។ (ខ ១៩) ទំនុកតម្កើង ៣៤:៨ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ិ! ចូរភ្ញាក់មើលថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ល្អ! មានពរហើយអ្នកណាដែលជ្រកកោននឹងគាត់!™។ តើមានវិធីអ្វីដើម្បីយកព្រះគុណរបស់ព្រះយេស៊ូវវា? វាត្រូវបានដឹងដោយការស្តាប់ព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះ។ និក្ខមនំ 33:19 ខមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯហើយគាត់មានប្រសាសន៍ថា ឯខ្ញុំនឹងធ្វើឱ្យសេចក្តីល្អទាំងអស់របស់ខ្ញុំកន្លងផុតនៅចំពោះមុខអ្នក ហើយនឹងប្រកាសពីព្រះនាមរបស់ខ្ញុំនៅចំពោះមុខអ្នក ហើយខ្ញុំនឹងមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះអ្នកដែលខ្ញុំនឹងមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ខ្ញុំនឹងបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នកណា™។ ព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ រសជាតិនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺដើម្បីភ្ជាក់រសជាតិព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់។ ពេត្រុស 2:2-3 បាននិយាយថា “ដូចជាទារកទើបនឹងកើត ប្រាថ្នាចង់បានទឹកដោះខាងវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីឱ្យអ្នកធំឆាត់ឡើងទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប្រសិនបើអ្នកបានភ្ញាក់ថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ល្អ”។ យើងមិនគួរចង់បានអ្វីមួយដូចជាការនិមិត្ត ប៉ុន្តែយើងគួរតែចង់បានពាក្យរបស់លោកដូចជាព្រះផ្ទាល់។ Calvin បាននិយាយថា “ព្រះជាម្ចាស់ចង់ប្រកាសព្រះនាមទ្រង់។ ដូច្នេះ ម៉ូសេចង់ស្គាល់ទ្រង់ច្រើនជាងដោយសំឡេងរបស់ទ្រង់។ ការមើលឃើញដោយគ្មានពាក្យត្រូវតែរលាយបាត់ដោយត្រជាក់និងងាយស្រួល។ អ្នកប្រាជ្ញទូទៅខ្លះបានប្រៀបធៀបទ្រឹស្តីជាមួយព្រលឹង។ (Calvin Commentary, Harmony of Exodus, Leviticus, Numbers, Deuteronomy, III P 378)

ដូចជាអាងកាយរបស់យើងគួរតែស៊ីដើម្បីរស់ ព្រលឹងរបស់យើងក៏គួរតែស៊ីដើម្បីរស់។ តើព្រលឹងនឹងទៅយ៉ាងណា? ព្រលឹងស៊ីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចរស់នៅតែឃើញព្រះទេ។ ឃើញគាត់តែមិនស៊ីគាត់។ តើយើងអាចរស់នៅដូចយើងឃើញតែនំប៉័ងទេ? ចុះតើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅសម័យនោះមានន័យយ៉ាងណា? វាជាបទគម្ពីរ។

ព្រះគម្ពីរប្រាប់អំពីព្រះនាមរបស់ព្រះដល់យើង ជាពិសេសប្រាប់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់
ទ្រង់ចំពោះយើង។ អត្ថបទរបស់យើងក៏បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែមានចិត្តសប្បុរសចំពោះ
អ្នកណាដែលខ្ញុំនឹងមានចិត្តសប្បុរស ហើយនឹងបង្ហាញចិត្តមេត្តាចំពោះអ្នកណាដែលខ្ញុំនឹង
បង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា™។ (ខ ១៩ ខ) ៣៤:៦-៧ បាននិយាយថា ចំណុចនេះ
បញ្ជាក់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់នៃការផ្តាច់ខ្លួនពេក។ ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏បាននិយាយថា ព្រះ
ជាសេចក្តីស្រឡាញ់។ (យ៉ូហាន ១ ៤:៨) ព្រះប្រទានឱ្យនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យ
ព្រះបានអត់ទោសអំពីបាបរបស់យើង។ ដោយសារគាត់បានដោះស្រាយបញ្ហាអំពីបាប
របស់យើង ជំនាញរបស់គាត់មានឥទ្ធិពលលើចិត្តរបស់យើង រាងកាយ និងព្រលឹងរបស់
យើងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ព្រោះអំពីបាបដាក់ក្នុងចិត្ត រូបកាយ និងព្រលឹងរបស់យើង។
បទគម្ពីរមិនត្រឹមតែប្រាប់សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងធ្វើឱ្យសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដែលទទួលបានផងដែរ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរជាអាហារខាង
វិញ្ញាណ ហើយផ្តល់ថាមពលមកក្នុងចិត្ត រូបកាយ និងព្រលឹងយើង ហើយផ្តល់ការ
សម្រាលទុក្ខដល់យើង។ (រ៉ូម ១៥:៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 រស្មីនៃមុខលោកម៉ូសេ (និក្ខមនំ ៣៤:២៩-៣៥)

រស្មីនេះជាទីសម្គាល់ដើម្បីនៅជាមួយនឹងព្រះ។ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ នៅលើភ្នំនៃការផ្លាស់ប្តូររូបរាង មុខរបស់គាត់បានភ្លឺដូចព្រះអាទិត្យ (Mt 17: 2) ព្រះបាន ចង្អុលទៅគាត់ហើយមានបន្ទូលថា "កូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ" ។ ហើយមុខរបស់ ស្នេដានដែលព្រះគង់នៅជាមួយគាត់ក៏ដូចជាមុខទេវតា។ (សកម្មភាព ៦:១៥) ពេលម៉ូសេ នៅក្មេង គាត់មានសម្រស់ស្រស់ស្អាតដូចព្រះមើលមកគាត់។ (កិច្ចការ ៧:២០) ដែលនេះ ក៏ជាទីសម្គាល់ដែលព្រះគង់នៅជាមួយនឹងគាត់។ នៅស្ថានសួគ៌ មនុស្សសុចរិតនឹងព្រះនឹង ភ្លឺដូចព្រះអាទិត្យ។ (ម ១៣:៤៣)

1. ហេតុផលដើម្បីឱ្យមានពន្លឺនៅលើមុខរបស់ម៉ូសេ

ព្រះគុណដែលព្រះគង់នៅជាមួយគាត់បានកើតឡើងបន្ទាប់ពីការអធិស្ឋានតមអាហារជា លើកទីពីររបស់គាត់រយៈពេល ៤០ ថ្ងៃ។ យើងគួរចងចាំរឿងមួយចំនួននៅក្នុងការ អធិស្ឋានតមទីពីររបស់ម៉ូសេ។

1) នៅពេលដែលគាត់បានអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យមួយចំនួននៅលើភ្នំស៊ីណាយគាត់បានរៀបចំ បរិយាកាសស្ងប់ស្ងាត់បំផុត។ នៅខទី ៣ ខាងលើបាននិយាយថា ឯ កូនជាទីស្រឡាញ់ របស់ខ្ញុំ TM ។ គោលបំណងដែលបុរសអធិស្ឋានបានរៀបចំកន្លែងដាច់ស្រយាលមួយគឺ គោរពព្រះតែមួយគត់ ហើយមិនត្រូវទាក់ទាញពីពិភពលោកក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់ជា និច្ច។ យើងគួរតែរៀនចិត្តនេះឱ្យប្រាកដ។ ដូចដែលយើងអធិស្ឋានយើងគួរតែត្រូវបាន

បញ្ឈប់វាសម្រាប់ការមកលេងរបស់បុរសហើយយើងត្រូវបានបញ្ឈប់សម្រាប់អាជីវកម្ម ផ្សេងទៀត។ យើងដឹងថាវាខុស។ នៅពេលយើងអធិស្ឋាន ហើយបញ្ឈប់វា យើងមិន បានទទួលព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ហើយនៅពេលដែលយើងស្តាប់សំឡេងកាសែតបានមក ឬ សំឡេងវីឡូ ហើយលើកលែងតែពួកគេនៅពេលដែលយើងត្រូវបានទាក់ទាញដោយ សំឡេងខ្លះ យើងមិនអាចទទួលព្រះគុណបានទេ។

2) ក្នុងអំឡុងពេលអធិស្ឋានតមអាហារ ម៉ូសេមិនមានអាហារអ្វីទេ គាត់មិនផឹកទឹកទេ ហើយបន្ទាប់ពីការតមអាហាររបស់គាត់ គាត់ក៏បានធ្វើចលនារាងកាយរបស់គាត់ភ្លាមៗដែ រ។ ដូចដែលយើងឃើញវាការតមអាហាររបស់គាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអព្វុតហេតុ ពេញលេញ។ ការអធិស្ឋានតមរបស់គាត់ពិតជាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ គាត់មិនបាន ប្រតិបត្តិដោយបង្ខំទេ។ និក្ខមនំ ៣៤:១-២ មានបន្ទូលថា បំព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមក កាន់លោកម៉ូសេថា ចូរកាត់បន្ទះថ្មពីរដូចបន្ទះទីមួយសម្រាប់ខ្លួនអ្នក ហើយខ្ញុំនឹងសរសេរ ពាក្យដែលមាននៅលើបន្ទះថ្មដំបូង ដែលអ្នកបានបំបែក។ ចូរប្រុងប្រៀបខ្លួននៅពេលព្រឹក ឡើងទៅភ្នំស៊ីណាយ ហើយថ្វាយខ្លួនខ្ញុំនៅលើកំពូលភ្នំTM។ ម៉ូសេបានត្រឹមតែស្តាប់បង្គាប់ វាដោយផ្ទាល់។

ដូចគ្នានឹងការតមអាហារ (ការតមមិនបរិភោគអាហារ និងមិនផឹកទឹក) ការអធិស្ឋានមិន អាចត្រូវបានមនុស្សគ្រប់រូបប្រតិបត្តិឡើយ ហើយព្រះក៏មិនបានសុំដល់មនុស្សទាំងអស់ដែ រ។ អព្វុតហេតុបែបនេះដែលទ្រង់បានប្រហារជីវិតដល់ម៉ូសេមិនមែនសម្រាប់ប្រយោជន៍ ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ម៉ូសេទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការបើកសម្តែង។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំមានគោលបំណង

លើការពិតដែលមនុស្សមើលទៅលើអព្វកហេតុ ហើយធ្វើឲ្យគេជឿលើព្រះ។ បន្ទាប់មក ម៉ូសេខ្លួនឯងមិនដែលមានបុគ្គលនិយម និងអត្តនិយមនោះទេ។ ដូចដែលព្រះបានមាន បន្ទូលថានឹងបំផ្លាញអ៊ីស្រាអែលដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយជំនួសមកវិញ ទ្រង់មាន បន្ទូលថានឹងធ្វើឱ្យកូនចៅរបស់លោកម៉ូសេក្លាយជាប្រជាជាតិដ៏អស្ចារ្យមួយ លោកម៉ូសេ បានសុំទៅព្រះ ហើយបានបញ្ឈប់គាត់។ (៣២:៩-១៤) ហើយប្រសិនបើព្រះមិនលះបង់ អំពើបាបរបស់រាស្ត្រទ្រង់ទេ នោះទ្រង់ចង់ឱ្យព្រះនាមទ្រង់ត្រូវលុបចេញពីសៀវភៅជីវិត។ (៣២:៣២)។

2. អាកប្បកិរិយារបស់ម៉ូសេចំពោះភាពអស្ចារ្យនៅលើមុខរបស់គាត់។

1) ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់មិនយល់ (ខទី 29) បន្ទាប់ពីម៉ូសេបានជួបព្រះ គាត់មានចិត្តរាបទាបបំផុត។ (ជន. ១២:៣) គាត់មិនខ្វល់ពីមុខគាត់ទេ។ តាមពិតគាត់មិនដឹងរស្មីនៅលើមុខរបស់គាត់ទេវាគឺជាសិរីរុងរឿងពិត។ ក្នុងអ្នកជឿ គុណធម៌ពិតគឺជាអ្វីដែលព្រះផ្គត់ផ្គង់ដល់គាត់ដោយមិនដឹងពីគាត់។ ដូច្នេះហើយជាគុណធម៌ដែលខ្លួនឯងមិនអាចដឹងបាន។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយថានរណាម្នាក់ខ្លួនគាត់គឺល្អ, គាត់នៅចំណុចនេះគឺ

2) គាត់ផ្ទាល់បានបិទបាំងភាពអស្ចារ្យនៅលើមុខរបស់គាត់។ (ខ៣៣) សកម្មភាពដែលលោកបានបិទបាំងរស្មីនៃមុខរបស់លោកបានបង្ហាញពីអត្ថន័យដ៏សំខាន់ដូចតទៅនេះ ។ (១) មានន័យថារស្មីមិនសំខាន់ទេ តែពាក្យដែលលោកប្រកាសថាសំខាន់។ បន្ទាប់ពីលោកប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់លោកភ្លាម លោកក៏យកស្បែកបាំងមុខ។ បុរសដែលទាមទារច្រើនតែមិនចាត់ទុកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាសំខាន់ទេ ប៉ុន្តែ

ទាមទារពន្លឺចម្លែកខ្លះៗ វាខុស។ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះគួរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីប្រកាសព្រះ
 បន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង។ (2) គាត់ចង់ឱ្យគាត់ទាក់ទងជាមួយមនុស្សទូទៅជាមួយគ្នា។
 គាត់មិនបង្ហាញសញ្ញាពិសេសចេញពីខ្លួនទៅអ្នកដទៃទេ។ គាត់ជាមេដឹកនាំ ប៉ុន្តែគាត់ចង់
 លាក់បាំងនៅក្នុងប្រជាជន។ ដូច្នេះបានអំពាវនាវឱ្យបុរសជំនួញសាសនាចង់បង្ហាញពីតួ
 លេខនៃការលះបង់។

ប៉ុន្តែ អ្នកដែលបម្រើព្រះដោយស្មោះត្រង់ពីចិត្ត មិនដូច្នោះទេ។ ទោះបីជាព្រះយេស៊ូវជា
 អង្គធាតុដ៏សំខាន់របស់ព្រះទ្រង់ក៏បានបង្កើតភាពទទេនៅក្នុងខ្លួនទ្រង់ ហើយបានក្លាយដូច
 ជាមនុស្ស។ (ភីលីព ២:៦-៧) ប៉ុន្តែបានក្លាយជាមនុស្សទន់ខ្សោយមុនមនុស្សទន់ខ្សោយ។
 (កូរិនថូសទី១ ៩:២២) គាត់មានរបស់ល្អក្នុងខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែមិនបង្ហាញថាជាវរុបខាងក្រៅ
 ទេ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ វិធានរយៈកិត្តិយស និងការបង្ហូរកិត្តិយស ដោយ
 ការបង្កាច់បង្ហូរ និងការសរសើរ។ យើងត្រូវបានគេចាត់ទុកជាអ្នកក្លែងបន្លំ ប៉ុន្តែជាការពិ
 ត។ ដូចជាមិនស្គាល់ និងមិនទាន់ស្គាល់ច្បាស់; ដូចជាស្លាប់ ហើយមើលចុះ យើងរស់
 នៅ។ ជាការដាក់ទោស ប៉ុន្តែមិនទាន់បានសម្លាប់។ សោកសៅ តែរីករាយជានិច្ច។ ជាអ្នក
 ក្រ តែធ្វើឱ្យមានមនុស្សជាច្រើន។ ដូចជាគ្មានអ្វីសោះ តែមានគ្រប់យ៉ាង™។ (កូរិនថូសទី
 ២ ៦:៨-១០) អ្នកបម្រើពិតរបស់ព្រះគិតថាគាត់ទទួលបានការអបអរពីមនុស្សជារឿងដ៏គួរឱ្យ
 ខ្លាចនិងគួរឱ្យអាម៉ាស់បំផុត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 30 ការពន្យល់អំពីបញ្ហាលំបាកនៃការរក្សាថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ (និក្ខមនំ ៣៥:១-៣)

អ្នកប្រាជ្ញខ្លះថាការរក្សាថ្ងៃសប្បិទមានបញ្ហាពិបាកពីរជាពិសេស។

1. បញ្ហាដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែរក្សានៅលើប្រព័ន្ធនៃថ្ងៃសប្បិទដែលត្រូវសម្រាកមួយថ្ងៃ ក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ ប្រព័ន្ធនៃថ្ងៃសប្បិទគឺជាច្បាប់របស់ព្រះជាកម្មសិទ្ធិរបស់លំដាប់ នៃការបង្កើតមនុស្សជាតិគួរតែរក្សានៅថ្ងៃណាមួយក្នុងអំឡុងពេលដែលពួកគេរស់នៅក្នុង ពិភពលោក។ ដូចនេះវាដូចជាសិក្ខាបទដែលមនុស្សជាតិគួររក្សាក្នុងរបបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការបង្កើតជារៀងរហូត។ (Charlse Hodge, Systematic Theology , 1895, III p. 323) ក្នុងចំណោមច្បាប់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ អ្វីដែលជាកម្ម សិទ្ធិរបស់សាសន៍យូដាជាពិសេសត្រូវបានលុបចោលបន្តិចម្តងៗ ប៉ុន្តែចរិតលក្ខណៈរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ ច្បាប់នៃទំនាក់ទំនងរវាងមនុស្ស និងបុរសគួរតែស្ថិតស្ថេរជាអចិន្ត្រៃយ៍។ ហើយវាទ្រទ្រង់ជារៀងរហូត។ ប្រព័ន្ធនៃថ្ងៃសប្បិទជាកម្មសិទ្ធិរបស់រឿងបែបនេះ។ (លោកុប្បត្តិ ២:៣) ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថារបៀបរបបនៃថ្ងៃសប្បិទត្រូវបានបន្តនៅក្នុងថ្ងៃនៃ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីផងដែរ។

2. បញ្ហានៃហេតុផលដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនរក្សានៅថ្ងៃសប្បិទនៃថ្ងៃទីប្រាំពីរ (ថ្ងៃសៅរ៍) ប៉ុន្តែរក្សានៅថ្ងៃដំបូង (ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់) ក្នុងប្រាំពីរថ្ងៃ។

នៅចំណុចនេះ យើងគួរចងចាំការពិតដូចតទៅនេះ គឺថា ប្រព័ន្ធនៃថ្ងៃសប្បិទត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាមួយនៅកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទ ដោយភាពពេញលេញនៃវិវរណៈ។ ការពិតនៃព្រះគ្រីស្ទ មានន័យថា ធាតុមិនសំខាន់នៅក្នុងប្រព័ន្ធនៃថ្ងៃសប្បិទ ជាឧទាហរណ៍ ការពិតដូចជាថ្ងៃត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាថ្ងៃនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ថ្ងៃឈប់សម្រាកនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺដើម្បីចងចាំការបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដោយព្រះ ហើយការបង្កើតថ្មី (ដើម្បីបន្តអ្វីៗទាំងអស់ដោយការប្រោសលោះ) គួរតែត្រូវបានចងចាំបន្ថែមទៀត។ សម្រាប់ការចងចាំនៃការបង្កើតថ្មីនេះ វាជារឿងធម្មតាក្នុងការរក្សានៅថ្ងៃដំបូងក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ដែលជាថ្ងៃដែលព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបន្តនៅថ្ងៃ (ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់) ដែលព្រះគ្រីស្ទបានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ មិនបានផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗនោះទេ។ បន្តិចម្តងៗ វាចេញមកពីវិធីសាស្ត្រនៃការផ្តល់ជំនួយ។ ដូចនោះ វាដូចជាការពិតដែលថា ក្នុងចំណោមប្រព័ន្ធមួយចំនួននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ អ្វីមួយដែលត្រូវបានបាត់បង់បន្តិចម្តងៗ ហើយបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា Crist-centric ។

ជាឧទាហរណ៍ ប្រព័ន្ធនៃការកាត់ស្បែកត្រូវបានកែលម្អបន្តិចម្តងៗ ហើយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសាក្រាម៉ង់នៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយពិធីនៃបុណ្យរំលងក៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាការរួបរួមផងដែរ។ ដូចដែលយើងឃើញកិច្ចការរបស់ពួកសាវក ពួកគេបានរក្សានៅថ្ងៃសប្បិទទីប្រាំពីរ ហើយពួកគេបានរក្សានៅថ្ងៃដំបូងនៃប្រាំពីរថ្ងៃ។ (កិច្ចការ 20:7, 1 Cor 16:1-2 Rev 1:10) បន្ទាប់ពីនោះពីក្រុមជំនុំដំបូង ពួកគេមិនបានប្រារព្ធនៅថ្ងៃសប្បិទទីប្រាំពីរ (ថ្ងៃសៅរ៍) ប៉ុន្តែបានរក្សាថ្ងៃដំបូងក្នុងចំណោមប្រាំពីរថ្ងៃ (ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 31 ចូរយើងធ្វើតាមការស្តាប់បង្គាប់របស់ម៉ូសេ និងអ៊ីស្រាអែល (និក្ខមនំ ៤០:១៧-៣៨)

បុរសនោះគួរធ្វើតាមច្បាប់ដែលព្រះបានប្រទាន។ គាត់មិនមែនជាអ្នកខ្ពស់ជាងគេ និងជាអ្នកស្វ័យភាពទេ។ ការគោរពតាមច្បាប់ដែលព្រះបានប្រទានដល់គាត់ត្រូវបានស្នើសុំដោយលក្ខណៈនៃប្រព័ន្ធរបស់គាត់រួចទៅហើយ។ គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើតាមច្បាប់ធម្មជាតិដែលព្រះបានប្រទានដល់គាត់ផងដែរ។ នោះគឺទោះបីជាគាត់រស់នៅលើពិភពលោកក៏ដោយ គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីគោរពច្បាប់ពិភពលោក។ ពិភពលោកត្រូវបានបង្វែរដោយល្បឿន 75 ដងលឿនជាងព្រឹត្តិបត្រមួយដងក្នុងមួយថ្ងៃ គ្មាននរណាម្នាក់មិនអាចបំបែកវាបានឡើយ។ គ្មានអ្នកណាកែប្រែគោលការណ៍ឱ្យក្លាយទៅជាទឹកដោយការបង្រួបបង្រួមជាតិទឹកពីរ (H2) និងអុកស៊ីហ្សែន (O) នោះទេ។ ផ្កាយដែលមនុស្សទូទៅមិនដឹងមាននៅលើមេឃ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ Betegueses មានទំហំ 10000000 ដងធំជាងព្រះអាទិត្យ។ ប្រជាជនមិនដឹងពីការប្រើប្រាស់តារាបែបនេះទេ។ បុរសមិនគ្រប់គ្រងលើរឿងបែបនេះទេ។ បងប្រុសដ៏ដូនមួយរបស់ខ្ញុំជាបុគ្គលិកក្រុមហ៊ុនវ៉ែមាស ពេលគាត់មើលម៉ាស៊ីនដើម្បីបន្សុទ្ធផ្ទុមាស ហើយខ្សែករបស់គាត់ចូលទៅក្នុងម៉ាស៊ីនបង្វិល ទីបំផុតសាកសពរបស់គាត់ត្រូវបានទាញចូលទៅក្នុងម៉ាស៊ីនដែលគាត់បានស្តាប់។ សូម្បីតែអំណាចនៃម៉ាស៊ីនត្រូវបានអនុវត្តដោយអំណាចនៃថាមពលធម្មជាតិដែលព្រះបានផ្តល់; បុរសមិនអាចបំបែកវាបានទេ។ បុរសនោះមិនខុសនឹងច្បាប់ដែលព្រះប្រទានឱ្យទេ។ ច្បាប់ដែលព្រះប្រទានឱ្យ សូម្បីតែច្បាប់ដែលជារបស់ធម្មជាតិក៏មិនអាចកែប្រែបានដែរ។

ពីព្រោះព្រះនៅតែរក្សាច្បាប់នោះ បើច្បាប់ត្រូវបានបង្កើតឡើងតែប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនធ្វើតាមច្បាប់នោះក៏មិនអាចអនុវត្តបានដែរ។ បើវដ្តធម្មនុញ្ញរបស់ជាតិមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយផ្ទាល់នោះក៏មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដែរ។ ដោយសារព្រះប្រតិបត្តិច្បាប់ធម្មជាតិដោយខ្លួនឯង បុរសគួរតែធ្វើតាមច្បាប់។ ជាងនេះទៅទៀត តើច្បាប់ខាងវិញ្ញាណមានឥទ្ធិពលយ៉ាងណា? ច្បាប់ខាងវិញ្ញាណគឺជាព្រះផ្ទាល់។ ច្បាប់ដែលទ្រង់សង្គ្រោះយើងគឺជាអ្វីដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការផ្គត់ផ្គង់របស់ទ្រង់ដល់យើង។ ការពិតដែលគាត់ផ្តល់ឱ្យយើងត្រូវបានពន្យល់ដោយធ្វើតាមពីរយ៉ាង។

1. បុរសនោះត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះគុណដែលព្រះនៅជាមួយគាត់។ កាលដែលម៉ូសេបានសង់រោងឧបោសថ ជារបស់របស់វា និងរបៀបនៃយញ្ញបូជា នោះគាត់បានស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ដូចដែលគាត់បានស្តាប់បង្គាប់គាត់ ដូច្នេះតើគាត់បានស្គាល់ព្រះណា? គាត់បានដឹងថាការសង្គ្រោះរបស់គាត់ និងប្រជាជាតិរបស់គាត់គឺពឹងលើព្រះ។ ការពិតដែលថាពួកគេបានចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានជាមួយព្រះមានន័យថាការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេគាត់បានស្នើសុំថាប្រសិនបើព្រះមិននៅជាមួយពួកគេប្រជាជនមិនគួរចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាននោះទេ។ (33:15) ដូចដែលយើងឃើញហើយ ម៉ូសេបានជឿថាបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ប្រជាជនគួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះតែមួយគត់។ សេចក្តីសង្គ្រោះជាទីបំផុតដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាមរណៈ។ មានតែព្រះទេដែលអាចដោះស្រាយបាន។ ព្រះបានមានបន្ទូលថា នឹងសង់រោងឧបោសថ និងប្រព័ន្ធសម្រាប់ថ្វាយយញ្ញបូជា ដើម្បីនឹងដោះស្រាយបញ្ហានេះ។ ការងារនេះមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ កាលដែលម៉ូសេបានគោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះចំពោះបញ្ហានេះ គាត់មិនបានប្រតិបត្តិតាមចិត្តទូទៅទេ ប៉ុន្តែដោយចិត្តស្មោះត្រង់បំផុត។

ម្យ៉ាងវិញទៀត បទបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះបញ្ហានោះ ត្រូវបានរៀបរាប់លម្អិត និង វែងឆ្ងាយ ទ្រង់មិនបានបុណ្យរំលងដោយការស្តាប់បង្គាប់ទូទៅទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានអនុវត្ត ដោយស្មារតីគោរពប្រតិបត្តិយ៉ាងក្តៅគគុក។ ដោយសារតែវាផ្នែកនេះបានបើកសម្តែង ពាក្យថា ឯ ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់លោកម៉ូសេ™ ជាច្រើនដង។ ដូចជាការស្តាប់ បង្គាប់នោះ គឺត្រូវចុះចូលដោយស្មោះត្រង់។ (ហេប្រើរ ៣:២, ៥)

2. បុរសគួរតែត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះ។ (៣៤-៣៨) អ្នកណាក៏ដឹងដែរ។ គាត់គួរតែ ត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះ។ បន្ទាប់មកវាគឺជាបញ្ហាដែលព្រះដឹកនាំផ្លូវរបស់មនុស្សពិតប្រាកដ។ ប៉ុន្តែយើងដឹងច្បាស់ថាគាត់ដឹកនាំបុរស។ គាត់ដឹកនាំសូម្បីតែតារាដែលមិនសំខាន់ ជាងបុរស។ ទំនុកតម្កើង ១៤៧:៤ ចែងថា ឯទ្រង់កំណត់ចំនួនផ្កាយ។ គាត់ឱ្យឈ្មោះពួក គេទាំងអស់គ្នា™។ តើបុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងមានតម្លៃប៉ុន្មាន? ព្រលឹងមនុស្សមិន អាចផ្លាស់ប្តូរទៅក្នុងពិភពលោកបានទេ ហើយរូបកាយក៏មិនអាចផ្លាស់ប្តូរទៅជារូបកាយ របស់សត្វខ្លះនៅក្រោមលោកនេះបានដែរ។ ទំនុកតម្កើង 37:23 ចែងថា៖ ឯជំហានរបស់ មនុស្សត្រូវបានតាំងដោយព្រះអម្ចាស់!

នៅពេលដែលគាត់រីករាយនៅក្នុងផ្លូវរបស់គាត់; ការដែលទ្រង់តាំងលំនៅជាជំហាននៃ មនុស្សមានន័យថា ព្រះអម្ចាស់នៃមនុស្សដែលត្រូវដឹកនាំដោយទ្រង់ ហើយទៅតាមទ្រង់ គឺ អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់។ ជាពិសេសអ្នកជឿត្រូវបានប្រោសលោះដោយ លោហិតនៃព្រះបុត្ររបស់ព្រះ ដែលពួកគេជារបស់ព្រះ។ ១ កូរិនថូស ៦:១៩ មានន័យ ដូច្នេះ។ ឯឬក៏អ្នកមិនដឹងថារូបកាយរបស់អ្នកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅក្នុងអ្នកដែលអ្នកបានមកពីព្រះជាម្ចាស់ឬ? អ្នកមិនមែនជារបស់អ្នកទេ™ ការស្តាប់

បង្គាប់ព្រះគឺជាសកម្មភាពសាមញ្ញ ប៉ុន្តែវាជាកិច្ចការដ៏ជ្រៅ និងអាថ៌កំបាំងនៅចំពោះព្រះ។
ទោះជាលោកយេស៊ូជាបុត្ររបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏លោកជៀសការស្តាប់បង្គាប់បានទៅជា
ពេញលេញដោយការរងទុក្ខ។ (ហេ. ៥:៨-៩) ដូចជាយើង មនុស្សទូទៅគ្រាន់តែស្តាប់
បង្គាប់លោក យើងទទួលបានពរ។ អំពីអាថ៌កំបាំងដែលប្រធានាធិបតីអាមេរិក
ប្រធានាធិបតីទីមួយ ចច វ៉ាន់តោន បានក្លាយជាខ្លាំង ម្តាយរបស់គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំ
បានធ្វើឱ្យគាត់រៀនស្តាប់បង្គាប់" ។

[ការបញ្ចប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយលោកុប្បត្តិ និងនិក្ខមនំ ដោយលោកបណ្ឌិត យុន ស៊ុនផារក]

Soli Deo Gloria